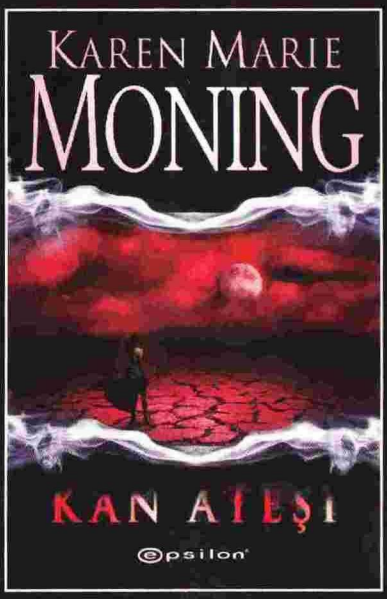
KAREN MARIE

MONING

KAN ATEŞİ

epsilon®

"Nefis bir kara fantezi."
Charlaine Harris

"Bu kitaba daha ilk sayfasından bayıldım! Beni hemen içine aldı... Daha, daha fazlasını okumak istiyorum."
Linda Howard

"Bağımlılık yapacak cinsten karanlık, erotik ve şoke edici."
Publishers Weekly

KAN ATEŞİ

KAN ATEŞİ

Orijinal Adı: Bloodfever
Yazarı: Karen Marie Moning
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Zeynep Çilengiroğlu Karahatay
Editör: Nihal Kuşhan
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

2. Baskı: Eylül 2012

ISBN: 978 9944 82-290-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2007 Karen Marie Moning
Delacorte Press

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığıyla
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San.Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KAN ATEŞİ

Karen Marie Moning

Çeviri
Zeynep Çilengiroğlu Karahatay

epsilon®

ÖZEL KELİMELER

Mac'in Günlüğünden
Terimler Sözlüğü

TILSIM: Altın, gümüş, safir ve onikslerle süslenmiş içi değerli bir taş ile doldurulmuştur. Gerçekleri değiştirmek için kullanılabilir. Eski sahipleri içinde Joan of Arc, Merlin ve Charlemagne vardır. Yasal olmayan bir müzayede de Galli bir adama satılmış benim tarafımdan da çalınmıştır. Şu an Lord Master'ın elindedir.

JERICHO BARRONS: Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama sürekli hayatımı kurtarıyor.

KAZAN: Anıları silmek için içilen su. Sonsuz yaşamın bedelinde çıldırmak vardı. Fae çıldıracağını hissettiğinde bu sudan içerek anılarından kurtuluyordu. Fae'in bu yeniden doğuşunu kayda alan tanıkları da vardı. Bu kayıtları yalnızca bir kişi biliyordu.

CRUCE: Ne olduğu bilinmeyen bir Fae. Çoğu emanet, kime ait olduğu bilinmeden ortalıktadır. Lanetlenmişlerdir. Lanetin ne olduğu bilinmiyor.

CRUCE BİLEZİĞİ: Altın ve gümüşten oluşan bir kol manşeti. Kırmızı taşlarla süslü olan bu antik Fae emanetini insanlar takamıyor.

DANI: Genç bir sidhe kâhini; insanüstü yeteneği ise çok hızlı hareket edebilmesi. Kırk yedi Fae öldürmüş. Çatıdan çatıya görünmeden geçebilen muhteşem bir yetenek. Eminim yarına kadar daha birçok Fae öldürecek. Annesi bir Fae tarafından öldürülmüş. Rowena'nın gözetimi altında çalışıyor. Biz intikam kardeşleriyiz.

KARANLIK BÖLGE: Gölgeler tarafından ele geçirilmiş olan alan. Gündüzleri, terk edilmiş harap bir mahalle görünümündedir. Gece olduğunda ise ölüm tuzağına dönüşür. (Tanım: Mac)

ÖLÜMCÜL SEKS FAE (Örneğin: V'lane)**:** Bir insan için ölümcül olacak derecede yüksek cinsel potansiyeli olan Fae'dir. Seks esnasında, onunla ilişkiye giren insanı, cinsel cazibesinin ölümcül gücünden ancak Fae'in kendisi koruyabilir. (Tanımlama devam ediyor)

DOLMEN: Yüksek sütunlu mezar. Burren ve Connemara'da çok yaygınlar.

DRUID: Hıristiyanlık öncesi Kelt toplumunda Druidler, gençlerin felsefe, yasama, eğitim ve ibadetlerini yönetirlerdi. Druidler'in bazı tanrısal güçleri olduğu bilinmektedir. Eski İrlanda'da *'Drui'* büyücü, kutsal demektir.

FAE (Okunuşu: Fey) (Çoğul) (Cinler / Periler): (Bakınız: Tuatha Dé Danaan) İki krallığa ayrılır: Mukaddes ya da Işık Krallığı ve Melun ya da Karanlık Krallığı. Her iki krallıkta da farklı Fae zümreleri (kastlar) vardır. Her ikisinin de en yüksek zümrelerini oluşturan dörder tane Kraliyet Hanedanı yer alır. Mukaddes Kraliçe ve onun seçilmiş kocası, Işık Krallığı'nı; Melun Kral ve onun halihazırdaki gözdesi ise Karanlık Krallığı'nı yönetir. (Tanım: J.B.)

DÖRT TAŞ: Üzerlerinde eski Germen alfabesindekilere benzer harf rölyefleri olan yarı şeffaf mavi - siyah taşlar. Antik çağlardan kalma lisanı deşifre etmenin ve Sinsar Dubh'un şifresini kırmanın anahtarı bu dört mistik taşta gizlidir. Taşların her biri ayrı ayrı metnin küçük bir bölümüne ışık tutabilir ama ancak dördü bir araya geldiğinde doğru metnin tamamı ortaya çıkacaktır. (*İrlanda Mitolojisi ve Efsaneleri*)

CAZİBELİ GÖRÜNTÜ: Fae'in gerçek görüntülerini gizlemek için büründüğü hayali görüntü. Fae ne kadar güçlüyse kılık değişikliğini anlamak da o kadar zor olur. Sıradan bir insan sadece Fae'in görmesini istediği şeyi görür. Fae cazibesinin bir parçası olan uzaysal çarpıklığın dış çeperi, esrarengiz bir şekilde insanların ona çarpmasını ya da sürtünmesini engeller.

GRİ ADAM: Ürkütücü derecede çirkin, kadınların güzelliklerini çalıp bununla beslenen cüzzam Melun'dur. Tehlike derecesi: Öldürebilir ama kurbanını korkunç ölçüde şekli bozulmuş bir halde ıstırap çekmesi için canlı bırakmayı tercih eder (Kişisel tecrübe).

HALLOW: Fae'in olağanüstü kuvvetteki antik emanetleri; dördü aydınlık, dördü karanlıktır. Aydınlık Hallowlar, taş, mızrak, kılıç ve manşettir. Karanlık Hallowlar ise tılsım, kutu, ayna ve kitaptır.

HAVEN: Sidhe kâhinlerin üst kurulu.

LORD MASTER: Kardeşimi öldüren hain. Fae ama tam olarak değil, Seelie ordusunun başı, Sinsar Dubh'ın peşinde. Barrons beni nasıl kullanıyorsa, o da Alina'yı bu kitap için kullandırmıştır.

CHRISTIAN MACKELTAR: Trinity'nin Antik Diller kurumunda çalışıyor. Kim olduğumu biliyor; ablamı da tanıyordu. Olanlar konusunda onun payı nedir bilemiyorum ama araştırıyorum.

MALLUCE: John Johnstone. Ailesinden kalan milyonlarca dolar mirasla ortadan kaybolmuş ve Vampir Mallucé olarak geri gelmiştir. Binlerce takipçisi, müridi olmuş ve Lord Master tarafından parası ve gücü için ele geçirilmiştir. Soluk benizli, sarışın, kırmızı gözlü gotik sever bir vampir.

ÇOK AĞIZLI YARATIK: Çok sayıda sülük benzeri ağzı, düzinelerce gözü ve fazla gelişmiş cinsel organları olan iğrenç bir Melun'dur. Üyesi olduğu Melun zümresi: Henüz bilinmiyor. Tehlike derecesi: Henüz bilinmiyor ama düşünmek bile istemeyeceğim bir öldürme tarzı olduğu tahmin ediliyor (Kişisel tecrübe).

NULL (ETKİSİZ KILAN): Fae'yi eliyle dokunarak bir süreliğine hareketsiz kılma gücüne sahip sidhe kâhini (örneğin; ben). Fae'in mensubu olduğu zümre ne kadar yüksek, gücü ne kadar fazlaysa hareketsiz kalacağı süre de o kadar kısa olacaktır (Tanım: J.B.).

DEREK O'BANNION: Rocky'nin kardeşi ve Lord Master'ın yeni çalışanı. O gün Karanlık Bölge'ye gitmesine izin vermeliydim.

FGO: Fae Güç Objesi'nin kısaltılmış hali. Güç Objesi, mistik özellikleri olan bir Fae kutsal emanetidir. (Tanım: Mac)

FGO DEDEKTÖRÜ: Ben. FGO hissetme yeteneği olan bir kâhinim. Alina da böyle biriydi; o yüzden Lord Master onu öldürdü.

D'JAİ KÜRESİ: Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Barrons'un elinde. Bunun bir FGO olduğunu söylüyor da ben hissedemiyorum. Nereden aldı ve nereye koydu acaba? Acaba gizli kasasında mı? Ne işe yarar? Kasasına nasıl koydu acaba? Garajının alt katlarına nasıl geçiş yapılır? Binaları birleştiren bir tünel var mı?

PATRONA: Onu bana Rowena anlatmıştı. Güya ben ona çok benziyormuşum. Bir zamanlar sidhe kâhinlerinin başıymış.

PHI: Post Haste Inc. Sidhe kâhinlerinin gizli şirketi.

PRI-YA: Fae seksi bağımlısı insan. (Sanırım). (Tanımlama süreci devam ediyor).

RHINO ÇETESİ: Esas olarak yüksek sınıftan Fae'in bekçi köpekliğini yapması için gönderilen ve Melunlar'ın orta sınıfının bir alt zümresine mensup katillerdir (Kişisel tecrübe).

ROWENA: Gizli şirketteki sorumlu kişi. Sidhe kâhinlerinin koalisyonundan sorumlu. Dublin'e birkaç saat uzaklıkta yerleri var, oranın kütüphanesine mutlaka girmeliyim.

KRALİYET AVCILARI: Melunlar'ın orta düzey bir zümresidir. Saldırgan ve sezgileri güçlü Fae'dir. Şeytanın klasik betimlemesini andırırlar. Ayrık toynakları, boynuzları, yarı insan, yarı keçi şeklindeki yarı tanrılara benzer uzun yüzleri, tüylü kanatları, alev alev parlayan turuncu rengi gözleri ve kuyrukları vardır. Boyları iki ile üç metre arasında değişir. Gerek toynakları üzerinde, gerekse kanatlarıyla olağanüstü hızlara ulaşabilirler. Öncelikli görevi: Sidhe kâhinlerini imha etmek. Tehlike derecesi: Öldürür. (Tanım: J.B.)

RYODAN: Barrons'un çalıştığı biri.

MUKADDES: Tuatha Dé Danaan türünün Mukaddes Kraliçesi Aoibheal tarafından yönetilen "aydınlık" ya da "daha adil" olan bir ırkı. (Tanım: J.B.)

GÖLGELER: Melunlar'ın en düşük sınıflarından biridir. Sezgileri yeterince güçlü değildir. Acıkırlar ve besle-

nirler. Işığa katlanamadıkları için yalnızca gece avlanırlar. Gri Adam'ın güzellik çalmasına benzer şekilde can alırlar. Vampir çevikliğiyle kurbanlarının vücudundaki bütün sıvıyı emer ve geriye kıyafet öbeğiyle içi boş bir kılıfa dönmüş insan artığı bırakırlar. Tehlike derecesi: Öldürür. (Kişisel tecrübe)

YONCA: Sidhe kâhinlerinin kayıp üç yapraklı yonca amblemi; amaçları insanoğlunu korumak, hizmet etmek ve görmek.

SİDHE KÂHİNİ (Okunuşu: Şİ-KÂHİNİ): Fae büyüsünün işlemediği, Fae'in illüzyonunun ya da "cazibesinin" arkasında yatan gerçek doğasını görebilen kişidir. Bazıları *Tabh*'rs denilen geçitleri de görebilir. Bazıları ise Mukaddesler'in ve Melunlar'ın güç objelerini hissedebilir. Her sidhe kâhini, Fae'e karşı değişik direnç derecelerine sahip olduklarından birbirinden farklıdır. Bazıları sınırlı bazıları ise ileri seviyede çeşitli "özel güçlere" sahiptir. (Tanım: J.B.)

IŞINLANMA: Fae'in, düşünce hızında gerçekleştirdiği yer değiştirme yöntemidir. (Bunu gördüm!)

IŞINLANMA GÜMÜŞLERİ YA DA GÜMÜŞLER: Aynalardan oluşan karmaşık bir labirenttir. Bir zamanlar, Fae krallıkları arasında seyahat için kullanılan yollardan biriydi. Cruce, gümüşsü koridorlara yasak lanetini gönderdiğinden beri hiçbir Fae, Gümüşler'e girmeye cesaret edememektedir. (Tanım: J.B.)

SINSAR DUBH (Okunuşu: Şİ-SA-DU): Tuatha Dé Danaan'a ait bir Karanlık Kutsal Emanet'tir. Kendi türlerinin en eski antik çağlarında kullanılmış bir lisan ile yazılmıştır. İçindeki şifreli yazıların, büyülerin en ölümcül olanını gizlediği söylenir. Sözde tarih kitabı Leabhar Gabhåla'da bahsi geçen istilalar sırasında Tuatha Dé tarafından İrlanda'ya getirilmiştir. Diğer Karanlık Kutsal Emanetler'le birlikte çalınmıştır. Bir şekilde insanlar âlemine getirildiği söylentileri vardır. Bir milyon yıl kadar önce Melunlar'ın Karanlık Kralı tarafından yazıldığı iddia edilmektedir. (*Tarihi Eserlerin Açıklamalı Rehberi; Otantik ve Efsanevi*)

LUISNE MIZRAĞI (Luin Mızrağı, Longinus Mızrağı, Kader Mızrağı ve Alevli Mızrak adlarıyla da bilinir): İsa'nın çarmıha gerildikten sonra öldüğünden emin olmak için kaburgalarına saplanan mızraktır. İnsan yapısı değildir. Tuatha Dé Danaan'ın Işık Kutsal Emanetleri'nden biri olup sınıfı ve gücü ne olursa olsun Fae'yi öldürebilen birkaç araçtan biridir. (Tanım: J.B.)

LUGH KILICI: Işık Kılıcı.

TABH'RS (Okunuşu: TAH-vr): Fae'in, âlemler ya da krallıklar arasında geçiş için kullandığı ve çoğunlukla insanların gündelik hayatlarındaki nesnelerde gizlenmiş geçit ya da kapılardır. (Tanım: J.B.)

TUATHA DÉ DANAAN veya TUATHA DÉ (Okunuşu: TUA dey danna veya Tua DEY): Başka bir

âlemden dünyaya gelmiş üstün bir canlı türüdür. (Bu tür hakkındaki bilgiler tam olmadığından tanım eksiktir.)

MELUN: Tuatha Dé Danaan'ın "Karanlık" Krallığı'dır. Tuatha Dé Danaan efsanesine göre Melunlar, yüz binlerce yıl, içinden kaçılamaz bir hapishaneye hapsedilmişlerdir. Eminim kaçılamaz (!)

V'LANE: Rowena'ya göre V'lane bir prens. Yüksek kurul üyesi. Seks ve Ölüm Fae'idir.

Önsöz

Hepimizin kendine göre güvensizlikleri ve problemleri var. Ben de farklı biri değilim. Lisedeyken, kendimi güvende hissetmediğim zamanlarda, çok güzel olduğum ve ailemin beni çok sevdiği düşünceleri ile avunurdum hep. Hayatımda bunlar olduğu sürece her şeyin çaresine bakabilirmişim gibi gelirdi.

O zamandan beri geçmişin ne kadar değersiz, geleceğin de ne kadar acımasız olduğunu anladım. Geriye ne kaldı ki? Bizi sevenler, bizden nefret edenler veya dış görünüşümüzle ilgili hiçbir şey önemli değil. Güzellik bir yana genetik hediyemiz olan beyin gücümüz veya söylediklerimizin hiçbir önemi kalmaz.

Bizi tanımlayan asıl şey hareketlerimizdir. Neyi seçtiğimiz, neyi reddettiğimiz hatta neyin uğruna canımızı vereceğimizdir önemli olan.

Benim adım MacKayla Lane galiba. Bazıları soyadımın gerçekte O'Connor olduğunu söylüyor. Bu yüzden şu an en büyük güvensizliği, kim olduğumu sorgulayarak yaşıyorum. Belirsizlikler var yani ama bunları ortaya çıkarmak için de acele etmiyorum; çünkü asıl rahatsız edici şey, benim ne olduğum.

Ben galiba Georgia Ashford'luyum. Hafızamı zorlayan bazı anılar var ve bunları günyüzüne çıkarmakta güçlük çekiyorum.

Şu an İrlanda'dayım ve kız kardeşim Alina, Dublin'in kuzey bölgesinde bir çöp döküm alanında ölü olarak bulundu. Yerel polis, dava dosyasını zaman aşımından dolayı kapattı. Bu yüzden ben de bu adaletsizliği düzeltmek için İrlanda'ya gittim.

Tamam, kabul ediyorum belki ben de çok saf ve temiz biri değilim.

Buraya yani İrlanda'ya geldim, çünkü asıl amacım zaten intikam almak. Gördüklerimden sonra da intikam almayı şimdi daha fazla istiyorum.

Kardeşimin de, benim de, birkaç sene içinde evlenip çoluk çocuğa karışarak, manolya ağaçlarının olduğu bir balkonda annemlerin evine yakın bir evde çay içen güneyli kızlar olacağını düşünürdüm hep. Ancak şimdi Alina ve benim, güneyli iyi kızlar değil de binlerce sene gizlice insanların içinde yaşamış, illüzyon ve yalanlar ile beslenen Fae'i görebilen, Kelt soyundan gelme güçlü birer sidhe kâhini olduğumuzu öğrendim. Kraliçe ve ticari bir anlaşmayla uygunsuzca yönetilerek asırlardır insanlar ile beslenen bir topluluktu bu.

Ben de muhtemelen en güçlü sidhe kâhinlerinden biriyim; yalnızca Fae'i görmekle kalmıyor onların kutsal ve gizledikleri ölümcül güçlerini hissedebiliyordum.

Onları bulabiliyorum.

Onları kullanabiliyorum.

Bu arada ölümsüz olarak bilinen bir Fae'i öldürebilen iki silahtan biri olan Luin'in gizemli mızrağını ben buldum. Aynı zamanda geçici olarak bir Fae'i dondurabilen

ve bir dokunuşla tüm güçlerini iptal edebilen bir Null olduğumu öğrendim.

Kardeşimin ölümüyle beraber düzenim bozuldu ve bozulmaya da devam ediyor. Tabii başı belada olan sadece ben değilim. İnsanlar ve Fae arasındaki duvarlar yıkılmaya başladığından sizin de başınız belada.

Bunun nasıl ve niye olduğunu bilmiyorum fakat bir şeylerin değiştiğinin farkındayım. Bunu sidhe kâhini genlerim sayesinde biliyorum. Karanlık bir Fae rüzgârında kanlı ve korkunç bir savaşın geldiğini metalik bir hava ile hissedebiliyordum. Fae atlıları, avlanmak için hazırlandıklarından seslerini uzaklardan duyabiliyordum.

Kardeşimi kimin öldürdüğünü de biliyorum. Onu ayartan, kullanan ve mahveden katilin gözlerinin içine baktım. Ne tam bir Fae, ne de tam insan olan bu katil, Lord Master olarak tanınıyor. Lord Master, bu iki dünya arasındaki duvarları yıktığından Melunlar, dünyamızı ele geçirmeye başlamışlar. Faeler iki krallıktan oluşuyor ve bunların içinde kraliyet ve özerk kastlar var: *Aydınlık veya Mukaddes Krallık ve Karanlık veya Melun Krallık.* Aydınlık ve karanlığın sizi yanıltmasına izin vermeyin her ikisi de ölümcüldür. İşin en korkunç yanı, Mukaddesler karanlık yönlerini o kadar iğrenç bulmuşlar ki yüzyıllarca onları (kendilerini) hapsetmişlerdir. Eğer bir Fae diğer bir Fae'den korkuyorsa çok büyük bir probleminiz var demektir. Şimdi Lord Master, en karanlık, en tehlikeli düşmanımızı serbest bırakıp dünyamıza saldı ve onlara toplumla sosyalleşmeyi ve kaynaşmayı öğretti. Bu canavarlar sokaklarımızda yürümeye başladıklarında biz onları yalnızca mükemmel güzellikteki bir erkek, kadın veya çocuk gibi göreceğiz.

Onların neye benzediklerini yalnızca ben görebilirim.

Eğer ben Jericho Barrons'un esrarengiz kitabevine kendimi atmamış olsaydım Dublin'e gelir gelmez hiç şüphesiz kardeşim gibi öldürülürdüm. Onun ne veya kim olduğuna dair hatta neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok fakat onun benim ne olduğuma ve dışarıda nelerin olup bittiğine dair herkesten daha çok bilgisi var. Benim de bu bilgiye ihtiyacım var.

Gidecek hiçbir yerim olmadığında Jericho Barrons beni yanına aldı, bana hocalık yaptı ve hayatta kalmamı sağladı. Bunu yaparken fazla nazik davranmadı fakat artık hayatta kaldığım sürece yöntemlerini sorgulamıyorum.

Jericho'nun kitabevi kaldığım pansiyondan daha ucuz olduğu için buraya taşındım. Burası, çoğu düşmanıma karşı korunaklı bir yer ve Karanlık Bölge denilen yerin ucunda bir kale gibi. Karanlık Bölge, gölgeler ve karanlıkta ortaya çıkan insanlardan beslenen Melunlar'ın ele geçirdiği bir bölgedir.

Barrons ve ben ortak bir ihtiyaçtan dolayı kolay olmayan bir işbirliği kurduk. Anlaşmaya göre ikimiz de en ağır büyülerin olduğu ve Melun Kralı'nın kendisi tarafından yazılmış olan Fae ve insan dünyasına sahip olabilmenin anahtar gücünü elinde tutan milyon yıllık Sinsar Dubh'un peşindeydik.

Alina ölmeden önce bu kitabı benim almamı istemişti ve sanırım dünyamızı kurtaracak anahtar bilgiler bu kitaptaydı.

Jericho bu kitabı yalnızca kitap koleksiyonu yaptığı için istediğini söylüyor; tabii buna inanırsanız.

Karşılaştığım herkes bu kitabın peşinde. Av, çok tehlikeli; riskleri ise muazzam.

Sinsar Dubh bir Fae emaneti olduğu için yaklaştığımda onu hissedebiliyorum; Barons ise bunu hissedemiyor ama nerede arayacağını iyi biliyor. Biz artık bu oyunda birbirine hiç güveni olmayan ortaklarız.

Korunaklı ve şımartılarak büyüdüğüm hayatımdaki hiçbir şey beni geçtiğimiz birkaç hafta için hazırlamadı. Her şey değişti, altın sarısı saçlarımının yerini kısa siyah saçlarım aldı. Güzel pastel rengi kıyafetlerimin yerini ise kan göstermeyen koyu renk kıyafetler almıştı. Küfretmeyi, hırsızlığı, yalan söylemeyi ve öldürmeyi öğrendim. Ölümcül Seks Fae'i tarafından iki kez insanların ortasında soyuldum; evlat edinildiğimi öğrendim ve ölümden döndüm.

Barrons ile birlikte bir mafya babasını ve taraflarını öldürdüm ya da bir şekilde ölümlerine sebep oldum. Bir düzine Fae ile dövüştüm ve birçoğunu öldürdüm. Vampir Malluce ile Lord Master dahil büyük kanlı bir kavgaya karıştım.

Geçen bir ay içerisinde bu şehir içinde sihirli güçleri olan tüm varlıkları sinirlendirmeyi başardım. Karşılaştıklarımın yarısı beni öldürmek, diğer yarısı ise Sinsar Dubh isimli kitabı bulmaları için beni kullanmak istiyor.

Eve kaçarak her şeyi unutmaya çalışıp saklanabilirim. Ama daha sonra aklıma Alina ve ölüm şekli geliyor. O benim sadece kardeşim değil, en yakın arkadaşım, dostum, her şeyimdi. Hâlâ sesini duyuyor gibiyim. Kardeşimin sesi kulağımda çınlarken, ben ölene ya da öldürülene kadar burada kalarak Alina'nın intikamını alacağım.

BİR

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânının elmas şeklindeki ön kapısını açarken dedektif O'Duffy, "Bulunması çok zor bir kadınsınız Bayan Lane," dedi. Yıpranmış olan bu kitabevi, eskimiş mobilyaları, paha biçilmez halıları ve geniş okuma koleksiyonu ile ister beğeneyim, ister beğenmeyeyim - beğenmiyorum - evim gibi olmuştu. *Her ne olursa olsun en rahat kafes bile bir kafestir.*

Kapının yanına geldiğimde yüzümle özellikle de dudaklarımdaki kesiklere, kırık koluma ve çeneme kadar uzanan morluklara dikkatlice baktı ama hiçbir yorum yapmadı.

Dışarıda çok kötü bir hava vardı ve ben kapıya yakın duruyordum.

Yağmur günlerdir durmaksızın yağmıştı. Sabahın 11'inde bile hava öyle karanlıktı ki sokak lambaları yanıyordu. Cansız sarı parıltılara rağmen sisten sokaktaki çoğu dükkân görünmemekteydi.

Arkaya doğru bir adım attım ve dedektifin içeri girme-

sine izin verdim, onun girmesiyle birlikte dükkânı serin bir hava dalgası sardı. Kapıyı kapattım ve sırtıma aldığım battaniyeye sarılarak önünde kitap okuduğum şömineye doğru yürüdüm. Benim geçici olarak kaldığım yatak odası üst katta fakat hafta sonu dükkân kapalı olduğundan giriş katını kendi özel okuma alanım haline getiriyordum. Okuma zevkim değişmiş, eski kitapları okumaya başlamıştım. Detektifi görür görmez, *Cinler Gerçek mi, Kurgu mu? Salaklar İçin Vampirler* ve *Kutsal Güç: Kadim Emanetlerin Tarihi* isimli garip kitapları dolaba sakladım.

Dedektif etrafı inceledi ve ellerini çıtırdamakta olan şömine de ısıtırken, "Ne kadar kötü bir hava," dedi.

Dışarıda sağanak halde yağan yağmur sinirlerimi bozsa da büyük bir heyecanla dedektifin yorumunu doğruladım. Birkaç gün daha böyle devam ederse kendime bir sal yapacaktım. İrlanda'da çok yağmur yağdığını duydum fakat benim kitabımda *sürekli* kelimesi *çok* kelimesinden bir nebze farklıydı. İrademe karşı gelerek bu sabah Ashford'daki hava durumuna bakma gafletinde bulunmuştum. Georgia'da bugün yine mükemmel bir hava vardı. Birkaç saat içinde bizim kızlar en sevdiğimiz göl kenarına gidecek, güneşin tadını çıkaracak, bol bol yüzecek ve moda dergilerinde beğendikleri çocukların dedikodularını yapacaklardı. Dublin'de ise hava on dereceydi ve o kadar çok yağmur vardı ki sanki daha da soğuk gibi hissediyordunuz. Güneş, flört edecek erkekler ve yüzecek yerler yoktu. Modaya dair tek derdim ise elbiselerimin silahlarımı fark ettirmeyecek kadar geniş olmasına dikkat etmemdi. Kitapçının güvenli havasında bile belimde iki fener, bir makas ve ölümcül bir mızrak ucu taşıyordum. Dört katlı kitapçının farklı yerlerine yedek silahlar, fener ve ölümcül aletler

saklamış, bazı köşelere kutsal sular ve haçlar koymuştum. Barrons bunları duyup görseydi bana çok gülerdi.

Cehennemden bir ordu ile karşılaşmayı beklediğimi düşünebilirsiniz ve bu düşüncenizde kesinlikle haklı çıkarsınız.

Müfettişe, "Beni nasıl buldunuz?" diye sordum. Garda ile son konuştuğumda yerimi öğrenmek adına epey sıkıştırıldığını anlattı. Ona, bu şehre geldiğimde kaldığım Clarin House Otel'in adresini vermiştim ve bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Herhalde kimseye hatta polise bile güvenmediğim için yanlış adresi vermiştim. Burada iyi ve kötü adamların hepsinin görüntüsü aynı. Görmüş olduğum en güçlü ve şeytani erkek olan Lord Master'ın tuzağına düşmüş Alina'ya sormanız yeterli.

O'Duffy tebessüm ederek, "Ben bir dedektifim Bayan Lane," dedi ve beni nereden bulduğunu söylemeye niyetli olmadığı belliydi. Birkaç dakika içinde o sahte gülümsemesine bir son verdi ve ikaz edercesine bakmaya başladı. Bakışlarından, *bana yalan söyleme ben her şeyi bilirim* manasını çıkarmak güç değildi.

Endişeli değildim. Barrons da bir zamanlar aynı şeyi söylemişti ki onun ciddi anlamda insanüstü güçleri var ve kısacası eğer Barrons benim içimi göremediyse O'Duffy hiçbir zaman göremeyecekti. Dedektifin buraya niye geldiğini açıklamasını bekledim. Kız kardeşimin davasının çözülemeyecek olduğunu ve ömür boyu kapandığını açık bir dille belirtti.

Ateşten uzaklaşarak omzundaki çantayı aramıza doğru attı; çantanın içinden bir sürü harita döküldü. Ona hiçbir şeyi itiraf etmemiş olsam da tüylerim bir anda diken diken olmuştu. Artık haritaları turist rehberleri veya seyahat ge-

reci olarak göremiyordum. Haritalarda artık ölümcül gölgeleri ve Karanlık Bölge'nin karanlıklarını görüyordum. Ben artık haritada gördüğüm şeylerden değil göremediğim şeylerden korkmaya başlamıştım.

Bir hafta önce O'Duffy'den kız kardeşimin öldüğü geçitteki bir taşa kazıdığı 1247 LaRuhe yazısının anlamı ile ilgili ipucu istemiştim. Bana böyle bir adresi bulamadıklarını söylemişti fakat ben o adresi bulmuştum.

Her geçen gün rotanın dışında düşünme yeteneğim istemeden de olsa epey gelişmişti ve bu ipucu için rota dışına çıkmak zorunda kalmıştım. Hayat üzerinize iki tonluk bir fil indirdiğinde rotanızın dışına çıkmak epey kolaylaşıyor. Tutturduğumuz bu rota, dünyada kendimizi güvende hissetmek için kullandığımız inançlarımız mı? Benim rotam üstüme yağan tüm bu yağmurda peçeteden yapılmış bir şemsiye kadar kullanışlı.

O'Duffy onca kilosuna rağmen yanımdaki koltuğa kibarca oturmuştu. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," demişti. Nazik bir şekilde karşı gelecekken bu adam bende annemin deyimiyle susma dalgası yaratıyordu.

"Bayan Lane, ben bu işi yirmi iki senedir yapıyorum. Kapanmış cinayet davalarının ailelerinin bana baktıklarında acı ve kızgınlık hissettiklerini çok iyi biliyorum." Kuru bir kahkaha atıp devam etti. "Benim zamanımın çoğunu işimin başında değil de barlarda gezdiğimi düşünerek bu yüzden de sevdikleri kişilerin huzur içinde uyumadığı ve katilin hapiste çürümediği kanaatindedirler."

Hapiste çürümek benim kardeşimin katili için çok hafif bir ceza olurdu. Hem hiçbir hücrenin bu katili tutabilecek kadar sağlam olduğunu düşünmüyorum. Melunlar'ın kır-

mızı cüppeli lideri yere semboller çizip, gardiyanları ezerek oradan kaçmayı başarırdı. Her ne kadar Barrons beni varsayımlara karşı uyarmış olsa da Lord Master'ın kız kardeşimi öldürdüğünden emindim.

Bana savunma şansı vermek için O'Duffy birkaç saniye durdu fakat ben hiçbir karşılık vermedim. Haklıydı; ben de ona bakarken acı ve kızgınlık hissetmiştim fakat kravatındaki şeker izleri ve göbeğini göze alacak olursak vaktinin çoğunu barlarda değil de pastanelerde geçirdiği barizdi.

Masadan Dublin'in iki haritasını seçti ve bana uzattı. Merakla ona baktım. "Üstteki geçen seneden kalma, onun altındaki ise yedi sene öncesine dayanıyor."

Önemsemez bir şekilde, "Ve?" dedim. Birkaç hafta önce Garda'nın bana vereceği herhangi bir bilgi için nelerimi vermezdim. Barrons'u çevreleyen ve 1247 LaRuhe'nin olduğu yerde Lord Master tarafından neredeyse öldürülecek olduğum Karanlık Bölge hakkında bildiklerimden sonra polisten mümkün olduğunca uzak durmaya karar verdim. Benim yüzümden olabilecek ölümleri engellemek istedim. Garda'nın bana yardım için verebilecek hiçbir şeyi yoktu. Yalnızca sidhe kâhinleri bu terk edilmiş mahalleyi ele geçiren ve bir ölüm tuzağına çeviren canavarları görebilirler. Ortalama bir insan, yalnızca öldükten sonra ne kadar büyük bir tehlikede olduğunu anlayabilir.

"Bayan Lane bana sormuş olduğunuz 1247 LaRuhe'yi buldum. Yedi sene önce yayınlanan bir haritadaydı. Buraya bir blok ötedeki Grand Walk'ta ama artık yeni haritada yer almıyor. Hatta Connely Caddesi de artık yok. Bunu biliyorum çünkü buraya gelmeden önce oraya gittim."

Aman Tanrım Karanlık Bölge'ye mi girmişti? Gün daha batmamıştı ve canavarlar sokaklara çıkmak üzereydi-

ler. Eğer fırtına biraz daha ağır basıp bulutlar gökyüzünü çevreleseydi bu kan emiciler, O'Duffy'yi güzel bir öğün yaparlardı. O'Duffy yarım saat önce ölümle burun buruna gelmişti fakat haberi bile yoktu.

Hiçbir şeyden şüphelenmemiş olan müfettiş haritaların üstüne elini koydu. "Hatta Bayan Lane, bu sokakların hiçbiri yeni yayınlanmış haritalarda yer almıyor." Ona boş boş öylece baktım. "Ne demek istiyorsunuz? Dublin'in bu kesiminde bulunan sokaklar yeniden mi isimlendirildi? Bu yüzden mi artık haritada yoklar?"

Gerildi ve bakışları dikleşti. "Kimse sokakları yeniden isimlendirmedi!" dedi sinirli bir sesle ve devam etti. "Tabii bunu hiçbir otoriteye bildirmeden yaptılarsa o ayrı." Daha sonra bana yeniden sinirli bir ifade ile baktı. "Bana anlatmak istediğiniz başka şeyler var mı Bayan Lane? Olağandışı şeyler mesela?"

Bu adama kesin bir şey olmuştu; tüm düşüncesi değişmişti ve bunu gözlerinden anlayabilmiştim. Çalışkan, dik kafalı, kanıt peşindeki bu müfettişi izlediği rotanın dışına çıkaran şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hemen kendi rotasına dönmesi gerekiyordu. Bu şehirde rotanın dışına çıkmak ölümcüldü. Hızlı düşündüm fakat ona verebileceğim cevaplar yoktu. En sevimli Georgia aksanıyla, "Müfettiş," dedim, "biliyorum, buraya gelerek sizin yıllardır deneyimli olduğunuz bir alanda sorular sormamı ve bu alanda hiçbir eğitimim olmadan her şeye burnumu sokmamı salakça buluyorsunuz. Ancak kardeşimin ölümü ile ilgili artık hiçbir sorunum kalmadı. Yanınıza uğrayıp bu duygularımı paylaşmak istedim fakat son görüşmemizden sonra açıkçası biraz utandım. Ertesi gün olay yerine tekrar dönerek bu kez etrafa ağlamadan sızlan-

madan iyice baktım ve fark ettim ki kardeşim bana hiçbir ipucu bırakmamış. Yaşadıklarım sadece biraz umuttan ve derin acımdan kaynaklanıyordu. Taşa kazınan o yazı belli ki yıllar öncesinden kalmaydı."

"Taşa kazınan yazı?" demişti O'Duffy ciddi bir ses tonuyla ve benim bir hafta önce bu konu ile ilgili onu ne kadar sıkıştırdığımı düşündüğü belliydi.

"Gerçekten bunun hiçbir anlamı yok. Yani her şey olabilir."

"Öyle mi gerçekten Bayan Lane?"

"Evet. Size, orada bulunan çantanın kız kardeşime ait olmadığını söylemek istemiştim. Çünkü annemle konuştum. Annem gümüş olanı değil örgülü olan çantayı kardeşime verdiğini söyledi. Annem biz eşyalarımızı ayırabilelim diye her şeyi belirgin kılacak niteliklerle gruplar. Çünkü kardeşimle sürekli olarak eşyalar yüzünden kavga ederdik. İşin gerçeği ben pamuk ipliklerine tutunmaya çalışıyordum ve sizin vaktinizi aldım. Bana toparlanıp eve gitmemi ve aileme destek olmamı söylediğinizde çok haklıydınız."

"Anlıyorum," dedi usulca. Çok çalışan ve az para kazanan kurum çalışanları yalnızca ses çıkaran lastikleri cilalamazlar mı? Ama ben artık ses çıkarmıyordum o yüzden neden basıp gitmiyordu ki? Alina'nın davası ben buraya gelmeden kapanmıştı ve dedektif tekrar açmayı da reddetmişti. Eğer tekrar açmayı düşünüyorsa bunu hemen unutmalı çünkü bu karar onun hayatına mal olabilir.

"Bakın müfettiş demek istediğim şey davadan vazgeçtim. Size veya bir başka görevliye araştırmaya devam etmesi için ısrar etmiyorum. Çok işiniz olduğunu ve hiçbir ipucu bulamadığınızı da biliyorum. Davanın çözülemedi-

ğini biliyorum ve kardeşimin davasının kapanmasını kabul ediyorum."

"Ne kadar ani bir olgunluk Bayan Jane."

"Kız kardeşin ani ölümü bir diğer kızı olgunlaştırır." Söylediklerim doğruydu.

"Eee o zaman en yakın zamanda evinize geri dönüyorsunuz değil mi?"

"Evet. Yarın," diye yalan söyledim.

"Hangi havayolu?"

"Continental?"

"Hangi uçuş?"

"Hiçbir zaman uçuşu hatırlayamam yukarıda bir kâğıda yazdım."

"Saat kaçta?"

"On bir otuz beş."

"Peki seni kim dövdü?"

Cevap verebilmek için biraz bekledim. Bir vampir beni öldürmeye çalıştı ve ben de kendimi savundum diyemedim.

"Merdivenlerden düştüm. Çok dikkatli olmak gerekiyor bu merdivenler çok tehlikeli."

Odaya bakarak, "Hangi merdivenler?" dedi.

"Arka taraftaki merdivenler."

"Peki yüzünü yaralamayı nasıl başardın? Tırabzanlara mı çarptın?"

"Hayır"

"Barrons kim?"

"Nasıl yani?"

"Bu kitapçının adı Barrons Kitap ve Süs Eşyaları. Belediye kayıtlarında bu binanın sahibi, ruhsatı veya tapusu ile ilgili hiçbir bilgi bulamadım. Hatta bu adres haritalarımda

görünse de bina hiçbir şekilde hiçbir yerde görünmüyor, dolayısı ile bana Barrons kim açıklar mısınız?"

"Ben bu dükkânın sahibiyim ne oldu?"

Kalbim sıkışmış bir şekilde arkama döndüm. Saçlarını arkaya doğru taramış olan Barrons, havalı bir tavırla soğuk ve kibirli bir ses tonu ile cevap verdi. Barrons her zaman soğuk ve kibirliydi. O aynı zamanda zengin, güçlü ve akıllı biriydi ve ayaklı bir bilmece gibiydi. Çoğu kadın, onu çok seksi bulup hayranlık duyardı. Ama ben o kadınlardan değildim. Beni sinirli adamlar değil huzurlu ve ahlak değerleri güçlü insanlar çeker. Onun ne zamandır bizi dinlediğini merak ettim fakat konu o olunca bunun cevabını hiçbir zaman bilemezsiniz.

Dedektif hafiften irkilerek olduğu yerde kaldı. Barron'un boyunu posunu, demir topuklarını ve parkeleri hafızasına aldı. Jericho Barrons çok uzun boylu, yapılı ve güçlü bir adamdı. O'Duffy eminim şu anda bu adamın gelişini nasıl duymadığını düşünüyordu. Ben artık bu gibi sorulara cevap aramayı bıraktım. Hatta benim arkamı kolladığı sürece Barrons'un fizik kanunları tarafından yönetilmediği gerçeğini görmezden geleceğim.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" dedi müfettiş çok sinirli bir sesle.

Ben o an, Barrons'un, O'Duffy'yi kulağından tutarak dışarı fırlatmasını bekledim. Onun bu gibi bir istekte bulunabilmesi için hiçbir yasal gerekçesi yoktu ve Barrons aptal insanlara tahammül edemezdi. Hatta beni bile yalnızca Sinsar Dubh'ı bulmasına yardımcı olduğum için yanında tutuyordu. Ben aptal olduğumu söylemiyorum yalnızca benim hayatım Güney kasabasının verandaların-

da mutlu çocukluk anıları ile geçti, bunların hiçbiri beni başıma gelecekler için hazırlamadı.

Barrons, gülümsedi. "Tabii ki," dedi. İç cebinden cüzdanını çıkardı ve kimliğini aradı. Kimliğini müfettişe uzatmadan önce de, "Sizinkini de görebilir miyim?" dedi.

O'Duffy karşı gelmedi. Onlar kimliklerini birbirlerine verirken ben de Barrons'un cüzdanına bakmaya çalıştım.

Mucizelerin sonu yoktu anlaşılan. Gerçek bir insanmış gibi onun da ehliyeti vardı. Saçları siyah, gözleri kahverengi, boyu 1.90, kilosu ise 110'du. Doğum günü ise şaka gibi cadılar bayramına denk geliyordu. Otuz bir yaşındaydı ve ikinci isminin baş harfi Z idi. Eminim organ bağışçısı değildir.

"Nüfus kaydınız Galway'de görünüyor, orada mı doğdunuz Bay Barrons?"

Bir zamanlar Barrons'a nereli olduğunu sormuştum, bana Pict ve Basque demişti. Galway, Dublin'e birkaç saat uzaktaydı.

"Hayır."

"Neresi?"

"İskoçya."

"Aksanınız İskoçlar gibi değil."

"Siz de İrlandalı gibi konuşmuyorsunuz ama İrlandalı bir polissiniz. İngiliz hükümeti asırlardır komşularına kendi kanunlarını dayatmaya çalışıyor değil mi müfettiş?"

O'Duffy'nin gözünde tik olduğunu o an fark ettim. "Ne zamandır Dublin'desiniz?"

"Birkaç sene oldu, siz?"

"Soruları soran benim."

"Çünkü sormanıza izin veriyorum."

"Sizi karakola götürüp nezarete alabilirim, ister miydiniz?"

"Deneyin bakalım." Garda'ya meydan okuyordu. Eğer müfettiş böyle bir şeye kalkışırsa Barrons'un nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum.

O'Duffy, Barrons'un hışmına sandığımdan daha uzun dayandı. Barrons'ta hiçbirimizde olmayan bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordum fakat özellikle ona yakınken bu his yoğunlaşıyordu. Pahalı kıyafetleri, ilginç aksanı ve kültürel zenginliğinin dışında içinde henüz dışa vurulmamış bir şey vardı; olduğu yeri seviyordu ve oradan ayrılmak istemiyordu.

Müfettiş bilgi peşindeydi ve bizi zorlamaya niyetliydi. "Ben on iki yaşımdan beri Dublin'de yaşıyorum. Babam öldüğünde annem bir İrlandalı ile evlendi. Chesters'ta ismi Ryodan olan bir adam sizi tanıdığını söyledi. Böyle birini tanıyor musunuz?"

"Bayan Lane yukarı çıkın lütfen," dedi Barrons yumuşak bir sesle.

"Ben burada gayet iyiyim." Ryodan kimdi ve Barrons benim neyi öğrenmemi istemiyordu?

"Yukarıya! Hemen şimdi!"

Suratımı astığımda O'Duffy'nin bana üzüntü ve ilgi içindeki bakışları ile karşılaştım. Düştüğüm merdivenlerin isminin artık Barrons olduğunu düşündüğünün farkındaydım. Bana acınmasından nefret ederdim ve anlayış göstermek de bir o kadar kötüdür. Anlayış şunu der: *Onun nasıl bir his olduğunu biliyorum iğrenç değil mi?* Acıma ise yenilginin ifadesidir.

"O beni dövmüyor," dedim. "Öyle bir şey yapmış olsa onu öldürürdüm."

"Gerçekten öldürürdü. Çok sinirli ve çok da inatçıdır. Ama bunlar üzerinde çalışıyoruz değil mi Bayan Lane?" Barrons bana dönerek gülümsedi ve kafası ile yukarı çıkmam için işaret etti.

Bir gün Jericho Barrons'u var gücümle itekleyeceğim ve ne olacağını seyredeceğim. Fakat bunu yapmak için daha güçlü olduğum bir zamanı bekleyeceğim.

Bu savaşa zorla sokulmuş olabilirim ama çatışmalarımı kendim seçmeyi öğreniyorum.

Günün geri kalanında Barrons'u görmedim.

Emir eri bir asker olduğum için hemen yukarıya, odama çekildim. Odamda düşünürken şu sonuca vardım; *insanlar, size, sizin izin verdiğiniz kadar kötü davranırlar.*

Buradaki anahtar kelime: İzin vermek.

Hayatınızda eşiniz, aileniz ve en yakın arkadaşlarınız gibi istisnalar vardır. Brickyard'da barmenlik yaparken evli çiftlerin birbirlerine kamusal alanda yaptıklarını gördükçe, ben nefret ettiğim insanlara bile dışarıda böyle davranmadığımı fark ettim. Yani çoğu insan, sizi, izin verdiğiniz kadar kötülüğe itebilir. Barrons beni üst kata göndermiş olabilir ama salak olan benim. Neden korkuyordum? Beni öldürmesinden mi? Ya da canımı yakmasından mı? Zannetmiyorum! Daha geçen hafta hayatımı kurtarmıştı. Bana ihtiyacı vardı. O zaman gözümü nasıl korkutabiliyor?

Kendimden iğrenmiştim. Hâlâ bir barmen ve moda takipçisi Güneyli MacKayla Lane gibi davranmaktaydım. Son yaşadığım ölüm tehlikesinden sonra o tip bir kızın burada yaşayamayacağını anlamıştım; ojesiz ve kırık tırnaklı olmak ise bunun en büyük kanıtıydı. Aklım başıma gel-

diğinde maalesef Barrons da, müfettiş de gitmişlerdi. Bu kadar kötü durumdayken o an dükkânın işletmecisi olan ve beni hiç sevmeyen Fiona geldi. Geçen hafta Barrons'un beni öptüğünü bilseydi herhalde benden iyice nefret ederdi. Barrons beni öptüğünde yarı baygındım ama bunu baygınken bile unutmam imkânsızdı.

Fiona telefonla görüşüyordu ve başını kaldırıp bana baktığında durumdan haberdar olduğunu düşündüm. Kocaman gözleri vardı ve dudaklarının kenarından yaşını belli eden asil çizgiler inmişti. Aldığı her derin nefeste dantel bluzu titriyordu; sanki bir yerden acilen buraya gelmiş gibi heyecanlıydı. "Jericho'nun bugün burada ne işi vardı?" dedi imalı bir ses tonuyla. "Bugün pazar ve onun pazar günü burada olmaması gerekiyor. Onun buraya gelmesi için hiçbir neden yok." Baştan aşağı beni süzdü; bir ipucu arar gibiydi. Dağınık saçlar, düğmeleri iliklenmemiş bir gömlek veya ters giyilmiş bir pantolon arıyordu sanırım. Bunu bir kere yapmıştım ama Alina, annem beni yakalamadan kurtarmıştı. Kendi kendime güldüm. Barrons ile bir ilişki yaşamak mı? Çok gerçekdışı.

"Burada ne işin var?" diye sordum. Artık küçük iyi bir asker yoktu karşılarında. Kitabevi bugün kapalıydı ve ikisi de burada olmamalıydı.

"Kasaba giderken Jericho'nun dükkândan çıktığını gördüm," dedi. "Ne kadar zamandır burada? Sen neredeydin? Ben gelmeden önce siz ikiniz ne yapıyordunuz?" Kıskançlığı bütün açıklığı ile sözlerine yansımıştı; korkmuştum. Jericho Barrons ile benim, yatakta bir şeyler yaptığımızı düşündüğünü fark ettim. İşin garip tarafı bunu biraz egzotik ve seksi bulmuştum. Şu an yumurtlama dönemindeydim ve üç gün boyunca hormonlarım beni uyaracaktı;

herhalde insanoğlunun üreme sırlarından biri de bu. Bu dönemde özellikle dar pantolon giymiş erkeklere ilgi duymaya başlardım ki normalde bu tarz erkekler ilgimi çekmezdi. Alina böyle zamanlarda bana hep gülerdi.

Alina'yı çok özlüyordum.

"Hiçbir şey Fiona," dedim. "Ben üst kattaydım."

Parmağını beni uyarırcasına kaldırdı; tehlikeli ve öfkeli bir şekilde gözleri doldu. Ağlamasından çok korkuyordum. Orta yaşlı kadınlar ne zaman ağlasalar aklıma her seferinde annem geldiğinden bu duruma dayanamıyordum. Ağlamak yerine bana bağırmaya başladığında rahatladım.

"Sence Barrons yaralarını sana önem verdiği için mi sardı? Seni umursadığını mı sanıyorsun? Sen onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Sen o adamın davranışlarını hiçbir zaman anlayamazsın. Onun ihtiyaçları veya tutkularını hiçbir zaman bilemezsin. Sen salak, saf ve bencil bir çocuksun! Evine dön!"

"Ben de evime gitmek için can atıyorum!" diye cevap verdim. "Ama maalesef öyle bir şansım yok."

Ağzını tekrar açtı fakat ne dediğini tam olarak anlayamadım çünkü kendime göre düzenlediğim özel bölüme doğru yürümeye başlamıştım. Fiona ile kavga etmeye hiç niyetim yoktu. Benim de başka şansım yoktu gibi şeyler söylerken, onu orada bıraktım ve üst kata çıktım.

Barrons, dün bana yara ve kırıklarımı saklamamı tembih etti. Ona kırıkların kolay kolay iyileşmediğini söyledim ama kolum çok kaşındığı için alçıyı çıkardım. Hafifçe bileğimi kıvırdım ve parmaklarımı oynattım. Kolumu hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Parmaklarımdaki bantları da çıkarınca kendimi çok iyi hissettim. Kolumda, kırmızı mürekkep izi gibi bir iz vardı; muslukta kolumu yıkarken

yüzümdeki morlukların da hemen geçmesini diledim. Hayatımın çoğunu dikkat çeken bir sarışın olarak geçirdim. Şimdi ise iyice tartaklanmış siyah saçlı bir esmerdim.

Yüzümü aynadan çevirdim.

Buraya kapandığım için Barrons odama ufak bir buzdolabı koymuş içini de yiyeceklerle doldurmuştu. Dolaptan bir gazoz aldım ve kendimi yatağa attım. Günün geri kalanını internette yirmi iki senedir ihmal ettiğim insanüstü faaliyetleri araştırmakla geçirdim.

Neredeyse bir haftadır cehennemden gelecek bir ordu beklemekteydim. Fırtına öncesi sessizlikte olduğumun farkındaydım.

Malluce gerçekten ölmüş müydü? Lord Master ile cebelleşirken garip gözlü vampiri birçok kez bıçaklamış olsam da kendimden geçmeden önce hatırladığım son kare Barrons'un vampiri duvardan duvara vurmasıydı ve Dublin'in güneyindeki gotik malikânesinde yaşayan bu boş gözlü vampirlerden haber almadan da buna inanamayacaktım. Lord Master'ın kontrolünde, Malluce, tüm sırları ortaya çıkarmadan beni öldürmek için görevlendirilmişti. Eğer hâlâ hayattaysa er ya da geç beni öldürmeye geleceğinden emindim.

Benim endişe ettiğim tek şey Malluce değildi. Lord Master gerçekten de Barrons'un söz verdiği gibi bu kitapçıya kan ve taşlı tarihi muhafızlar olduğu için mi giremiyordu?

Peki, geçen hafta Sinsar Dubh'ın akıl almaz şeytanlıklarını taşıyan arabayı kim kullanıyordu? Şu anda Lord Master tarafından özgür bırakılan Melunlar ne yapıyorlardı? Peki, bunun ne kadarından ben sorumluydum? Eğer bir

problemi çözebilecek kişilerden biriyseniz onu düzeltmekten de siz sorumlu olur musunuz?

Yattığımda saat gece yarısını bulmuştu. Odamın kapısı kilitliydi ve pencereler sıkıca kapanmıştı.

Gözlerimi açtığımda bir şeyin ters gittiğini hemen anlamıştım.

İKİ

Fae'in yakınlarda olduğu tüyosunu haykıran yalnızca sidhe kâhini duyularım değildi. Odamın zemini parkeydi ve kapıda eşik yoktu. Ben normalde herhangi bir tehlikeye karşı tedbir olarak kapının altına birkaç havlu sıkıştırır, üstüne bir sandalye ve birçok kitap koyar en üste de bir lamba yerleştirirdim. Çünkü lambanın düşmesi beni uykumdan kesinlikle uyandırırdı.

Geçen gece bunları yapmayı unuttum.

Sabah uyanır uyanmaz gelişigüzel duran yığına baktım. Bunu yapmamın nedeni sabah uyandığımda beni hiçbir canavarın bulmadığından emin olmak ve her ne olursa olsun Dublin'de canlı olarak bir gün daha geçireceğimi bilmekti. Bu sabah, yığıntıları düzenlememiş olmamın yanında kalbimi durduran bir değişiklik vardı: Kapının eşiği karanlıktı. Bir kuyu gibi karanlıktı.

Geceleri yatarken odamın ışığını açık bırakmakla kalmıyor, sokağın ışıkları da dahil olmak üzere tüm dükkânın

ışıklarını açıyordum. Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânının dış cephesi Karanlık Bölge'deki gölgeleri takip edebilmek için ön, arka ve yanlardan ışıklandırılıyordu. Bir gece, Barrons'un ışıklarının sönmesi arka kapıda on altı kişinin öldürülmesi ile sonuçlandı.

İç kısmın tavanlarında spotlar ve çok sayıda masa lambası vardı. Lord Master ile karşılaşmamdan bu yana içeride, dışarıda ne kadar ışık varsa hepsini açıyordum. Bu zamana kadar Barrons astronomik elektrik faturası yüzünden bana bir laf etmedi ama eğer laf ederse bunu özel GO dedektörü olarak açması gereken hesabımdan kesmesini söyleyeceğim. Sidhe kâhini yeteneklerimle Fae emanetlerini yani *"Güç Objelerini"* bulmak aslında hayal ettiğim bir iş değildi. Giyim zorunluluğunda siyah saçlar, stilettolar vardı ki ben hep pastel renkleri tercih etmişimdir. Çalışma saatleri de çok zordu; normalde tüm gece uyumadan psişik güçlerimi kullanmaya çalışıyor, korkunç kişilerden korkunç şeyler çalıyordum. Hesabımdan yemek, telefon ve elektrik faturalarını çıkardıktan sonra parçalanan kıyafetlerim için de biraz harçlık verse fena olmazdı. Yeşil lekeler ve kan deterjanla pek çıkmıyor.

Pencereden dışarı bakmak için başımı eğdim. Hâlâ deli gibi yağmur yağıyordu; cam paneller karanlıktı ve yatağımın sıcaklığında dışarıdaki ışıkların yanmadığını fark ettiğimde kendimi köpek balıklarının olduğu bir tanka, kan içinde atılmış gibi hissettim.

Karanlıktan nefret ediyorum.

Yatağımdan fişek gibi fırladım; bir saniye önce kıvrılmış uyuyorken şimdi elimde fener ile tam donanımlı bir şekilde ayakta duruyordum.

Dükkânın dışı da, içi de yani odamın dışında her yer karanlıktı. "Ne bok dönüyor?" diye sordum kendi kendime, sonra annemin küfrettiğime ne kadar üzüleceğini düşünerek, "Pardon anne!" dedim. Muhafazakâr güney bölgesinde, İncil okuyarak büyütülmüş bir kızın küfretmesi çok ayıp kabul edilirdi. Bu yüzden, Alina ile beraber, her kötü söze karşılık başka kelimelerden oluşan kendi sözlüğümüzü oluşturmuştuk. Pislik, şekerleme kovasıydı. Kıç, petunyaydı. Bok, papatya ve en son ne zaman kullandığımı bile hatırlamadığım s..tir kelimesiyse kurbağaydı. Bunca zaman bu kelimeleri kullandıktan sonra şimdi küfrederken Kurbağa Git veya Petonyamı ye gibi cümleler çıkması çok normaldi.

Elektrik kesintisi en büyük korkumdu ve ben uyurken elektrikler mi kesilmişti? Saat 04.01'i gösteriyor ve başucu lambam da yanıyordu.

El fenerlerimi tek elime alarak telefonu düşürdüm. Arayacak birini düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Dublin'de bir tane bile arkadaşım yoktu ve Barrons, çoğu zaman burada olsa da ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Polisi arama gibi bir şansım yoktu.

Tek başımaydım. Telefonu yerine koydum ve dikkatlice etrafı dinlemeye başladım. Kitabevindeki sessizlik sağır ediciydi; yatak odamın kapısında canavarların dolaştığı olasılığı ile gerginleşmiştim.

Kotumu giyinerek mızrak olarak fenerleri aldım ve belime üç tane daha fener sıkıştırıp kapıya kadar yürüdüm. Fae ötesi bir şeyin olduğunu seziyordum ve bildiğim tek şey buydu. Ne olduğu, kaç tane olduğu veya ne kadar yakında olduklarından habersiz bir şekilde tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Barrons sidhe kâhinlerinin yete-

neklerinin deneyimle geliştiğini söyledi. Benimkiler acilen gelişmeli yoksa haftayı görebileceğimi sanmıyorum.

Kapıya bakmaya başladım ve beş dakika boyunca kapıyı açmak için kendimi telkin etmeye çalıştım. Bilinmezlik insanı felç ediyor. Yatağınızın altındaki canavarların korktuğunuz kadar kötü olmadıklarını söylemek isterdim fakat deneyimlerime göre çok daha kötüler.

Kilidi açtım, kapıyı hafifçe araladım ve aralıktan fenerimi uzattım. Bir düzine gölge geriye doğru kaçtı. Çenem titremeye başladı, kapıyı kapattım ve kilitledim.

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânının içinde gölgeler vardı.

Bu nasıl oldu? Yatmadan önce tüm ışıkları kontrol etmiştim ve hepsi açıktı.

Kapıya yaslandım ve titrerken bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu düşündüm. Uzun zamandır kötü rüyalar görüyordum ama bu kesinlikle bir kâbus olmalıydı. Ben mistik bir Null ve sidhe kâhini olabilirim, bende Fae'in en ölümcül silahı olabilir ama yine de Melunlar'ın en düşük kastına karşı savunmasızdım. Çok ironik biliyorum.

"Barrons!" diye bağırdım. Suskun ev sahibim kendini ifşa etmediği için, gölgeler ona bulaşmıyorlar. Karanlık Fae'in, Jericho Barrons'a geniş bir alan vermesi beni çok tedirgin etmekteydi fakat ona bu konuyla ilgili hiçbir soru sormayacağıma söz vermiştim. Yalnız şu anda onların içinden geçip beni kurtarsa çok iyi olurdu.

Boğazım acıyana kadar Barrons'un ismini haykırdım ama kurtarmaya gelen olmadı. Normalde gün ağarmaya başladığında tüm gölgeler gündüzleri saklanmakta oldukları yerlere giderlerdi fakat hava bugün o kadar bulutlu ki dükkânın pencerelerinden günışığı süzülecek gibi de-

ğil. Bulutlar çekilip güneş çıksa bile yine de öğleden önce dükkânın giriş katına ışık girmezdi.

Homurdandım... Ama Fiona bu hafta çok uzun saatler çalışmış ve herkesten çok dükkânda kalmıştı. Bunun sebebini de artan müşteri sayısı olarak belirtmişti. Fiona her sabah tam 08.45'te dükkâna geliyor ve 09.00'da dükkânın kapılarını açmış oluyordu.

O gelmeden içerideki gölge ordusuna karşı onu uyarmam gerekiyordu. Şimdi düşününce onun Barrons'a ulaşabildiğinden de emindim. Telefonu alıp operatöre bağlandım.

"Ülke?" diye sordu operatör.

"Tüm Dublin," dedim. Eminim Fiona yakınlarda bir yerde yaşıyordu ama eğer bulamazsam tüm ülke sınırına kadar bakacaktım.

"İsim?"

"Fiyona şey... Fiona..." kendimden utanarak telefonu adamın suratına kapattım. O kadar panik yapmıştım ki Fiona'nın soyadını bilmediğimi fark edemedim. Tekrar başladığım yere dönmüştüm.

Önümde iki seçenek vardı: Burada birkaç saat daha el fenerlerimle güven içinde bekleyebilir, gölgelerin Fiona dahil kapıdan girecek birçok masum insanı katletmesine seyirci kalabilir ya da paniklemeye bir son verip bunun olmasını engelleyebilirdim.

Ama nasıl?

Gölgelere karşı tek silahım ışıktı. Her ne kadar Barrons, dükkânını ateşe verirsem bana kızacak olsa da kibritim vardı ve bu, onları kesinlikle binadan çıkarırdı. Binayı ateşe vereceksem eğer önce kendim buradan çıkmalıydım. Dördüncü kattan aşağı atlayamayacağıma ve yangın merdive-

ni olmadığına göre bu seçenek, son tercihimdi. Yalnızca bir seçeneğim vardı ve o da Bahamalar'da güneşlenmeye benzemiyordu. Kapıya umutsuz bir şekilde baktım. Bu canavarların arasından koşmalıydım tek seçeneğim buydu. Gölgeler buraya nasıl girmişlerdi? Acaba dükkânın bir bölümünde elektrikler kesilmişti de oradan sıvışarak geri kalan ışıkları onlar mı kapattılar? Bunu yapabilirler mi? Ya da ışıklar bir şekilde sönmüş müydü? Eğer durum buysa oda oda gezerek ışıkları açabilirdim.

'Timsaha Dokunmayın' isimli oyunu biliyor musunuz bilmiyorum ama biz Alina'yla annem abuk subuk işlerine boğulmuşken bu oyunu oynardık. Oyunun ana fikri yerde timsahların olduğunu düşünmek ve yere basmadan koltuklar arasında sıçramaktı. Bir odadan diğerine yere hiç basmadan geçmeniz gerekirdi.

Kitapçının en üst katından en alt katına kadar karanlık hiçbir bölgeye girmeden geçmem gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Barrons, onların beni zifiri karanlıkta ele geçirebileceklerini söylerdi hep peki bu nasıl oluyordu, yani ayağımı, kafamı ya da parmaklarımı yiyebiliyorlar mıydı? Bu oyundaki riskler dizinizi halıya sürtmek veya koltuğu kırmaktan çok daha büyüktü. Ben gölgelerin bir öğünden sonra bıraktıkları insan kalıntılarını ve kıyafet yığınlarını görmüştüm.

Titreyerek çizmelerimi giydim, pijamamın üstüne ceketimi alarak kotumun önüne ve arkasına fenerleri yerleştirdim. İki adet feneri de ceketimin lastikli bölümüne sıkıştırdım. Çok hızlı hareket edersem fenerler düşecekti. Cebime birkaç kutu kibrit ve bir de yanıma mızrak aldım. Bu, düşmanlarım karşısında işe yaramazdı fakat diğerleri-

ne karşı da hazırlıklı olmalıydım. Gölgeler yalnızca başlangıçtı ve devamı gelecekti.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı açtım. Odanın ışığı hole vurunca gölgeler yağ gibi dağıldılar. Her biri birçok değişik şekil ve boyuttaydılar. Bazıları küçük ve ince; diğerleri ise büyük ve genişti. Karanlıkta onları seçmek zordu fakat nasıl göründüklerini bilirseniz ve bir sidhe kâhiniyseniz onları bulabilirsiniz. Karanlık ve yoğun haldedirler, ayrıca etrafa kötü bir hava katarlar. Yorulmazlar ve aç bir şekilde sürekli hareket ederler. Hiç ses yapmazlar. Barrons onların çoğu zaman hissiz olduklarını söylemişti fakat yumruk attığımda bana tepki vermişlerdi. Toprağın içindeki solucanlar dahil kuşlar, insanlar, hayvanlar her şeyi yiyorlardı. Mahalleyi ele geçirdiklerinden beri burayı çöplüğe çevirdiler. Karanlık Bölge'yi ben olsam kutsardım...

"Bunu yapabilirim çok kolay," diye bir yalan söyledim kendime. Fenerlerimi koridora doğru uzatarak dışarı çıktım. Gerçekten de çok kolay oldu çünkü elektrikler kesilmemişti yalnızca ışıklar kapatılmıştı. Her bir ışıktan oda lambasına doğru yavaşça hareket ettim ve *gölgelerin* ışık çizgisinden uzak durduğunu fark edince rahatladım. Penceresiz karanlık koridorlarda bile fenerin ışıkları vücudumu tamamen kapsayan bir beyazlıkla beni koruyordu. Açtığım her ışıkla gölgeler bir bölgeye toplanıyorlardı ve en sonunda elliden fazla ışığı açarak ilerlediğimde onları karanlık bir bölgeye hapsettim. Birinci katın tırabzanlarına ulaştığımda dükkânı Melunlar'dan yavaş yavaş temizlediğim için kendimi çok iyi hissetmeye başlamıştım. Karşı duvardaki ışık düğmesine doğru yavaşça ilerledim. Odanın içinde iki üç adım atmıştım ki saçımın arasından nemli bir rüzgâr esti.

Fenerimin ışığını bu yöne doğru doğrulttum. Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânında arka sokağa bir cam açılmıştı. Gerçek kaçınılmazdı: İçeride ve dışarıda ışıklar kapatılmış, sokağa bir cam açılmıştı, bir şey beni öldürmeye çalışıyordu...

Pencereye doğru hızla ilerledim ve orada olmaması gereken bir halıya takılarak düştüm. Tüm fenerlerim sağa sola uçarak ilginç bir ışık oyunu yaratıp yere düştüler. Gölgeler panik yapmış güvercinler gibi pencereden dışarı atladılar.

Kurtulmuştum. Şimdi tek yapmam gereken pencereyi kapatmaktı. Ayağa kalkmak üzereyken pencereden çıkmamış bir gölge ile burun buruna geldim. Bu gölge öyle ufak falan da değildi. Bir yılan gibi kıvrılarak ışıkların arasından süzülmüştü. Bu yaratık çok uzundu ve ışığın ucunda yengeç gibi yayılmıştı.

Nefesimi tuttum. Bir keresinde bu gölgelerden birinin ışığı denemesini seyretmiştim. Ama şu an testin sonuçlarını görmek için beklemeyecektim. Testten kalması ve geçememesi için dua ettim. Fenerimin ışıkları zeminde yayılmıştı. İki ışık sağlı sollu geçerek beni koruyorlardı. Işıkların tümü uzaktan beni içine almaktaydı ama kıpırdayacak ve onlara yaklaşacak olursam karanlığa düşebilir ve bu kocaman yaratıkla yüzleşebilirdim.

Elimi yavaşça cebime götürüp kibritleri çıkardım. Nemli havaya sülfürün kokusu yayıldı.

Gölge yavaşça geri çekildi.

Gerçi suratı olmayan bir şey için bunu söylemek çok zordu ama yemin ederim ki zayıflıklarımı çözebilmek için beni incelemişti.

Kibrit ikimizin arasında yanıyordu. Onu korkudan dü-

şürüp yeni bir tane yaktım. Kollarımı karanlığa sokmadan ceketimi çıkarıp ateşe veremezdim. Aynı şekilde üstüne takılıp düştüğüm halı da uzakta kalmıştı.

Fakat... Önümde bulunan paha biçilmez İran halısı alev almaya başlamıştı. Düşmüş kibritin parlayan korlarına hafifçe üfledim ve ateş söndü.

Eğer gölgeler düşünebiliyorsa bu kesinlikle düşünen bir gölgeydi. Onun yavaşça büyüyüp, küçüldüğünü fark ettim, benimle alay ediyordu. Umarım karmaşık düşüncelere sahip değillerdi.

"Yardıma ihtiyacınız var gibi sidhe kâhini." Pencereden şimşek sesi eşliğinde biri süzüldü.

ÜÇ

Tabii ki şövalye ruhlu biri değildi.

Bu bir V'Lane'di. İşlerin daha da kötü olamayacağını düşünürken karşıma çıkmıştı.

Bir şövalye değildi ama kesinlikle bir prensti. Aydınlık veya Mukaddes neyse oydu. V'lane Ölümcül Seks Fae idi. Onlar macera veya romantizm peşinde değillerdi onların heyecanı öldürmekti.

Kıyafetlerim hâlâ üzerimde mi diye baktım. Çıplak olmadığımı anlayınca rahatlamıştım. Fae hanedanlığındakiler öyle bir şehvet aktarırlar ki bir kadının hiçbir zaman deneyimleyemeyeceği erotik duyularla yalvartırlardı. Bunlardan biri ile karşılaşan kadın hemen soyunmaya başlardı.

Bir aşk yazarına göre bu sıcak hatta seksi kabul edilebilirdi. Gerçekte ise soğuk ve korkutucuydu ve sonu çoğu zaman ölümdü. Eğer kadın öldürülmez ve sağ kalmayı başarırsa bir Fae seks bağımlısı ya da diğer adıyla Pri-ya olurdu. Gölgeye inceleyerek bakmaya başladım ve bir kib-

rit daha yaktım. Şimdi ise beni daha da yakından seyrediyordu.

"Yardımcı ol bana," dedim.

"Bu benim hediyemi kabul edeceğin anlamına mı geliyor?"

Birkaç hafta önce V'lane bana Sinsar Dubh'ı kendi hükümdarı Mukaddes Mahkemesi'nin Kraliçesi Aoibheal'e bulmam için bana mistik bir emanet olan Cruce Bileziğini sunmuştu. Ona göre bu hediye, onu taşıyanı, gölgeler gibi yaratıklardan koruyan bir tılsımdı.

Benim dik başlı ev sahibim ve akıl hocama göre Aydınlık ya da Karanlık her Fae'de her zaman bir numara vardır ve kendilerini ifşa etmezler. Hatta ifşaya hiç mi hiç inanmazlar. Biz yemek üzere olduğumuz bir ineğe veya binmek üzere olduğumuz bir ata niyetimizi belli eder miyiz?

Cuff beni kurtarabilir ya da mahkûm edebilir. Hatta belki de öldürür.

Son karşılaştığımızda V'lane halka açık bir yerde bana neredeyse tecavüz ediyordu ve işin daha da kötü yanı beni bırakıp kaçtığında herkesin gözü önünde çırılçıplak kalmıştım. Çok acı ve tatsız bir anıydı. Bu yüzden onlardan bir düzine kadar öldürdüm.

Annem beni de, kardeşimi de çok iyi yetiştirdi; şunun not olarak alınmasını isterim ki Rainey Lane mükemmel bir kadındır.

V'lane ile ilk karşılaştığımızda ona ne yapacağımı ve Fae öldürücü mızrağımı tam olarak neresine sokacağımı belirtmiştim. Küfredebilen biri değilim ama barmenlik yapan herkes belirli bir zaman sonra küfretmeyi öğreniyor.

Geriye on dört adet kibritim kalmıştı, bir tane daha yaktım.

Gölgenin arkasındaki camdan V'lane parlak cildi, yakut rengi gözleri ve olağanüstü bir yakışıklılıkla gecenin karanlığındaydı. Galiba havada duruyordu. Saçlarını geriye attı, mükemmel vücuduyla Yunan tanrıları gibiydi; şeytan onu yaratırken her türlü kusurunu kapatmıştı. Gülmeye devam etti. "Buraya ilk geldiğinde ne kadar da sevimliydin," dedi.

"Buraya geldiğimde nasıl göründüğümü nereden biliyorsun?" diye onu tersledim. "Beni ne kadar zamandır izliyorsun?"

Fae prensi kaşını kaldırdı fakat hiçbir söz söylemedi.

Ben de kaşımı kaldırdım. O, Pan, Bacchus ve Lucifer'in bir tabloda bütünleşmiş hali gibiydi. "Neden içeri girmiyorsun?" dedim usulca. Bir konudan şüpheliydim ve aklımdakini denemek istiyordum.

V'lane'in ağzı kilitlendi, gülme sırası bendeydi. Barrons inanılmazdı. "Korumaları geçemiyorsun değil mi? O yüzden çıplak değilim şu anda?" Elimi yakan kibriti attım ve yeni bir tane yaktım. "Korumalar bir şekilde gücünü mü kısıt..."

Cümlemi bitirmeme fırsat olmadı. Seksüel arzu bir anda orman yangını gibi vücudumu sardı – *sensiz çok aç, çaresiz ve ölümlüyüm, lütfen, ne olur, lütfen bana lazım olan şeyi ver* – ve tüm nefesimle bu cümle çıktı ağzımdan, arzu tüm vücudumu sarmıştı.

Kül gibi yere yığıldım.

Ani ve beklenmedik bir şekilde seksüel cehennem tüm vücudumu sardı; o gitmişti, beni derin bir acı ve istekle bırakmıştı. Bu, insanların oturmaması gereken bir sofraydı.

Yasaklı, zehirli meyveydi. Bir kadının ruhunu satabileceği bir meyveydi. Hatta tüm insanoğluna ihanet edebilecek bir zevkti.

"Dikkat et sidhe kâhini. Ben seni öldürmemeye karar verdim, lütfen şansını zorlama."

Çenemi kapattım, ayağa kalktım, yeni bir kibrit yakarak düşmanlarımı incelemeye çalıştım. İkisi de beni farklı şekillerde yok edebilirdi. Ben ölümümün gölgelerden olmasını tercih ederdim.

"Neden beni öldürmemeye karar verdin?"

"Ben, nasıl dersiniz... Seninle arkadaş olmak istiyorum."

"Psikopat tecavüzcülerin arkadaşları olmaz."

"Ben senin psikopat bir tecavüzcü olduğunu bilmiyordum, bilsem arkadaş olmak istemezdim."

"Hahahhahaa!"

O da güldü ve ben dünyadaki her şeyin iyi olduğu hayali ile birkaç dakika duraksadım. Fae hanedanının tümü psişikti. Barrons onların tümünün her seviyede baştan çıkarma yetenekleri olduğunu söylerdi. Onların bir kelimesine bile inanamazsınız.

"Ben insanlarla etkileşime girmeye alışık değilim ve onlar üzerindeki etkimi küçümsüyorum. Ben Sidhba-jai'nin seni bu kadar rahatsız edebileceğini tahmin edemedim. Eğer izin verirsen yeniden başlamak isterim."

Kibritimi düşürdüm ve yerine yeni bir tane yaktım. "Önce gölgeden kurtularak başlayabilirsin."

"Bilezikle onların arasında rahatça korkusuz bir şekilde dolaşabilirsin. Hiçbir zaman bu kadar savunmasız olmayacaksın artık. Böyle bir gücü nasıl reddedersin?"

"Hadi ya niye acaba? Bir düşünelim, bunun sebebi her-

halde gölgelere bile senden daha çok güvendiğim olabilir mi?" En azından bana göre gölgeler aldatıcı olamayacak kadar aptallardı.

"Güven nedir peki kâhin? Bir insanın önceki hareketlerine göre tutarlı olarak davranması beklentisi mi?"

"Muhteşem bir tanımlama. Önceki davranışlarını bir düşün bakalım."

"Düşündüm zaten. Beni net bir şekilde görmeyen sensin. Ben buraya senin hayatını korumak için bir teklifle geldim. Sen çok güzel bir kadınsın ve kıyafetlerinle de erkekleri kendine çekiyorsun. Bunu sana ben verdim. Ben Sidhba-jai'nin seni bu kadar sıkıntıya düşürebileceğini tahmin etmiyordum. Hatta ben karşılıksız olarak seni tatmin etmeyi teklif ettim. Beni reddettin. Herhalde ben de kırıldım. Sen beni kendi ırkımdan çalınmış bir silah ile tehdit ediyorsun. Bana güvenle ilgili birçok sebep sunuyorsun ama asıl bende yığınla sebep var. Sen şüpheli, katil ruhlu ve hırsızlık eğilimi olan bir insansın. Bana zararı dokunabilecek birçok tehditte bulunurken ben burada durmuş sana zarar veren şeyleri düşünüp yardım sunuyorum."

Kibritlerim bitmek üzereydi. Her şeyi ne kadar zeki bir şekilde ters düz etmişti, sanki o hiçbir şey yapmamıştı da tehlikeli olan benmişim gibi davranıyordu. "Off bu havalarından ve rol yapmaktan vazgeç ve benim problemimi ortadan kaldır. Ondan sonra konuşuruz."

"Gerçekten konuşacak mıyız?"

Kaşlarımı çattım ve yeni bir kibrit yaktım. Bu cümlenin bir yerinde bir bit yeniği vardı ama anlayamamıştım.

"Öyle dedim, konuşuruz."

"Eğer demek istediğin buysa, arkadaşlar seks yapmaz-

lar." Bu doğru değildi fakat bunu bilmek zorunda değil. "Seks sadece sekstir" jenerasyonunun içinde olan biri olarak bundan nefret ediyorum. Yalnızca erkekler seks yapmakla kalmıyor, birbirlerinden nefret eden insanlar bile seks yapıyor. Ben birbirlerinden nefret eden Rick ve Natalie'nin Brickyard'da seks yaptıklarına maalesef şahit olmuştum. Ona nelerin değiştiğini sorduğumda hiçbir şey değişmedi hâlâ ondan nefret ediyorum ama gece gözüme çok seksi geliyor demişti.

Geçtiğimiz birkaç senedir bir erkekle klasik bir randevuya çıkma peşindeyim ben de. Hani şu erkeğin sizi aradığı, kendisine ait olmayan bir arabayla sizi almaya geldiği ve kaliteli bir yere götürdüğü tarzda bir randevu. Ben önce hoş bir muhabbetle başlayıp küçük bir öpücükle bitirip, eve geldiğimde bulutların üstünde yürüyormuş hissi veren biriyle tanışmak isterdim.

"Ben onu demek istemedim. Biz ikimiz oturacağız, korkular ve tehditler yerine aramızdaki farklılıklardan konuşacağız. Senin saatlerinden birini arkadaş olarak geçireceğiz."

Bu cümleyi hiç sevmedim, bir gariplik vardı.

"Benim saatlerimden birini?"

"Bizim saatlerimiz çok daha uzun sidhe kâhini. Seninle ne kadar rahat iletişime geçtiğimin farkında mısın? Sana kendi yollarımızdan bahsediyorum. Yani güven burada başlar."

Gölgeyle ile ilgili bir şey dikkatimi çekmişti. Ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı almıştı. Tavırları değişmişti. Yırtıcıydı ve şimdi sinirlenmişti. Daha önce hissettiğim gölgeler gibi bunu da hissedebilmiştim. Onun sinirinin bana karşı olmadığını da anlamıştım. Bir kibrit daha yaka-

rak ne olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Dört adet kibritim kalmıştı ve V'lane'in bu yaşam emici yaratıkları bir araya getirmeye çalıştığından şüpheliydim.

Anlamsız bir şekilde güçlü olan bu gölge, ışık olmasına rağmen V'lane burada olmasaydı beni yakalayabilir miydi? Başından beri bizi mi bekliyordu?

"Bir saat," dedim. "Ama bilekliği almıyorum. Şu seks gücünü kullanmayacaksın ve başlamadan önce kesinlikle kahve isterim."

"Şimdi değil, benim seçtiğim bir zaman MacKayla."

Bana sanki arkadaşımmış gibi ismimle hitap ediyordu. Bundan hoşlanmamıştım ve son kibritlerimden birini yaktım.

"Tamam, problemimi çöz ozaman."

Ne gibi bir anlaşma yaptığımı çok merak ediyordum. V'lane'in son dakikada beni rezil edip korkutmak için gölgelere atıp atmayacağını bilmek istiyordum. Bir anda, "Işıklar açılsın," dedi ve evin ışıkları açıldı.

Gölge bir anda havaya uçtu ve her yere siyah parçaları yayıldı. Bir anda hamam böcekleri gibi yürüyerek karanlığa karıştılar, Melun'un büyük bir acı içinde olduğu belliydi. Eğer ışık onlara zarar veremiyorsa kesinlikle çok acı veriyordu. Son gölge de ortadan kalkınca koşup pencereyi kapattım. Sokak yeniden boş ve ışıklıydı.

V'lane gitmişti.

Fenerlerimi topladım, hepsini belimdeki yerlerine yerleştirdim ve dükkânda saklanan diğer gölgeleri aradım. Hiçbir şey bulamadım; tüm ışıklar yanmıştı.

Bu beni inanılmaz derecede rahatsız etti. V'lane'in

hiçbir çaba göstermeden bana yardım etmesi ve dükkâna girmesine gerek kalmadan beni karanlıkta bırakması çok rahatsız ediciydi.

Daha ne yapabilirdi? Bir Fae prensi ne kadar güçlüydü? Muhafızlar onların fiziksel güçlerini kısıtlamıyor muydu?

Peki, muhafızlar gölgeleri neden dükkândan uzak tutamamıştı? Barrons burayı yalnızca Lord Master'a karşı mı koruyor? Eğer bu gibi yetenekleri varsa o zaman neden tüm binayı koruma altına almadı? Tabii bir tek müşteriler konusunda hassas olmalı çünkü Barrons'un kesinlikle paraya ihtiyacı vardı.

Benimse cevaplara ihtiyacım vardı ve hiç cevap alamamaktan çok sıkılmıştım. Etrafım bencil, kararsız ve huysuz salaklarla doluydu. Bana göre onları yenemeyeceksem aralarına katılmalıydım. Ben de kendime çok güveniyordum, onlar gibi olabilirdim, yalnızca biraz alıştırmaya ihtiyacım vardı.

Barrons hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Bu binada yaşamış olup olmadığını merak ediyordum. Onun gizemli garajı hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Daha önce bu garajın üç kat altında bir kasa olduğundan bahsetmişti. Onun gibi bir adamın kitapçıda bir kasa ile ne yaptığını merak ediyordum.

İşe dükkân ile başladım. Dükkânın ön kısmı aynı göründüğü gibiydi, iyi tasarlanmış gizemli bir kitapçı. Burayı geçtim ve diğer yarısını araştırmaya başladım. İlk kat müze gibi tasarlanmıştı, antikalar ve sanat çalışmaları ile donatılmıştı fakat normal bir insanın dikkatini çekecek değişik bir şey yoktu. Barrons ile ilgili kişisel bilgiler bulmayı tahmin ettiğim tek yer olan çalışma odasından bile büyük kütüp-

hanelerin arasında büyük duvar aynasının soğuk yansımaları vardı. İlk katta, yatak odası, mutfak veya yemek odası yoktu.

İkinci ve üçüncü kattaki tüm odalar kilitliydi. Kilitleri olan odalar, ağır ve sert tahta kapılardan oluşuyordu ve kilitleri kurcalarsam çok belli olacaktı. Tek tek kapı tokmaklarını çevirdim ama Barrons'un bu kapılardan birinden çıkmasından korkarak sessiz olmaya çalıştım. Üçüncü kapıya ulaştığımda kapıları iyice zorluyor ve sinirden tekmeler atıyordum. Bu gece uyanmış ve kendimi alacakaranlıkta bulmuştum.

Karanlıkta olmaktan çok sıkıldım. Benim dışımda herkesin ışıklar üzerinde kontrolü olmasından bıktım. Tekrar aşağı indim ve garajın dışına çıktım. Yağmur durmuştu fakat gökyüzü hâlâ bulutlu ve karanlıktı. Gün ağarmayacak gibiydi. Solumda, sokağın aşağısına doğru, gölgeler, terk edilmiş mahallede karanlığı tekrar şekillendiriyorlardı.

İki elimle butonları açtım.

Garaj kapısını açmayı denedim ama tabii ki kilitliydi. En yakın garaj penceresini fenerin sapıyla kırdım. Kırılmış cam beni rahatlatmıştı. Alarm çalmadı. "Al bakalım Barrons. Herhalde senin dünyan da mükemmel bir şekilde kontrol edilmiyor." Burası da kitapçı gibi korunmaktaydı ama bu korumalar bana etki etmiyordu. Kırılmış pencerenin kenarındaki kırıkları temizledim ve içeri atladım.

Işıkları açtım. Daha önce onun koleksiyonunu görmüştüm; birkaç araba vs. ama hepsini bir arada görmek bir fantezinin gerçekleşmesi gibiydi.

Arabalara âşığım.

Şıktan, spora, ince uzundan, genişe, coupeden cabrioya, klasiklere kadar burada her şey vardı. Ben bir araba

manyağıydım ve Barrons'ta tüm arabalar vardı. Yani onu milyon dolarlık 1003 beygir bir Bugatti kullanırken göremeyecektim ama burada hayalimdeki tüm arabalar vardı. Wolf Coutach'ın hemen yanında bir Maserati vardı. Ferrari'yi de görüp gözlerimin içi gülmeye başlamışken on altı kişinin ölümüne sebep olmuş Rock O'Bannion'ın Maybach'ını gördüm.

Vicdanım sızlamıştı. Yani bu kadar kişinin ölümüne sebep olmuş bir arabayı hâlâ beğenebiliyor ve sahip olmayı diliyordum.

Arabalarla ilgili tüm düşünceleri kafamdan çıkardım ve garajda kapı aramaya başladım.

Garaj bir zamanlar ticari bir depoymuş ve büyüklüğünü düşünecek olursak buraya tüm şehir sığardı herhalde. Yerler ve duvarlar betondan, kapılar ise demirden yapılmıştı. Benim kırdığım cam da dahil olmak üzere tüm camlar siyah boya ile boyanmıştı. Normal bir kapı dışında garajın içinde arabalardan başka bir şey yoktu. Merdiven, dolap, gizli kapılar veya tuzak odalar yoktu. Her yere bakmıştım, hiçbir şey yoktu.

Peki o zaman gizli bodrum katı neredeydi ve ben oraya nasıl gidecektim?

Dünyanın en iyi araba koleksiyonlarından biri Dublin'de izbe bir garajda duruyordu. Ben de bu koleksiyonun garip sahibi gibi düşünmeye çalıştım. Onun bir beyni olduğundan emin değildim. Yalnızca buz gibi hissiz bir mikroçip yerleştirilmiş olabilirdi kafasına. Birkaç dakika sonra ayaklarımın altından bir ses geldiğini hissettim. Ani bir hareketle hemen yere yatıp dinlemeye başladım. Bu beton zeminin altında bir şey vardı.

Ses delirmiş bir hayvan sesi gibiydi; tüylerim diken di-

ken olmuştu. Gözlerimi kapattım ve bu sesi çıkarabilecek şeyi hayal etmeye çalıştım. Beton mezardan duyduğum sesi yaklaşık bir dakika dinledim ve ürperdim.

Aşağıda ne vardı? Ne gibi bir varlığın bu sesi çıkarabilecek ciğeri vardı? Neden böyle bir ses çıkarıyordu? Dipsiz bir kuyudan daha karanlık, mezardan daha boştu, cehennemden kurtulmaya çalışırmış gibiydi.

Tüylerim diken diken olduğundan yolunmuş tavuğa benzemiştim. Yine korkunç bir uluma sesi daha çıktı. Çok uzun ve çok daha korkutucuydu.

Sonra bir anda ikisi de durdu. Sessizlik oldu.

Bu kadar ısrarcı ve aptal olmamam gerektiğine karar verdim, hemen odama dönmeliydim. Sokağa çıktığımda deli gibi bir rüzgâr esiyordu ve büyük yağmur bulutu karanlık gökyüzüne pencere açar gibiydi. Günün ağarmasına dakikalar vardı ama ay hâlâ her yeri aydınlatıyordu. Sağ tarafımda kalan Karanlık Bölge'de artık gölgeler saklanmıyordu. Çoğu zaman onları penceremden seyrederdim ve çoğunlukla gruplar halinde büyükten küçüğe ters açılarla dolanırlardı. Soluma doğru bakarken bir an nefesimi tuttum. "Olamaz," diyerek fısıldadım.

Binanın yakınında uzun, kara bir siluet rüzgâra karşı durmaktaydı.

Birkaç haftadır geceleri camda bir şey gördüğümü sanıyordum. O kadar eski ve klişe bir şeydi ki gerçek olduğuna inanmak istemedim. Ama şimdi maalesef buna inanıyordum.

Fae zaten yeterince kötüydü.

"Burada olmamalısın," dedim. Sokağın karşısına hızla geçtim, kapıyı açtım ve merdivenlerden koşarak yukarı çıktım. Karanlık yok olmuştu.

Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım. Aslında orada bir şey yok dedim kendi kendimi inandırmaya çalışarak.

Güzel bir duş aldım, saçımı kuruttum, kıyafetlerimi giyerek Fiona ve polisler beni tutuklamaya gelmeden aşağı indim.

DÖRT

"Size söyledim, o benim kardeşimin davasını araştırıyordu."

"Peki, onu en son ne zaman gördün?"

"Söyledim ya dün sabah gördüm. Dün kitabevine uğradı ve benimle görüştü."

"Neden buraya uğradı?"

"Of Tanrı aşkına bunu size kaç kere daha anlatacağım. Kardeşimin davasını hâlâ araştırdığını ve hiçbir gelişme olmadığını, bu yüzden de davayı kapatmak zorunda kaldığını belirtti ve özür diledi."

"On beş senedir her pazar gününü ailesi ile kiliseye gidip oradan da aile büyüklerine kahvaltıya geçen bir adamın bir anda her şeyi iptal edip size gelerek davanın kapandığını söylediğine inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

Kahretsin, ben bile bunun mantıksızlığı karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Neden telefonla bildirmedi?"

Kalakalmıştım...

Bana sorular soran dedektif Jayne, odanın ucundaki polislere işaret etmişti ve adamlar koşarak gelip arkamda durmuşlardı. Eğer beni nezarete almaya karar verirlerse bileğimde sakladığım çalıntı ve çok değerli antika mızrak başımı büyük bir belaya sokacaktı.

"Çok çekici bir bayansınız Bayan Lane."

"Yani? Ne demek istiyorsunuz?"

"Siz ve müfettiş O'Duffy arasında bir şeyler var mıydı?"

"Off inanmıyorum onun gerçekten benim tipim olduğunu mu sanıyorsun?"

"Tipiniz Bayan Lane. Tipiniz olabilir miydi? Çünkü kendisi artık ölü."

Beni vücut hareketleriyle rahatsız etmeye çalışan Garda'ya baktım. Günümün ne kadar kötü geçtiğini bilmiyordu ve beni bu dünyada korkutabilecek bir şey kalmamıştı.

"Beni tutuklayacak mısınız?"

"Karısı uzun zamandır kafasının çok karışık olduğunu söyledi, yemek yemiyormuş. Siz niye olduğunu biliyor musunuz?

"Hayır, tabii ki bilmiyorum. Sizinle bu muhabbeti kaç kere daha yapmam gerekiyor, hiçbir şey bilmiyorum." Kötü bir filmdeki beceriksiz bir aktör gibiydim. İşin komiği o da öyleydi

"Ben istediğim kadar size aynı soruları sorabilirim. Şimdi baştan alalım onu karakolda gördüğünüz ilk günü anlatın bana."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

"Gözünüzü açın ve bana hemen cevap verin."

Gözlerimi açtım ve öfkeyle ona baktım. O'Duffy'nin öldüğüne inanamıyordum. Elinde benim ismim ve adresimin olduğu bir kâğıtla boğazı kesilmiş olarak bulunmuştu; işte bu benim sonum olacaktı. Dublin polis merkezindekilerin beni bulması uzun sürmedi. Günümü gölgelerle savaşıp, Fae'den kurtulmaya çalışarak ve garajın altında bir canavarın yaşadığını öğrenerek geçirmiştim; tam işler daha ne kadar kötü olabilir derken nezarethanede sorguya alınmıştım. Günüm daha ne kadar kötüye gidebilirdi ki? Henüz aleyhime dava açmamışlardı ama soruşturma odasında beni korkutarak laf alabileceklerini sanıyorlardı. İlk fırsatta beni duvara yaslayarak numaramla vesikalık fotoğraflarımı çekeceklerdi. Ben bu şehirde bir yabancıydım ve onlara ne söylesem rahatsız olacaklardı. Pazar günü O'Duffy'nin beni görmeye gelmesi de çok şüphe uyandırıcıydı.

Bir saat önce anlattığım hikâyeyi tekrar tekrar anlattım. Jayne ve iki adamı sürekli aynı soruları sordular; bir ara yemeğe gidip balık kokarak geri geldiler. Saatler önce içtiğim kahvenin etkisi azalmıştı ve midem kazınmaya başlamıştı.

Bir noktada müfettiş Jane çok doğru bir iş yapıyordu. İşinde başarılıydı; belli ki O'Duffy arkadaşıydı ve ona değer veriyordu. Tek dileğim Alina için de böyle bir sorgulama yapmış olmalarıydı. Diğer bir yandan çok sinirleniyordum çünkü benim onlara anlatamayacağım çok büyük sorunlarım vardı. Tam bir zaman kaybıydı. Kendimi dışarıda güvende hissetmiyordum ve teşhir ediliyordum. Bir hafta önce 1247 LaRuhe'de gördüğüm şey yüzünden o günden bu yana dışarı çıkmıyordum. Bir hedef tahtası gibi sokaklarda yürüyordum. Lord Master beni nerede bulabileceğini biliyor muydu? Öncelikler listesinde sıram neydi acaba? Hâlâ aynı yerde mi saklanıyordu? Kitapçıyı

gözetliyor muydu? Buradan çıkar çıkmaz beni yakalamak isteyecek bekçi köpekleri yanında mıydı? Acaba tutuklanmam daha iyi mi olur? Bu fikri hiç sevmemiştim. Beni insanlar koruyamazdı.

"O benim kardeşimin kocasıydı."

Şaşırmıştım...

"Diyelim ki onun öldürülmesiyle hiç alakan yok, ben yine de kız kardeşime pazar sabahı kocasının ne yaptığını anlatmak zorundayım anlıyor musun? O yüzden ne bok yiyordu Bayan Lane? Çünkü sizin hikâyenizin yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz. Patty asla ayini kaçırmazdı, Patty asla hayatını riske atmazdı çünkü ailesini çok seviyordu."

Düzgünce kucağımda tuttuğum ellerime baktım. Acilen bir maniküre ihtiyacım vardı. Ben, öldürülmeden saatler önce güzel bir kadını ziyarete gelen ve ziyaret sebebi açıklanamayan dedektifin karısı olsam ne düşünürdüm acaba? Sevdiği ve evlilik yemini ettiği kocasının öldürüldüğü gün onu aldattığını mı düşünüyordu?

Ben eskiden hiç yalan söylemezdim. Annem bize her söylediğimiz yalanın evrende dönüp dolaşıp bizi bulacağını söylerdi. "Ben müfettiş O'Duffy'nin davranışlarını açıklayamam, sadece ne yapmış olduğunu söyleyebilirim. Öldüğü gün gelip bana kardeşimin davasını kapattığını söyledi, tek bildiğim bu."

Gerçeği yani O'Duffy'nin Dublin'de insani olmayan şeytani bir şeylerin olduğunu öğrendiğini ve bunun yüzünden öldürüldüğünü söylersem bana hiç inanmayacaklardı, o yüzden içim rahatlamıştı.

O öğlen bitmek bilmemişti. Dükkânın sahibi kimdi diye sormuşlardı. Onunla nasıl tanıştın? Eğer kardeşinin davası kapandıysa niye evine dönmedin? Yüzündeki o ya-

raları nasıl yaptın? Bir yerde çalışıyor musun? Geçimini nasıl sağlıyorsun? Evine ne zaman dönmeyi planlıyorsun? Barrons Kitap ve Süs Eşyaları dükkânının arkasında terk edilen araçlarla ilgili bir şeyler biliyor musunuz?

Tüm bu zaman boyunca Barrons'un beni bir prens gibi gelip kurtarmasını bekledim. Benim geldiğim yerde erkekler bu gibi kahramanlıklara bayılırlardı. Dışarıda farklı bir dünya vardı ve tüm prensesler artık yalnızdılar.

Beni bıraktıklarında saat beş kırk beşti. Jayne bana kapıya kadar eşlik etti.

"Sizi izliyor olacağım Bayan Lane. Her hareketinizde her adımınızda arkanızda olacağım. Kıçınızdan ayrılmayacağım."

"Tamam," dedim yorgun bir sesle. "Biri beni kitabevine bırakabilir mi?" Herhalde bunun cevabı hayırdı.

"Peki ya telefon? Telefonu kullanabilir miyim?" Bana tekrar ters bir şekilde baktı. "Dalga mı geçiyorsunuz sabah çıkarken çantamı almama izin vermediniz, peki ya biri beni soymaya kalkışırsa?"

"Yanınızda çanta yok Bayan Lane kim size saldırmak istesin?" diyerek uzaklaştı.

Dükkândan çıkarken belimdeki fenerleri Fiona'ya bıraktırmışlardı. Şimşek çaktı ve camları titretti, birazdan hava kararacaktı.

"Hey! Sen beni bekle!"

Hiç üstüme alınmadım.

"Hey güzel kız dur bir dakika! Seni yeniden görmeyi umuyordum."

Cümlenin güzel kız bölümü beni durdurdu; bu ses çok

tanıdıktı. Yeni kestirmiş olduğum saçlarımı elimle düzeltip salaş kıyafetlerime baktım. Bu iltifat ruhuma bir cila olmuştu. Ses genç bir erkek sesiydi.

Güç Objeleri'ni aradığım gün müzede karşılaştığım çocuktu bu. Bir anda kıpkırmızı olmuştum. İşte tam o gün Sex Fae'yi beni tüm insanların ve Tanrı'nın önünde çırılçıplak soyup bırakmıştı. Bir anda hızlanmıştım, ıslak kaldırımdan sekerek hızlı adımlarla ilerliyordum, kaçmam gereken canavarlar ve beni çıplak görmüş olan bir erkek vardı.

Hızlıca yürüyerek yanıma kadar ulaşmayı başardı. Dayanamadım ben de ona baktım. Uzun boylu, esmer bir çocuktu bu ve gözleri muhteşemdi. Fit bir vücudu vardı. Eminim karnında baklavalar bile vardır. Bir zamanlar normal hayatımda onunla bir kere çıkabilmek için her şeyi verirdim. Pembe renkli bir kıyafet giyer sarı uzun saçlarımı güzel bir atkuyruğu yapar ve el ve ayaklarımı da uyumlu renklere boyardım.

"Tamam, ben de seninle koşarım o zaman," dedi ince bir sesle.

"Bu kadar acele ederek nereye gidiyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Git buradan yakışıklı şey... Sen artık benim hayatıma uygun biri değilsin. Keşke olabilseydin.

"Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum."

"Beni tanımıyorsun bile... Hem eminim müzede beni görebileceğin kadar görmüşündür."

Soru sorarcasına bana baktı. "Ne demek istiyorsun? Ben seni gördükten hemen sonra işe gitmek zorunda kaldım."

Benim soyunduğumu görmemişti; hayatımdaki çirkinliklerden biri yok olmuştu.

"Nerede çalışıyorsun?"

"Antik Diller Kurumu'nda."

"Nerede?" Hem yakışıklı, hem akıllı.

"Trinity."

"Süper. Öğrenci misin?"

"Evet, sen?"

Kafamı salladım.

"Amerikalı mısın?"

Başımı eğdim. "Peki ya sen?" Hiç İrlandalı'ya benzemiyordu.

"Biraz ondan biraz bundan, çok özel bir şey değil," dedi ve güldü. Mükemmel gözleri ve kirpikleri vardı.

Bu çocuk baştan aşağı özeldi. Onu tanımak istiyordum, onunla çıkmak hatta onu öpmek istiyordum. Eğer benimle takılırsa muhtemelen çok yakında öldürülürdü. Ben kimselerin görmediği canavarları öldürmüştüm ve sabahtan beri karakolda cinayet zanlısı olarak sorguya alınıyordum. "Beni rahat bırak senin arkadaşın olamam," dedim hoşnut olmamış bir şekilde.

"Reddedilemeyecek kadar güzelsin. Hikâyen nedir güzel kız?"

"Benim bir hikâyem yok, bir hayatım var ve sen oraya uymuyorsun."

"Erkek arkadaşın var mı?"

"Evet düzinelerce."

"Gerçekten mi? Benimle dalga geçme."

"Seninle dalga geçtiğimi farz et ve siktir git!" dedim havalı bir şekilde.

Ellerini yukarı kaldırdı. "Tamam anladım, gidiyorum," dedi.

Karşı kaldırıma geçtim ve arkama hiç bakmadım. Ağlamak istiyordum.

"Fikrini değiştirirsen ben buralardayım, nerede olduğumu biliyorsun," diye bağırdı.

Doğru. Trinity'deki Antik Diller Kurumu'ndasın, bunu ömür boyu unutmayacaktım.

Dükkândan içeri girip kasanın başında duran Barrons'a, "Galiba benim kim olduğumu biliyorlar," dedim. Onun kasanın başında olması garipti çünkü normalde hep Fiona orada olurdu. Beni görür görmez susmamı emreder gibi baktı ve müşteri dükkândan çıkar çıkmaz kapıya kapalı yazısını koydurdu.

"Senin kim olduğunu kim biliyor?"

"Gölgeler. Galiba benim kim olduğumu biliyorlar, beni görünce dağılıyorlar ve sinirleniyorlar. Senin söylediğinden daha zekiler galiba."

"Bence sizin biraz fazla geniş bir hayal gücünüz var Bayan Lane. Tabelayı astınız mı kapıya?"

"Neden bu kadar erken toplanıyorsunuz?"

Tabelanın yanına asmam için bana plastik bir kart verdi.

Kartı okudum ve görünce çok şaşırdım. "Ne kadar süreliğine?" Kitapçı bizim sığınamızdı ve şimdi onu kapatmak istiyordu.

"Kasiyer olmayı düşünmüyorsanız en az birkaç hafta Bayan Lane."

"Fiona nerede?"

"Fiona dün gece tüm ışıkları kapattı ve bir pencereyi açık bıraktı."

Bunu söylediğinde kendimi çok kötü hissettim ve geri geri yürüdüğümü fark ettim; neredeyse yığılıp kalacaktım. Az kalsın teşhir masasını devirecektim, tutundum. Fiona'nın beni sevmediğini biliyordum ama abartmayalım.

"Fiona beni öldürmeye mi çalışıyordu?"

"Bana sadece seni korkutmaya çalıştığını söyledi; böylelikle sen evine döneceksin. Ben de sabahtan beri seni göremeyince gittiğini sandım, tüm gün nerelerdeydin?"

Fiona'nın beni öldürmeyi çalışması fikrini düşünürken cevap vermeyi unuttum. Canavarlar ve karanlıktakilerden kıçımı korumaya çalışırken kadın düşmanlarımı unutmamam gerekiyormuş.

"Aman Tanrım ne yapmaya çalışıyor ki? Gecenin bir vakti buraya gelip, ışıkları ve pencereyi açıp kaçtı mı? Peki, kendi nasıl çıktı buradan?"

"Herhalde senin gibi fenerlerle. İşin gerçeği Bayan Lane dükkândaki onca gölgeyi kovalayabilmeniz çok büyük bir başarı."

"Evet, her yerde gölgeler vardı ama hepsini ben kovalamadım, V'lane yardım etti." Ne ironik değil mi? Bütün gece Fiona'yı beni öldürmesi için yolladığı canavarlardan kurtarmaya çalışıyordum.

Birkaç dakika boyunca şaşırmış bir şekilde duran Barrons, "Nasıl yani dükkânıma bir V'lane mı girdi?" diyerek kolumu iyice sıktı.

"Ahh Bay Barrons canımı yakıyorsunuz!" diye bağırdım.

Beni hemen bıraktı. Barrons tehlikeli derecede güçlüy-

dü. Neye dokunduğuna çok dikkat etmeliydi yoksa sürekli el kol kıracaktı. Kolum çok acımıştı yarına kesin moraracaktı.

"Çok özür dilerim Bayan Lane. Lütfen devam edin?"

"Tabii ki dükkâna girmedi Bay Barrons, sonuçta dükkânda korumalar var giremiyor. Neden gölgelere karşı da muhafızlar koymadınız?"

"Burada yalnızca bazı şeylere karşı korumalar var."

"Neden her şeye karşı koruma koymuyorsunuz."

"Korumalar kaynak talep eder. Muhafazanın bir bedeli vardır. Işıklar gölgeleri uzak tutmaya yetiyor. Hem onlar aptal."

"Ben ondan pek emin değilim." Ona arka odada göz göze geldiğim gölgeyi anlattım. El fenerimi nasıl düşürdüğümü ve kibritlerle kaldığımı V'lane'in gelip onu kovduğunu anlattım.

Beni çok dikkatli bir şekilde dinledi ve V'lane ile aramızda geçen diyalogla ilgili bir sürü soru sordu; en sonunda da, "Yattınız mı?" dedi.

"OFF!!! Tabii ki hayır!" dedim ve utanarak ellerimle yüzümü kapattım. "Hem becerseydi müptelası olmaz mıydım?" diye sordum.

Barrons dikkatli bir şekilde yüzümü inceledi. "Eğer seni koruduysa olmazsın," dedi.

"Bunu yapabilirler mi?"

"Çok hoşunuza gitmiş gibi davranmayın lütfen Bayan Lane."

"Hiç de öyle değil," dedim sinirli bir şekilde.

"İyi, ona güvenmiyorsunuz değil mi?"

"Hayır ben kimseye güvenmem, ne ona, ne size, ne de başka birine."

"İşte o zaman hayatta kalabilirsiniz. Bütün gün neredeydiniz?"

"Fiona size söylemedi mi?" Soruya soru ile cevap veriyordum, bunu bana o öğretmişti.

"Onu kovduğum için bu detayı atlamış olabilir."

Kovma kelimesinden önce garip bir şekilde tedirgin olmuştu.

"Ya tekrar geri gelip beni öldürmeye kalkışırsa?"

"Sen hiç merak etme. Bugün neredeydin?

O'Duffy'nin öldüğünü ve tüm günü karakolda geçirdiğimi anlattım.

"Polisler senin neredeyse iki katın olan bir adamın boğazını kestiğine mi inanıyorlar? Bu çok saçma."

Bir anda şoka girmiş gibi sustum. Ben Barrons'a O'Duffy'nin nasıl öldüğünü söylememiştim.

Olayı kapatmaya çalışarak, "Evet işte polisleri bilmez misin suçu birine atacaklar. Peki, asıl sen nerelerdeydin? Yanımda olsaydın epey işe yarayabilirdin."

"Kendi başına gayet güzel halletmişe benziyorsun. Hem dostun V'Lane de sana epeyce yardımcı olmuş bana ihtiyacın bile olmamış." Öyle bir söylemişti ki bu lafı sanki sevimli küçük bir periden bahsediyordu. "Benim arka pencereme ne oldu?"

O'Duffy'nin nasıl öldüğünü bilen ve garajının altında bir canavar saklayan bu adama bildiklerimi söylemeyecektim. "Bilmem ki ne olmuş?" dedim.

"Kırılmış, dün gece duymadın mı sesi?"

"Dün epey yoğundum Barrons, bilmem farkında mısın?"

"Umarım gölgeler yüzünden yoğundun, V'lane'den dolayı olmasın da!"

"Çok komik!"

"Garajıma girmedin umarım?"

"Hayır, girmedim"

"Bana yalan söylemezsin değil mi?"

"Hayır." Hırsızlar arasında nasıl bir dürüstlük olabilirdi ki?

"O zaman iyi geceler Bayan Lane," diyerek yan odadan binanın altına doğru ilerledi.

Derin bir oh çektikten sonra düşürdüğüm kitapları ve biblolaları topladım. Fiona'nın beni öldürmeye çalıştığını kafamdan atamıyordum. O beni öldürmek istemişti. Barrons'u bu kadar yakından tanıyıp ona bu kadar güçlü hisler besleyen biri olduğuna inanamıyordum. Onların arasında bir şey olduğundan emindim, sevgili değillerse de uzun zamandır birlikte çalışmanın verdiği bir samimiyet vardı.

Birkaç dakika sonra binanın altından inanılmaz kızgın bir bağırma sesi geldi.

Elinde İran halısı ile koşarak bitişik kapıdan içeri giren Barrons bana halının üzerindeki yanık izlerini göstererek bağırdı. "Bu da neeeee?"

Onlara bakarak, "Yanıklar," dedim.

"Ölümcül Seks Fae'ine kur yaparken yaktığınız kibritlerden oluşan yanıklar mı? Bu halının değerinin ne olduğunu biliyor musunuz Bayan Lane?" Burun deliklerinin daha çok büyüyebileceğini sanmıyordum. "Ölümcül? Bu da ne demek?"

"Bana hemen cevap ver."

"Benim hayatımdan önemli değil! Hiçbir şeyin değeri benim hayatımdan daha önemli değil Barrons anlıyor musun?"

Bana bakakalmıştı. Bense çenemi yukarı kaldırıp söylediklerimin arkasında olduğumu belirtmeye çalışıyordum.

Barrons'la aramızda ilginç bir iletişim tarzı vardı. Aramızda konuşmadan geçirdiğimiz birçok zaman olmuştu; bakışarak ne demek istediğimizi anlıyorduk.

Ben ona hiçbir zaman *aşağılık bir hergelesin* dememiştim. O da bana *eğer benim milyon dolar değerindeki halılarımı yakarsan saklandığın yerden çıkarırım seni* dememişti. Ben de ona *hadi bebeğim gel de çıkar bakalım çıkarabiliyorsan* dememiştim veya *senin yatağın Dublin'deki son güvenli yer olsa oraya girmeyeceğim* dememiştim...

"Bir gün girmeyi düşünebilirsin," dedi sakin bir ses tonuyla.

"Ne? Nasıl yani?" dedim. Aramızdaki sessiz diyalogların nedeni anlaşılmıştı...

"Hayattaki hiçbir şey canımdan daha değerli değildir demeyin Bayan Lane çünkü bazı şeyler çok daha değerlidir. Bir gün bunu söylediğiniz için çok pişman olabilirsiniz."

Döndü ve halıyı da yanına alarak gitti.

Ben de yatağa döndüm.

Ertesi sabah uyandığımda, canavarlar için oluşturduğum eşya yığınımı ortadan kaldırarak kapıyı açtım. Holün ortasında bir televizyon ve bir dvd oynatıcı buldum.

Oleyyy, dualarım gerçek olmuştu. Fiona'nın tezgâhının arkasındaki televizyon ve dvd oynatıcısında hep gözüm vardı.

Yanında bir de kaset vardı.

Televizyonu odama sürükledim, fişini taktım ve kaseti içine koydum.

Açar açmaz çok sinirlendim kapattım ve sandalyeyi tekmeledim. Çok aptalım...

Babam dünyada üç çeşit insan var derdi: *Bilmeyenler ve bilmediklerini bilmeyenler; bilmeyenler ve bilmediklerini bilenler; bilenler ve hâlâ bilmedikleri şeyler olduğunu bilenler.* Çok ağır şeyler biliyorum ama bunları anlamam uzun zamanımı almıştı.

Barrons'un garajda kameraları vardı ve ben garaja girdiğimden kayıtlarda görünüyordu. Kaset de o kasetti.

BEŞ

Barrons Kitap ve Süs Eşyaları 11.00 - 19.00 arası açık olduğunu yazan pembe tabelayı ters çevirdim ve ön kapıyı kilitledim. Kendimi çok iyi hissettim.

Yeni işimde ilk günümü tamamlamıştım.

Bugüne kadar yaptığım tek profesyonel iş barmenlikti ama şimdi özgeçmişime kitapçılığı da ekleyebilirdim. Para kazanmak için bana bir fırsat tanınmıştı ve bu fırsatı tepecek değildim. Barrons bu işi bana dün gece teklif etmişti.

Bir günün sonunda bu işin göründüğünden çok daha zor olduğunu fark ettim. Özel siparişler, satın alma, müşterilerle vakit harcama onların istediklerini bulmalarına yardım etmek gibi işler söz konusuydu. Dükkânda çok hoş şeyler vardı ama kesinlikle değişiklik gerektiren işler de vardı. Bazı dergiler gitmeliydi, bu değerli vaktimi erkeklerin ilgi alanlarının olduğu saçma dergilerle geçiremezdim. Kadınların ilgi alanlarının olduğu bölümlerde çok az ürün vardı; buraya moda dergilerden almak gereki-

yordu ve dükkânın daha çok yazı yazma gereçlerine ihtiyacı vardı. Pembe fosforlu kalem benimdi; geriye kalanlar da bir mektubu bin senede yazabildiğiniz kaligrafi kalemleri. Kısaltmaların artık günlük yazı dili olduğunu ve her şeyin hızlandığı dünyada insanların birbirleriyle yazışmak istememesini belli ki Barrons anlamıyordu.

Bu işi kabul etmemin iki nedeni vardı: Eninde sonunda param bitecekti ve eğer polisler araştırmaya devam edecekse onlara burada kalmam için bir neden göstermiş olacaktım. Onlara Amerika'da kitapçı açacağımı, bu yüzden de burada eğitim aldığımı söylemeyi düşünüyordum. Fiona günde on bir saat çalışıyordu; benim bu kadar saat çalışma ihtimalim yoktu. İşin başına geldiğime göre verdiğim ilk karar uygun çalışma saatlerini ayarlamak olmuştu. Kız kardeşimin intikamını almak benim en önemli görevimdi. Tabii hayatta kalmam da gerekiyordu.

Bugün gelen sapık erkek çocuklarını saymazsak yirmi yedi müşterim olmuştu. Boş zamanlarımda Lord Master'ın yerinde bulduğum ve kız kardeşimin Dublin'de çekilen günlüğündeki resimleri toplamış deri bir deftere koymuştum.

ALİNA...

Bağırmak istiyordum, isyan etmek haykırmak geliyordu içimden. Neden o seçilmişti? Dünyada milyonlarca garip insan var, onlardan birini alabilirdi neden onlardan birini almadı, neden kardeşim? Evlatlık olduğum için benim tek akrabam oydu, o yüzden daha çok isyan ediyordum.

Canımın acıması hiç bitmeyecek miydi? Onu özlemekten ne zaman vazgeçecektim? Ruhumdaki bu boşluğu herhangi bir şeyle doldurabilecek miydim? Maalesef bu boşluğun adı Alina'ydı ve ondan başka kimse dolduramazdı.

Ama intikam belki acımı biraz da olsa hafifletirdi. Kardeşimi öldüren piçi öldürürsem belki bu boşluğu biraz olsun doldurmuş olurum.

Alina'nın resimlerini günlüğüme yapıştırırken acım yenilenmişti. Başıma gelen birçok şeye rağmen çoğu günler kalbimde bir acı vardı: Alina olmadan nasıl yaşayacağım? Her gün bu düşüncelerle uyanıyordum. *Dün bir mafya babasını soydum ve şimdi beni öldürecek... Vampirler gerçek mi? Barrons kardeşimin sevgilisi miydi?*

Artık garip olan şeyler normal geldiği için, içimdeki intikam hırsı gittikçe büyüyordu.

İçimde hiç tanışmadığım bir Mac vardı. Onu giydiremiyordum, ona banyo yaptıramıyordum. Bu kız sosyalleşmiyordu ve onun düşüncelerini tanıyamıyordum. Bu kız kan arsızı küçük bir kaçkındı. Ve kesinlikle pembeden nefret ediyordu.

Hayatta olmaz! "Olmaz. Oraya gitmiyorum. Mezar hırsızlığında sınırlarım belli Barrons, bu benim işim değil."

"Nasıl yani bu senin kalemin değil mi?"

"Tabii ki değil, kimin olabilir ki?" Yani mezar kazmak, ölü çalmak, toprağı karıştırmak gibi şeyler hem dinen, hem de insani olarak ters değil mi? Kalemler ile ilgili konuşmalarımızı yolda bitirmiştik. Yol boyunca ona fikirlerimi anlatmıştım ama çok ilgilendiğini söyleyemem. Barrons'un kadınlarla arası iyi değildi.

Sonunda bana kurduğu tek cümle, "Dükkânımda çalışmak için kaç lira maaş istersin?" olmuştu.

Ona daha önce düşündüğüm üzere istediğim miktarı

belirttim. Kabul ettiğinde mutluluktan havalara uçmuştum ama arabayı durdurduğunda ilk defa sağa sola bakabilme fırsatım olmuştu.

Dublin'in dağ eteklerinde dar bir yolda, çok eski ve karanlık bir mezarlığın yanında durmuştuk. En son Alina'nın cenazesinde mezarlığa gitmiştim.

Soğuk, demir parmaklıklardan içeri doğru mezartaşlarına baktım.

"Sınırlar diye bir şey yoktur Bayan Lane. Bu sizin göreviniz değil benim görevim. Siz Güç Objesi Dedektörü, ben ise direktörüyüm. Mezarlıktan geçeceksiniz ve kilisenin arkasında bulunan yazısız mezarlara bakacaksınız.

İçimi çektim. "Tam olarak bakmam gereken nedir?"

"Bilmem muhtemelen hiçbir şey. Bu kilise eski sidhe kâhinlerinin büyük öğreticisi tarafından antik buluşma noktası olarak inşa edilmiş ve yönetilmişti."

"Yani diğer bir deyimle umutsuz bir vaka."

"V'Lane'in sana sunduğu bileziği hatırlıyor musun?"

"Bilmediğin herhangi bir şey var mı bu dünyada?"

"Efsaneye göre değişik değişik amaçlara yarayan birkaç bilezik var. Ve aynı efsaneye göre sidhe kâhinleri ellerine geçirebildikleri tüm Fae emanetlerini yok etmeye çalıştılar ve yok edemediklerini insanoğlunun asla bulamaması için gizlediler. Bazıları, Hristiyanlar İrlanda'ya geldiklerinde sidhe kâhinleri kiliselere büyük bağışlarda bulunup binaların altında gizledikleri şeylerin açığa çıkmamasını sağladıklarını söylemişlerdir. Kiliselerin altını karıştırmak ve gömü yapmak üzerine sıkı kanunlar vardı."

"O zamanlar sidhe kâhinleri cemaat gibi miydi?"

"Olabildikleri kadar. O zamanlar çok farklıydı her şey

Bayan Lane. Gruplar arası iletişim bazen haftalar sürerdi; hatta bazen aylar bile sürdüğü olurdu. Ama tehlike zamanlarında daha önceden belirlenmiş mekânlarda toplanırlar ve büyü törenlerini gerçekleştirilerdi. Burası o yerlerden biriydi."

"Diğer sidhe kâhinleri nereye gitti peki? Bana birçok sidhe kâhini olduğunu söylemiştin."

"Fae dünyamızdan çekildiğinde, artık kâhinlere gerek kalmamıştı. Bir zamanlar çok değerli bir görev olan sidhe kâhinliği değerini bir gecede yitirmişti. Zamanla da unutulmuşlardı. Yıllar içinde bu yetenek yok oldu. Ama eğer geriye kalanları bulmak istiyorsan etrafına dikkatlice bakman yeterli olacak. Dikkatlice seyret. Fae ırkından birini gördüğün zaman onu senden başka da seyreden var mı diye etrafındaki insanlara bak. Çünkü çoğunun psikolojik sorunları var. Bunu kabul edemeyenler ilk gördükleri Fae'ye kendilerini kurban ederler. Ben senin kâhin olduğunu gölgeleri seyretmenden anladım."

Psikolojik sorunlar mı? Şu aralar gördüğüm canavarları küçükken de görmüş olduğum aklıma geldi; onların ne olduğuna dair bir açıklamam yoktu ve onları benden başka kimse göremiyordu. Psikoloğa gittiğimi de hayal edemiyordum; düşünsenize beni kesinlikle zır deli sanar ve bir sürü ilaç verirdi.

"Yani bu büyük öğretici tüm sidhe kâhinlerini yönetiyordu?"

Kafasını salladı.

"Günümüzde hâlâ böyle biri var mı peki?"

"Sidhe kâhini genlerinin devam ettiği ve başladığı bir nokta var sonuçta."

İşte beklemediğim tek cevap buydu ve bunu kabullen-

miyordum. "Bu ne demek? Yani böyle biri var mı, yok mu? Varsa nerede ve adı ne?"

"Eğer böyle biri varsa emin ol kimliği çok gizli," dedi.

"Vay be demek bilmediğin bir şey var." İşte bu süperdi.

Soğuk bir şekilde sırıttı. "Yapmanızı istediğim şeyi yapın Bayan Lane. Evet, siz çok genç olabilirsiniz ama gece olmaya başladı."

Yapmamı istediği şey tam olarak şuydu: Demir parmaklıklardan atlayacak, tek tek mezar taşlarını kontrol edecek, kiliseye girecek, her yeri araştıracak ve eğer ilginç bir şey bulursam yürütecektim. Kilisenin arkasındaki işaretlenmemiş mezarları sona bırakmıştım. Çünkü görünüşe göre en önemliler onlardı. Burada gölgeler olmadığını bilsem bile her yerimde el feneri vardı. Gölgelerin olduğu yerde, cırcır böcekleri olmaz, toprak calılığını yitirir, çim büyümezdi. Kilise ve bahçesindeki gezintim beni korkutmuyordu. Ölümlülerin dünyasının bu kadar huzurlu ve iç rahatlatıcı olmasını beklemezdim; burada kesinlikle bir sinerji vardı. Yalnızca Alina'nın ölümü gibi dehşet verici ölümler kozmik havayı bozuyordu. Yanlarından geçtikçe mezar taşlarını okuyordum; hepsi sıcak ve sevecendi. Epey seksenlik ve doksanlık kişiler vardı. Buralarda bir zamanlar yaşam basit, iyi ve erkekler için olağandışı bir şekilde uzundu.

Barrons arabada bekledi. Onu uzaktan görebiliyordum, telefonda konuşuyordu.

Bir Güç Objesi bulmak her sidhe kâhininin yeteneği değildi. Barrons'a göre bu yetenek, çok nadir rastlanan bir

yetenekti. Alina'da bu yetenek vardı; o yüzden Lord Master onu kullanıp öldürmüştü.

Lord Master, kardeşim, ben ve Barrons arasındaki benzerlikleri görmüyorum sanmayın. Fark şu: Ben, Barrons'un insanoğlunu mahvetmeye çalıştığını düşünmüyorum. İnsanoğluna önem verdiğini de sanmıyorum ama kimseyi mahvetmek de istemiyor. Diğer bir fark ise beni tahrik etmeye çalışmadı ve ben ona âşık değilim. Benim ne yaptığım ve niye yaptığım ile ilgili her şey çok net. Eğer bir gün Jericho Barrons'un O'Duffy'yi hayatına karıştığı için öldürdüğünü duyarsam ve onun kötülerden olduğunu öğrenirsem çizgilerimi aşarım.

İntikam soğuk yenen bir yemektir. Bunun ne demek olduğunu hiç anlamamıştım ama artık galiba anlıyorum. Şu anda çok sinirli ve deneyimsizim. Fae ırkı ve kendim hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyordu. Daha akıllı, sert, dayanıklı ve rahat olmam lazım... İntikam almaya giderken yanıma daha akıllıca malzemeler almam lazım. Daha çok objeye ihtiyacım vardı. Barrons'a ihtiyacım var. O, sınırsız bilgisi olan ve doğru yerlere bakmasını bilen biriydi. Mesela bu mezarlık gibi... Ben soyum hakkında nereye bakmam gerektiğini asla bilemezdim. Daha çok gençtim ama değişebilirdim.

Kilisenin arkasındaki gölgelik yere geçip sağa sola fenerlerimi uzattım. Mezarlığın bu bölümü eski taşlarla ayrılmış ve senelerdir korunmaktaydı. Buraya hiç bahçıvan girmemişti. Çimenler uzun ve biçimsizdi; tahtaların altından çiçekler çıkmıştı. Gıcırdayan ve paslı bir kapıyı zorlayarak içeri girdim.

Gerçekten de çok yetenekliydim; paslı kapıdan girer

girmez bir şeye takılıp çimenlere düşmüştüm. Bana göre her ne ise geriye fazla bir şey kalmamıştı.

"Nedir bu?" diye sordum Barrons'a korkmuş bir ifadeyle.

Bu çirkin canavari şeyin üstüne düşünce öyle bir çığlık atmıştım ki Barrons anında gelmişti.

Ayağımızda şekilsiz, çirkin bir kütle vardı.

"Bu galiba Rhino Çetesi'nden geriye kalan bir şey," dedi Barrons yavaşça.

"Ona ne olmuş böyle?"

"Bence Bayan Lane bir şey bunu kemirmiş..."

"Dünyadaki hangi yaratık Rhino Çetesi'ni yer ki? Ve neden yer?"

Bana baktı; çok şaşırmıştı. Ben de ona baktım. Barrons'un yüzünde de çok korkunç bir ifade vardı ve bu da Barrons için çok değişik tavırdı. "Mutlaka bir Fae olmalı," dedi tiz bir sesle. "Dünyadaki hiçbir insan Rhino'yu bu hale getiremez ve kesinlikle hiçbir insan onu yemez. Ve neden diye soracak olursan gerçekten bilmiyorum. Bu her şeye karşıdır. Fae birbirine düşman olmaz. En düşük seviyedeki Melun bile bunu canavarlık, gaddarlık olarak görür. Bunu yapan kişiye hepsi düşman olacaktır."

"Ölecek mi?" diye sordum. Ondan geriye çok şey kalmamıştı ama yaşıyor ve çok acı çekiyordu.

"Tekrar kendine gelecek mi? Eksilen yerleri yerine gelecek mi?" Çoğu parçası eksikti.

"Hayır, yalnızca kraliyet kastının o gibi güçleri var. Hayatı boyunca bu şekilde yaşamaya devam edecek; taa ki

kendi ırkından biri ona acıyana kadar ya da sen acıyana kadar. Ona acıyor musun?"

Onun koyu renk gözlerinin içine baktım. Bomboş görünüyorlardı; hatta onun insan olmadığını düşünüyordum ve bu da o anlardan biriydi.

"Bayan Lane, onu burada bırakıp gidebilecek misiniz? Sonsuza kadar acı çekmesine izin verecek misiniz? Ya da siz bir merhamet meleği misiniz?"

Dudağımı ısırdım.

"Hangisi olacak? Bunlardan birinin kardeşinizi öldürdüğünü düşünürsek... Yani Rhino Çetesi'nden değil ama onun soyundan birinin..."

"Benim kardeşimi Lord Master öldürdü." Bundan emindim.

"Yani size göre o bir Fae değil ama vücudundaki izler öyle."

İşte buydu. Hâlâ beni denemeye çalışıyordu; bunu neden ve niye yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yaşam ve ölüm arasında bir sinerji vardı ve bu ona uymuyordu.

Çizmemin içinden mızrağı çıkardım ve yerde yatan bu garip şeye sapladım. Barrons güldü ama niye güldüğünü anlamadım. Beni cesur olduğum için tebrik mi ediyordu? Ya da zayıf olduğum için benimle dalga mı geçiyordu? Defolsun gitsin. Bu benim kararımdı ve onunla yaşayacak olan benim.

Mezarlıktan çıkarken arkama bakmak gibi bir hatada bulundum.

Siyah hayalet orada hışırtı içinde durmuş demir parmaklıklardan benim gitmemi seyrediyordu. Karanlığı gece

kadar büyüktü. Ve gece gibi beni sıkıştırıyor, tanıyor ve dokunuyordu.

Büyük bir çığlık attm ve mezar taşlarından birine takıldım. Tam düşmek üzereyken Barrons beni yakaladı. "Ne oldu Bayan Lane, şimdiden pişmanlık ve vicdan azabı mı duyuyorsunuz?"

Kafamı hayır der gibi salladım. "Kapıya doğru bak," dedim. Yanımda biri varken hiç böyle olmamıştım.

Barrons arkasına döndü ve paslanmış kapıya doğru birkaç dakika baktı. Sonra bana döndü ve "Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi.

Dönüp yeniden baktım. Haklıydı... O gitmişti... Bilmeliydim. İçimi çektim. "Galiba biraz korktum Barrons. O kadar. Hadi gidelim, burada bir şey yok."

"Eve mi Bayan Lane?" Sesinden şaşkın olduğu ortadaydı.

"Oraya evim ya da başka bir şey demek zorundayım," dedim.

"Ev kalbinin olduğu yerdir. Galiba benimki saten dikişli ve yerin altında."

Benim için arabanın sürücü kapısını açtı. "Bu gençlik sinirini biraz araba kullanarak dindirelim mi Bayan Lane? Buraya yakın bir yol var, kıvrımlı, trafiksiz asfalt bir yol. Hadi arabayı siz kullanın."

Gözlerim yerinden fırladı. "Gerçektin mi?"

Gözümün önünde duran bir tutam saçı arkaya attı, tüylerim diken diken olmuştu. Barrons'un uzun narin parmakları vardı ve galiba vücudu elektirik yüklüydü; çünkü bana ne zaman dokunsa tüm vücudum titrerdi. Elinden anahtarı tenine değmeden almaya çalıştım.

"Bizi öldürmemeye çalışın olur mu Bayan Lane?"

Direksiyonun başına geçtim. "Viper SR10 coupe.V 10, 510 beygir, 0-60 3.9 saniye!" diyerek güldüm. O da bana güldü.

Sağ salim gitmiştik.

İnsan doğası gereği yuva yapmalı. Evsizler bile bir park bankına veya köprü altına evlerini yaparlar. Herkes, güvenli, sıcak ve huzurlu bir yer arar ve eğer böyle bir yer yoksa bunu yaratmak için ellerinden geleni yapar.

Ben de kitabevinin giriş katına yuvamı kurmuştum. Mobilyaların yerlerini değiştirmiş, kendime göre bir düzen kurmuş, ipek koltukları odadan çıkarmış, televizyon, dvd gibi elektronik eşyaları ayarlamış ve ailemin resimlerini de onların üstüne yerleştirmiştim.

MacKayla Lane burada, diyordu her şey.

Geceleri bir avcı, gündüzleri ise sakin bir kitapçıydım. Kokulu mum, yeni gazete ve dergi kokusuna bayılıyordum. Satış yapmak ve kasayı açıp kapatmak çok hoşuma gidiyordu. Yerin ahşabının ve rafların öğlen güneşinde parlamasına bayılıyordum. Kimse yokken tezgâha yatıp tavana ve üstteki dört kata bakmak çok hoşuma gidiyordu. Müşterilere muhteşem kitaplar ve keşfedecekleri yeni maceralar sunuyordum.

Çarşamba öğlen saat dörtte dükkânda şarkı söylüyordum ve kendimi İYİ hissediyordum.

Ve işte o anda müfettiş Jane geldi... Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi babam da onun yanındaydı.

ALTI

"Bu sizin kızınız mı Bay Lane?" dedi müfettiş.

Babam kapının önünde durmuş bana sert bir şekilde bakıyordu. Kısa kestirdiğim siyah saçlarımı ellerimle düzelttim. Yüzümdeki izler, çürükler ve botumdaki mızrağı düşündüm.

"Mac, tatlı kızım ne oldu sana?" Jack Lane şok olmuş bir şekilde baktı, neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Boğazımı temizledim. "Ne haber baba?"

"Ne haber baba?" diye tekrarladı. "Bana ne haber baba mı dedin? Seni bulmak için yaşadığım onca şeyden sonra söylenecek tek şey bu mu?

Hapı yutmuştum. Lafa böyle başlaması bana bağıracağı anlamına geliyordu. Oldukça uzun olan Jack Lane bir vergi avukatıydı; zeki, çevik ve kışkırtıldığı zaman kaplana dönüşen biri. Gri saçları ve bakışlarından anlaşıldığı üzere şu an epey kışkırtılmıştı.

Ona, yaşadığım onca şeye rağmen hâlâ *baba* dediğim

için çok şanslıydı. Çünkü ikimiz de babam olmadığını biliyorduk. Bana doğru yürüdü ve soğuk bakışlarla, "Mac-Kayla Evelina Lane, sen saçına ne yaptın? Ve suratına, o izler yaralar ne? En son ne zaman banyo yaptın? Bavulunu mu kaybettin? Mac, Allah aşkına haline bak sana ne oldu böyle?" dedi ve elini bana doğru doğrultarak, "Bana bak küçük hanım, seni almak için buraya gelerek anneni yalnız bıraktım ve elimdeki tüm davaları erteledim. Senin Clarin Oteli'nde kalmadığını öğrenince nasıl bir kalp krizi geçirdiğimi biliyor musun? Nereye gittiğini kimse bilmiyor. E-postalarına cevap vermiyorsun; telefonunu açmıyorsun. Bu yağmurlu, huzursuz sokakları gezip duruyorum kaç gündür. Sokaktaki her sarhoşu sen sandım; her yerde seni aradım. Bir yerde yüzükoyun yatmış olarak seni bulacağım diye ödüm koptu; böyle bir haberi annene vermektense kendimi öldürürüm çok daha iyi."

Günlerdir tuttuğum gözyaşlarıma artık engel olamıyordum. Bu adam biyolojik olarak olmasa da kesinlikle benim babamdı.

Bir anda beni göğsüne dayadı.

Bundan daha güvenli hiçbir yer yoktu. Özellikle onun için güvenli bir yer yoktu.

Günlerdir Dublin'de yürüyerek beni arıyordu. Onu Karanlık Bölge'den uzakta tutan kadere dua ediyordum. Eğer ona bir şey olsaydı bununla yaşayamazdım. Ben e-postalarıma ve telefonlarıma bakmayarak ne yapmaya çalışıyordum. Tabii ki beni aramaya gelecekti. Babam hayır lafını hiçbir zaman kabul etmezdi. Onu başına bir şey gelmeden Dublin'den çıkarmalıydım. Onu acilen bensiz bir şekilde bu ülkeden göndermeliydim.

Müfettiş Jayne gittikten sonra babamın bana sorduğu ilk soru, "Suratına ne oldu Mac?" oldu. Dükkânın kapanmasına her ne kadar iki saat kalmış olsa da kapıdaki tabelayı çevirip kapalı yazısını koymuştum.

Onu dışarıdan kimsenin bizi göremediği oturma salonuna doğru almış heyecanla ne yapacağımı düşünüyordum. Polise yalan söylemekte bir şey yoktu ama beni doğduğumdan beri tanıyan bu adama nasıl yalan söyleyecektim?

"Müfettiş Jayne bana merdivenlerden düştüğünü söyledi."

"Müfettiş sana başka ne anlattı?" diye yem attım. Ona ne kadar yalan söylemem gerekecek onu hesaplamaya çalışıyordum.

"Alina'nın davasına bakan polisin boğazının kesilerek öldürüldüğünü. Ve onun o gün seni görmeye geldiğini. Mac neler oluyor? Burada ne işin var? Bu dükkânda ne yapıyorsun?" Etrafa baktı. "Burada mı çalışıyorsun?"

Ona aslında hiçbir şey anlatmadan bir şeyler anlatıyordum. Dublin çok hoşuma gitmeye başladı. Lojman fırsatı veren bir iş teklifi aldım. Dublin'de kalmak ve çalışmak, Alina'nın davası ve ondan sorumlu memura daha rahat ulaşmamı sağladı. Evet, birkaç bira içmiştim ve merdivenlerden düştüm. Müfettiş Jayne beni neden sevmiyor hiç anlamış değilim ama bana taktı galiba. Babama da Jayne'e sıktığım yalanları sıkmıştım. O'Duffy'nin bana uğradığı ve dava ile ilgili haberler verdiğini ve bana iyilik yapmaya çalıştığını anlattım. Dublin'de suç oranı çok yüksek demiştim ve O'Duffy'nin ölümü çok normaldi çünkü burada polisler iş üzerindeyken çok öldürülürlerdi.

"Peki ya saçların?"

"Beğenmedin mi?" Aslında eski saçlarımı çok özlüyordum. Beni kolumda alçılarla görmediği için şanslıydım.

"Dalga mı geçiyorsun? Senin saçların çok güzeldi, aynı anneninki gibi. Sarı, upuzun."

Gözlerine baktım. "Hangi annem baba, senin eşin olan mı yoksa beni evlatlık veren mi?"

"Mac, bir şeyler yemek ister misin?"

Dışarı çıkmadık, güzel bir pizza sipariş ettik. Uzun zamandır güzel bir pizza yememiştim; ben ısmarladım babam da ödedi, her şey eskisi gibiydi. Babam, ne zaman bir sevgilim bana karşı serserilik etse cuma akşamları benimle olurdu. Tezgâhın arkasından Fiona'nın tek kullanımlık tabak ve bardaklarını çıkardım. Oturmadan sokağın ve dükkânın tüm ışıklarını açtım. Şimdilik güvendeydik. Onu bu akşam güvende tutmalıydım, sabah olunca onu buradan göndermek için elimden geleni yapacaktım.

Her zaman için içimden güzel şeyler düşünmeye çalışıyordum. Bunların tümü sona erdiğinde Ashford'a dönecek ve her şeyi unutacaktım. Kendime iyi bir adam bulacak, evlenecek ve çocuklar yapacaktım. Anne ve babamın beni evde beklemesi gerekiyordu; çünkü ben minik Lane kızları doğuracaktım ve ailemiz tekrar kocaman ve mutlu bir aile olacaktı.

Yemek boyunca fazla konuşmadık. Annem hâlâ çok kötü durumdaymış ve kimseyle konuşmuyormuş. Onu yalnız bırakmak istemese de beni bulmak için anneannem ve dedeme emanet etmişti annemi. Annemi düşünmek çok acı vericiydi; o yüzden konuyu hemen kitaplara çevirdim. Babam okumaya bayılırdı; o yüzden beni barda değil de kitapçıda bulduğuna çok sevinmişti. Yeni çıkan kitap-

lar hakkında konuşmuştuk. Dükkân ile ilgili fikirlerimi de anlatmıştım.

"Annen ve ben, seni çok seviyoruz," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Annemin beni sevdiğini biliyordum, bu konu ile ilgili hiçbir şüphem yoktu. Ama beni doğurmuş olan biyolojik anne ve babam da dışarıda bir yerlerdeydiler.

"Biliyorum baba, her şeyi söyleyebilirsin."

"Bunu nasıl öğrendin Mac?"

Ona, yaşlı bir kadının benim başka birine benzediğimi söylediğini ve hastaneden bunu araştırdığımızı anlattım.

"Biz bunun bir gün açığa çıkacağını biliyorduk." Elini alnına koydu ve devam etti, "Ne öğrenmek istersin Mac?"

"Her şeyi, her detayı, başından sonuna kadar," dedim kısık bir sesle.

"Bu çok fazla."

"Alina benim biyolojik kardeşim değil mi?"

Kafasını salladı. "Evet, siz bize geldiğinizde o üç yaşında, sen de neredeyse bir yaşındaydın."

"Biz nereden geldik baba?"

"Bize söylemediler; hatta bizden çok şey talep edip sizin hakkınızda hiç bilgi vermediler."

Onlar, Atlanta'dan gelen bir kilise gurubuydu. Annemlerin çocukları olmuyordu ve evlat edinme listesine girmişlerdi; tam vazgeçmek üzereyken sıra onlara gelmişti. Bir gün onlara bir telefon geliyor, iki bebek kilisenin önüne bırakılmıştı ve kilisenin rahibi arkadaşları olduğu için önce onları aramışlardı. Çoğu çiftin iki çocuğu aynı anda alacak ekonomik gücü yoktu; o yüzden annemler çok şanslıydı.

"Bize, eğer bu çocukları evlat edinecekseniz kasabada yaşayacak ve asla şehre taşınmayacaksınız dediler."

"Neden?"

"Bize bu budur dediler ve başka hiçbir cevap vermediler. Kabul edin ya da etmeyin deyince biz de hemen kabul ettik."

"Peki, bu size garip gelmedi mi?"

"Tabii ki öyle, hem de çok garip geldi. Ama annenle o kadar çok çocuk sahibi olmak istiyorduk ki hiçbir şeyi sorgulamadık. Gençtik ve âşıktık; kendi ailemizi kurabilmek için her şeyi yapardık. İkimiz de küçük kasabalardan geldiğimiz için kasabada yaşama fikri de hoşumuza gitmişti. Ben güçlü bir avukattım ve tüm torpilleri yapıp evlat edinme işlemini hemencecik tamamladım. Birkaç hafta içinde tüm kâğıtlar imzalanmıştı ve biz de sizi almış küçük bir kasabada herkesin sizin bizim biyolojik çocuklarımız olduğunuzu zannettiği yerde yaşıyorduk. Sizi görür görmez âşık olmuştuk. Alina'nın üstünde sarı etek süveter takımı, senin üstünde ise pembe bir etek ve kafanda sarı saçlarını kavrayan bir fiyonk vardı."

Yutkundum. Acaba küçüklüğümü hatırlıyabilir miydim? Hâlâ en sevdiğim renk pembeydi.

"Peki, başka ne gibi garip isteklerde bulundular?" Arayan kadına anne diyemezdim çünkü o bizi bırakıp kaçmıştı.

Gözlerini kapattı. "Artık hatırlayamıyorum ama annenle benim imzalayıp bir çekmecede sakladığımız yasal bir anlaşma var. Ha bir de çok garip bir şey daha vardı."

Dik oturdum, babamı dikkatle dinliyordum.

Gözlerini açtı. "Sizi evlat edinmeye karar vermeden

önce de bize bir şart koştular. Sizleri asla İrlanda'ya göndermememem gerekiyordu."

Babamı eve gönderemiyordum.

Her yolu denemiştim.

O zaten Alina burada burs kazanıp da İrlanda'ya geldiği ve buna izin verdiği için çok pişmandı. Aynısını bana yapmayacağına kendi kendine söz vermişti. Onu tehdit etmeli, arabasını almalı, daha iyi seçenekler sunmalıydı; elinden ne gelirse yapmalı ve onun buraya gelmesini engellemeliydi. Bana üzgün bir şekilde Alina'nın ne kadar heyecanlandığını anlattı. Onun yolunu kesemediğini, gitmesini engelleyemediğini söyledi. Yıllar önce yapmış oldukları anlaşmaya uymamışlardı; sonuçlarını hayal bile etmemişlerdi. Taleplerde bulunan kadın çoktan ölmüştü.

"O öldü mü yani?" dedim fısıldayarak.

"Bize hiç söylemediler. Biz öyle düşünüyoruz. Böyle kabul etmek daha kolaydı. Bir gün gelip sizi geri isteyeceğinden korkmamak için böyle düşünmek istedik. Hep böyle kâbuslarımız oldu."

"Annemle sen, bizim hakkımızda daha çok şey öğrenmeye çalıştınız mı?"

Babam kafasını salladı. "Hatırlar mısın Alina sekiz yaşındayken çok hasta olmuştu. Doktor onun tıbbi geçmişi hakkında daha detaylı bilgi istemişti. Biz kiliseye gittik, orası yanmıştı, evlatlık kurumu kapatılmıştı ve kiraladığımız dedektif burada çalışmış bir kişi bulamamıştı."

Yüzümdeki ifadeye bakarak devam etti.

"Evet, biliyorum çok garip. Ama şunu anlamalısın Mac, siz bizimdiniz. Biz nereden geldiğinizi hiç umursamadık,

bizim için önemli olan sadece gelmiş olmanızdı. Ve şimdi benimle eve dönüyorsun. Toparlanman ne kadar sürer?"

İçimi çektim. "Ben gelmiyorum baba," dedim.

"Ben de sensiz dönmüyorum Mac," dedi.

"Siz Jack Lane olmalısınız?" dedi Barrons.

Ödüm patlamıştı neredeyse bayılıyordum. "Bunu yapmayı bırakmalısın artık," dedim.

Bu kadar iri bir adam nasıl bu kadar sessiz olabilirdi ki? Bir kez daha ben konuşurken arkamdan ansızın gelmişti ve onun geldiğini hiçbir şekilde duymamıştım. Onun babamın ismini bilmesi de beni çok rahatsız etmişti; çünkü ona ailemden bahsetmemiştim.

Babama doğru yaklaşıp elini uzatırken olduğundan daha iri görünmüştü gözüme. Babamın ifadesi çok net ve meraklıydı. Patronumla tanışacağı için gergindi ama ne de olsa artık orada çalışmayacağıma karar vermişti.

Onun yüzü Barrons'u görür görmez değişmişti. Donmuş, sertleşmiş ve korkmuştu.

"Jericho Barrons," diyerek elini uzattı.

Babam elini uzatmadan önce birkaç saniye ona doğru baktı. Sonra tokalaştılar.

Birkaç dakika öyle kaldılar; sanki bir sidik yarışı gibiydi hangisi önce elini çekerse kaybedecek gibi davranıyorlardı.

Babama ve Barrons'a baktım ve fark ettimki ikisi de bakışarak iletişim kurmayı tercih etmişlerdi. Ben güneyde erkeğin egosunun kamyon büyüklüğü ile yarıştığı, kadının da bu testesterondan payını aldığı bir toplulukta büyümüştüm.

Babamın, *o, benim kızım adi pislik ve ona bakarken dikkatli baksan iyi olur çünkü eğer ona dokunursan senin ellerini kırarım,*

der gibi baktığını fark ettim. Sözsüz iletişim devam ediyordu...

Hadi dene bakalım...

O senden çok küçük, onu rahat bırak...

O benim yaşlı olduğumu düşünmüyor ama. Bir de ona sor bakalım?

Onu evine götürüyorum...

Hadi bir dene bakalım.

O beni tercih edecek ben babasıyım...

Barrons güldü.

"Mac bebeğim," dedi babam, Barrons'a bakmaya devam ediyordu. "Eşyalarını topla, evimize gidiyoruz."

Homurdandım. Normal bir durumda tabii ki babamı tercih ederdim ama burada durum farklıydı. Benim karşı gelmem onun canını yakacaktı ama yakmalıydı çünkü onun acilen buradan gitmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim babacığım ama ben burada kalıyorum," dedim sakin ve utanan bir sesle.

Babam bakışlarını hızlı bir şekilde bana çevirdi; gözlerinin içinde ihanet ve acı vardı.

Barrons'un gözleri parladı. Ona göre muhabbet sona ermişti.

Ertesi gün babamı havalimanına götürdüm.

Dün onu uçağa bindirebileceğimi hiç sanmıyordum ama bugün havalimanına getirebilmiştim. Ama bunu ben değil Barrons yapmıştı.

Dün gece babam da kitabevinin dördüncü katındaki boş odalardan birinde kalmıştı ve sabaha kadar bana burada kalmamın ne kadar yanlış olduğunu anlatmış her açıdan

beni caydırmaya çalışmıştı. Biz ilk defa yatağa birbirimize kızarak girmiştik.

Bu sabah çok farklı bir adam olarak uyanmıştı. Uyandığımda Barrons'la birlikte kahve içiyor muhabbet ediyorlardı. Beni o çok sevdiğim güven ve sevgi duyduğum kucaklamasıyla karşıladı. Rahatlamış, sevgi dolu ve karizmatikti; çoğu arkadaşım onu görünce dayanamaz kıkırdardı. Alina'nın ölümünden beri onu ilk defa bu kadar rahat, huzurlu ve neşe dolu görmüştüm.

Kalkarken büyük bir nezaketle ve dostça Barrons'un elini sıktı, inanamamıştım.

Barrons dün gece herhalde babama ilginç bir şey yapmış ve karakterini komple değiştirmişti. Barrons onunla ne konuştuysa, ne yaptıysa kesinlikle işe yaramıştı.

Babamın otelinc uğrayıp valizini alarak kruvasan yiyip ve kahve içtikten sonra havalimanı yolunda en sevdiğimiz konu olan arabalar ve oto şovu tartıştık.

Meydanda tekrardan sarıldık; annemi ve onu en yakın zamanda arayacağıma söz verdim. Dükkâna tam zamanında dönüp kepenkleri açtım.

Güzel bir gün geçirmiştim ve hayatın siz tam rahat bir nefes alırken arkadan vurmayı sevdiğini fark ettim.

Saat altıya kadar elli altı müşteri gelmiş, büyük bir satış yapmış ve kitapçı olmayı sevdiğimi anlamıştım. Sevdiğim şeyi bulmuştum. İnsanların aptal bir sarhoşa dönüştükleri bir barda çalışmaktansa gizem ve maceraya dalabilecekleri fırsatlar sunuyordum. Bardakları alkol doldurmaktansa stres ve yoğunluğu alacak hikâyeler sunuyordum.

Kimsenin karaciğerini bozmuyordum. Yaşlanmış pör-

sük adamların genç kızlara yavşadığını seyretmek ve kimsenin karısını aldattığını görmek zorunda kalmıyordum. Yerlere işeyenleri izledikten sonra bu pisliği silmek durumunda bırakılmıyordum. Saat altıda dükkânı kapatmam gerekiyordu ama kapatmamıştım.

Tam hayatımdan haz almaya başlamış ve mutlu mesut günüme devam ederken tekrar cehenneme dönmüştüm.

YEDİ

"Ne kadar hoş bir yermiş burası," dedi son müşterim kapıyı arkasından çarpıp içeri girerken. "Dışarıdan bakınca içi bu kadar büyük görünmüyor."

Ben de buraya ilk geldiğimde aynı şeyi düşünmüştüm. Bina büyük görünmüyordu.

"Merhaba," dedim. "Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'na hoş geldiniz. Aradığınız özel bir şey var mı?"

"Aslında evet var," dedi.

"O zaman tam yerine geldiniz," dedim mutlu bir şekilde.

"Eğer aradığınız kitap bizim stoklarımızda yoksa sizin için sipariş edebiliriz. İkinci ve üçüncü katlarda muhteşem koleksiyonlarımız var." Hoş görünen, otuzlu yaşlarında, düzgün vücutlu bir adamdı gelen. Son zamanlarda etrafımda hep yakışıklı erkekler vardı.

Tezgâhın arkasından çıktığımda beni inceledi; kendi kendime iyi ki düzgün giyinmişim dedim. Babamın eve

giderken bende aklı kalmasın diye bu sabah kıyafetimi ona göre seçmiştim. Kayısı rengi bir etek, bir süveter ve altın rengi sandaletler giymiştim. Kısa saçlarımı hoş bir ipek fular ile toplamıştım. Makyajım ve saçımla epey uğraşmış, kıyafetlerimi de itinayla seçmiştim. Kulaklarıma kristal küpeler takmıştım.

Mac kendini cidden modaya yakın hissetmişti.

Sağ kalçamın üstünde halen bir mızrak vardı. Sol kalçama ise Barrons'un çalışma odasında bulduğum bir bıçağı koymuş, belime de el fenerleri bağlamıştım. İrlanda'daki silah yasaları ile ilgili çalışmam masadaydı; nasıl silah alırım diye düşünüyordum. Otomatik bir silah şu an gerçekten çok iyi olurdu.

"Amerikalı mısın?" diye sordu.

Kendimi Dublin'de bir turist olarak hissetmeye alışmıştım. Üniversitedeyken "Branşın ne?" diye soruyorlardı; burada ise herkes milliyetimi merak ediyordu. Başımı salladım. "Siz kesinlikle İrlandalısınız," dedim ve güldüm. Hoş, sert bir aksanı vardı ve görüntüsü bu ağır İrlanda aksanına çok uygundu. Kendi kendime kızardım, raftaki gazete ve dergileri düzelttim. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca çekici bir kadın ve erkek olarak sessizce flört ettik. Flört etmek illa herkesin düşündüğü üzere biriyle bir yerlere gitmek değildi benim için. Yani kimse seks yapmak zorunda değil. Ben bunu arkadaşlıktan bir kademe öte ama öpüşmeden bir kademe önce olarak düşünmek istiyorum. Kuralları bilen ve uyan herkes için flört etmek dünyanın en keyifli şeyidir.

Tekrar muhabbet etmeye başladık. Konuyu işe getirince kendimi çok garip hissetmiştim.

"Size nasıl yardımcı olurum Bay?" ismini öğrenmeye çalışıyordum.

"O'Bannion," dedi ve elini uzattı. "Derek O'Bannion. Umarım bana kardeşim Rocky'yi bulmam konusunda yardım edersiniz."

Hiç zamanın donduğunu hissettiniz mi? Hani dünyanın durduğu, sessizliğin olduğu ve yalnızca kulağınıza bir çınlamanın geldiği anlar oldu mu? Kalbinizin durduğu, gözlerinizin donduğu ve beyninizin boşaldığı o an... Ağzınızın açık kaldığı ve sorulan soru karşısında cevapsız olduğunuz... İşte bu, o anlardan biriydi.

Galiba geceleri uyuyamadığım zaman çok fazla film seyrediyordum; çünkü galiba bu düşünceler beynimden geçerken konuşan ben değil John Wayne'di. Bu ses beni birçok tedirginlikten kurtarmıştı.

Şimdi ise tek soru vardı; ben, kan, kemik ve etten mi oluşuyordum yoksa demirden mi?

Derek O'Bannion'ın elini sıktığımda, kardeşini öldürmeden önce çaldığım mızrak kalçamın üstünde duruyordu. Anlamamazlıktan geldim. "Aman Tanrım, kardeşiniz mi kayıp?"

"Evet."

"Ne kadar zamandır?"

"En son iki hafta önce göründü."

"Ne kadar kötü!" dedim "Peki sizi buraya getiren nedir?"

Bana baktı ve benzerliği nasıl anlamadım hayret ettim.

O soğuk gözleri tekrar görüyordum. Rocky ve kardeşi Derek'in kesinlikle zenci İrlandalı olduklarını düşünmüştüm fakat her şeyi bilen Barrons, O'Bannionlar'ın damarlarında Suudi kanı aktığını söylemişti.

"Bu caddede bulunan tüm işletmeleri gezdim. Bu dükkânın arkasında üç araba var; onlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Kafamı salladım. "Hayır, neden?"

"Onlar kardeşimin iş ortaklarına ait. Ben senin onları kimin ve neden bıraktığını bilip bilmediğini merak ediyorum. Bir şey görüp duydun mu?"

Kafamı hayır der gibi salladım. "Ben arka sokağa hiç çıkmıyorum ve arabalara da hiç dikkat etmedim. Çöpü patronum çıkarır. Ben sadece burada çalışıyorum. Çoğunlukla içeride kalmaya çalışırım; çünkü karanlık ve arka sokaklar beni çok korkutuyor." Zırvalıyordum. Sustum. "Polisle konuştunuz mu?" diye üsteledim. Keşke gitse de beni yanlız bıraksa.

Derek O'Bannion'ın gülümsemesi bıçak gibi keskindi. "O'Bannionlar sorunlarıyla polisi rahatsız etmez, biz sorunlarımızı kendimiz çözeriz." Beni tamamen ciddi bir suratla inceledi, aramızdaki flört tamamen sona erdi.

"Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?"

"Üç gündür," dedim ki doğruydu.

"Hımm..."

"Adın nedir?

"Mac," dedim.

Güldü. "Hiç Mac'e benzemiyorsun," dedi.

Yine başa dönmüştük. "Neden? Neye benziyorum peki?" diye sordum konuyu dağıtmak için. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Bela!" dedi.

Güldüm. "Yok, ben bela falan değilim," dedim.

"Ne kötü,'" diye üzüldü. Ama amacı benimle flört etmek değildi, beni deniyordu. Kardeşinin peşindeydi ve ben onu çok iyi anlıyordum. Bizi hangi kader ve kin biraraya getirmişti; biz neden oluşuyorduk? Cebinden bir kartvizit çıkardı, bir kalem aldı ve arkasına bir şeyler yazdı. "Eğer bir şey duyar veya görürsen beni ararsın değil mi Mac?" Elimi aldı, avucumu açtı ve kartı koymadan bir öpücük kondurdu. "Ne zaman olursa olsun gece gündüz hiç fark etmez beni arayın."

Peki diyerek kafamı salladım.

"Bence o öldü," dedi Derek O'Bannion. "Ve ben bunu yapan pisliği öldüreceğim," dedi.

Tekrar kafamı salladım.

"O benim kardeşimdi."

Üçüncü kez kafamı salladım. "Benim kız kardeşim de öldürüldü."

Yüzü parladı. Onun gözünde artık güzel bir kızdan fazlasıydım. "O zaman intikam nedir bilirsiniz?" dedi usulca.

"Ben intikamı anlarım," diye ona katıldım. "Beni istediğin zaman ara Mac, seni sevdim."

Onu sessizce seyrettim.

Kapı arkasından kapandığında banyoya gittim, kendimi yere attım ve kapıyı kilitledim; kendimi aynada seyrettim. Kardeşimi öldüren canavarı avlamaya çalışıyordum ama onun kardeşini öldüren canavar da bendim.

Banyodan çıktığımda etrafa baktım ve müşteri gelmediği için rahatladım. Kapıya beş dakika sonra döneceğim tabelasını asmayı unutmuştum.

Koşarak tabelayı döndürdüm. Bugün de erken kapatmıştım ve Barrons bunu kabullense iyi olurdu. Çok erken değildi ve zaten paraya da ihtiyacı yoktu.

Tabelayı döndürürken dışarı bakmak gibi bir hatada bulundum.

Neredeyse karanlık olmuştu, buradaki kişiler günün bu saatine alacakaranlık derlerdi.

Hangisinin daha kötü olduğuna karar verememiştim; çünkü müfettiş Jayne bir bankta gazete okuyor gibi yapıp beni seyrediyor, gölgeler karanlıkta koşturuyordu. O'Bannion da dükkânları gezerek bilgi topluyor ve Karanlık Bölge'ye doğru ilerliyordu.

"Hangi cehennemdeydin?" dedi Barrons beni taksiden hızlıca çekip çıkarırken. Ayaklarım yerden kesilmişti.

"Sakın başlama!" diye homurdandım. Onu ittim ve arkamdan müfettiş Jayne'nin taksisinin geldiğini gördüm. Acaba ailesini özlemiyor muydu? Tek dileğim benden sıkılıp ailesine dönmesiydi.

"Sana bir cep telefonu alıyorum Lane. Her zaman yanında bir mızrak gibi taşıyacaksın. Onsuz hiçbir yere çıkmayacaksın anlıyor musun?"

Telefonu nereme sokayım, diye çıkıştım Barrons'a ve ayaklarımı yere vurarak dükkâna girdim.

Arkamdan bağırarak geldi. "Sen dışarıda bir Dublin gecesinde ne gibi tehlikeler olduğunu unuttun galiba? İstersen gel bir yürüyüşe çıkalım ne dersin?" Daha önce de söz dinlemez olduğumda Karanlık Bölge'ye götürmekle tehdit etmişti. Bu gece hiçbir şey umrumda değildi, uyuş-

muş gibiydim. "Buradaki amacınızı unuttunuz mu Bayan Lane?"

"Nasıl unutabilirimki?" dedim acı bir ses tonuyla. "Ne zaman unutmaya çalışsam başıma daha kötü bir şey geliyor."

Kapıya doğru gelmek üzereydim ki kolumdan tutup beni çevirdi. "Şu haline bak giyinmiş süslenmiş, içki içip eğlenmeye çıkan biri modundasın, sen ne düşünüyorsun? Hatta düşünebiliyor musun?"

"Süslenip püslenmiş mi? Allah aşkına Barrons beni rahat bırak, canım şık giyinip takılmak istedi yani bana verdiğin o siyah elbs... Hem ben içmeye çıkmadım."

"Bana yalan söyleme, kokunu alabiliyorum. Yanındaki adam kimdi?"

Burun delikleri sinirden büyümüştü.

Barrons'un olağanüstü duyuları vardı. Bir gram içki bile içmemiştim. "Ben içki içmedim," diye tekrarladım. Hayatımın en kötü gecelerinden birini yaşamıştım.

"Bir şey içmişsin ama ne içtin?"

"Alkollü bir öpücük aldım yalnızca. Hatta iki öpücük aldım." Çünkü ikincisinden kaçabilmek için yeterince hızlı değildim. Döndüm, kendimden ve seçimlerimden nefret ettim.

Elini uzatarak omzumu tutup beni çevirdi, o kadar sert bir hareketti ki düşecek gibi oldum. Beni çok sıkı tuttuğunu fark edip parmaklarını gevşetti.

"Kimden aldın o öpücüğü?"

"Yani kimlerden demeye çalıştınız herhalde?"

"Bayan Lane?"

"Derek O'Bannion. Başka sorunuz var mı?"

Biraz durdu, uzun uzun yüzüme baktı ve gülümsedi.

Aynen O'Bannion'un gülümsemesi gibiydi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni öpecek sandım.

"Vay vay vay yani öldürdüğün bir adamın kardeşini öpüyorsun, ne kadar ilginç."

"Onu ben öldürmedim. Hatırlıyorsan eğer onu sen öldürdün!"

"Saçmalık bu. O gece, güvenliğin için Bannion'ı öldürüp öldürmeyeceğimi sana sorsaydım, kesinlikle öldürmemi isterdin."

O geceyi hatırlıyordum ve ömür boyu da hatırlayacaktım. Çok korkmuştum ve biliyorum ki O'Bannion'ı öldürmeseydim kesinlike canımı sıkacak çok kötü bir şeyler yapacaktı. Ben işkenceye dayanamazdım. Baron haklıydı. Ona ne gerekiyorsa onu yap derdim. Ama bunu sevmek veya kabul etmek zorunda değildim.

Arkamı döndüm ve oradan uzaklaştım.

"Yarın Trinity'de bulunan Eski Diller Kurumu'na gitmeni istiyorum Lane."

Sanki tasmamı bırakmıştı, ben de kendimi havaya uçmuş gibi hissettim. Yukarıda kozmik bir güç benimle oyun mu oynuyordu? Evren tekrar Mac'e bir oyun mu oynayalım diyordu? Dublin'de gitmek istemediğim tek yer kesinlikle Eski Diller Kurumu'ydu.

"Dalga geçiyorsun değil mi?"

"Hayır, neden?"

"Boş ver," dedim. "Orada ne yapmamı istiyorsun?"

"Elle Masters adında bir kadın var, onu bul, o sana bir zarf verecek."

"Neden gidip kendin almıyorsun?" Bütün gün boş boş ne yapıyordu?

"Yarın müsait değilim."

"O zaman git bu gece al."

"Yarına kadar hazır olmayacak."

"O zaman kuryeyle yollat."

"Burada çalışan kim Bayan Lane siz mi, ben mi?"

"Güç Objesi Dedektörü kim?"

"Üniversiteye gitmek istememenizin bir nedeni var mı?"

"Hayır." Canım yakışıklı erkekler ve çıkamayacağım randevulardan bahsetmek istemiyordu.

"Peki. O zaman Bayan Lane sorununuz nedir?"

"Dışarıdayken Lord Master'ın beni bulmasından korkmam anormal mi?"

"Derek O'Bannion dilini ağzına sokarken böyle bir korkun yoktu, bir anda mı oldu?"

Sert bir sesle, "Karanlık Bölge'ye gidiyordu Barrons onu durdurmak zorundaydım!" dedim.

"Eee ne güzel işte, bir problem daha azalırdı."

Kafamı salladım. "Hayır Barrons ben, sen değilim, benim içim ölmedi."

Gülüşü buz gibiydi. "Eee o zaman ne yaptın? Arkasından koşup kendini gümüş bir tepside ona mı sundun?"

Bunun gibi bir şey. Sonraki üç saat boyunca da onunla bir gece kulübünde dans edip flört ettim; bunu yaparken de ellerini üzerimden çekmeye çalıştım. Tüm gece Jayne bizi bir köşeden seyretti. Amacım onu bütün gece Karanlık Bölge'den uzak tutmaktı.

O da kardeşi gibiydi, Derek O'Bannion istediğini elde etmeyi biliyordu. Ondan tam hoşlanmaya başlamıştım ki kardeşinin istediğini elde etmek için bir gecede yirmi yedi kişiyi öldürdüğü aklıma geldi. Saat on bir buçuğa gel-

diğinde elimden geleni yapmıştım. Her bir içkiyle elleri daha da vücuduma yapışıyordu. Kendimi ondan koruyamadım; o yüzden kibar bir şekilde lavaboya gidip camdan kaçmıştım. Ertesi gün arayıp midemin rahatsız olduğunu söyleyecek, özür dileyecektim. Bu şehirde bana sinirli başka bir O'Bannion istemiyordum. Bir tanesi yeterince kötü olmuştu zaten. Beni lavabonun dışında yakalamış duvara yapıştırmış ve nefessiz kalana dek öpmüştü. Vücudu, duvar ve basınç yüzünden boğuluyordum. Ağzım hâlâ şiş ve yaraydı. Gözlerinde heyecanı görmüştüm; bir kadının acizliğinden tahrik olan biriydi. Kardeşinin restoranındaki garsonları hatırlıyordum; bir kadına erkekler siparişte bulunmadığı sürece servis yapmıyorlardı. O'Bannionlar iyi adamlar değillerdi.

Ondan kurtulduğumda çığlık attım ve ona istemiyorum dediğim halde üstüme geldiği için bağırdım. Başka biri olsaydı kesinlikle bardan atarlardı ama Dublin'de kimse O'Bannionlar'a dokunmazdı. Onun yerine beni atmışlardı. Benim kıçıma yapışmış müfettişim ise ellerini kıpırdatmadan tüm olan biteni bir köşeden seyretmişti.

Bu gece bu şehirde yeni bir düşman edinmiştim.

Yine de amacıma ulaşmıştım ve bu hiç de kolay olmamıştı. Gece, Derek O'Bannion'ı Karanlık Bölge'ye doğru yürürken gördüğümde içimden yalnızca dükkân tabelasını asıp onu oradan uzaklaştırmak gelmişti. Bunları hissettiğimden emin değildim ama bu dengeyi kuramazsam insanlıktan çıkacaktım.

Kendimi karanlığa doğru atmıştım. Gözlerimi müfettişten alamıyordum; onu her gördüğümde dişlerim gıcırdıyor ve dudaklarımı ısırıyordum. Onun yanından sanki hiç yaşamıyormuş gibi geçtim ve O'Bannion'a da zaten onu

tanıdığımı fark ettirmek istemiyordum. Bir O'Bannion'un ölümüne neden olmuştum ama diğerini kurtarmıştım; içimdeki dengeler yerine oturmuştu.

Umarım yarın arayışına gün ışığında devam eder ve buraya uğramazdı. Ama eğer gündüz değil de gece buralarda gezmeye devam ederse, yapabileceğim bir şey yoktu ben elimden geleni yapmıştım. Ayrıca bir O'Bannion'un eksilmesi çok da kötü olmazdı. Babama göre cehennemde kadınları taciz eden adamlara özel bir bölüm vardı.

"Güzel öpüşüyor muydu Bayan Lane?" dedi Barrons.

Ağzımı elimle sildim. "Sanki biri bana sahip çıkıyor gibiydi," dedim.

"Bazı kadınlar bundan hoşlanır," dedi Barrons.

"Ben hoşlanmıyorum!"

"Herhalde sahip olmaya çalışan erkeğe de bağlı bu?"

"Zannetmiyorum. O beni öperken nefes alamadım."

"Bir gün onsuz nefes alamadığın bir erkeği öpebilirsin ve o zaman nefes almak çok önemli olmaz."

"Doğru tabii bir gün benim de prensim gelecek."

"Sanmıyorum Bayan Lane, erkeklerin hiçbiri prens değil."

"Zarfınızı alacağım Barrons, daha sonra ne yapacağım?"

Hayatım ne gibi bir çılgınlığa girecekti acaba?

"Odana gerekli eşyaları koydum yarın Wales'e gideceğiz."

Ertesi gün gittiğimde Elle Masters orada yoktu ve neyse ki benim yakışıklı da o gün işe gitmemişti. Onun yerine Elle için çalışan bir dördüncü sınıf öğrencisiyle tanıştım,

beni elinde bir evrakla bekliyordu. Uzun boylu, koyu renk saçlı, muhteşem İskoç aksanlı ve Barrons'u çok merak eden bir tipti.

"Scotty,"nin dediğine göre -ona bu ismi takmıştın- Ellc'nin kızı bugün hastaymış o yüzden hemen çıkması gerekmiş, evrağı da Scotty'ye bırakmıştı. Aldım ve koşarak kapıdan çıkmaya yeltendim. Scotty beni yarı yolda durdurdu; biraz muhabbet edip beni bir yere davet etmeye çalışır gibiydi. Aynı departmanda iki yakışıklı ve normal erkek. Eğer ikisinden biriyle bir yerlere gitmezsem bu işkencenceye dönüşecekti. Trinity'deki Antik Diller Kurumu benim için yasaklı bölge olacaktı. Barrons özel işlerini başkasına yaptırabilirdi.

Kitabevine dönerken yol üzerinde en az on iki Rhino Çetesi elemanı gördüğümü düşünmemeye çalıştım. Yanlarında insan ırkı ile gezmesi için yeni yetmelerini gezdiriyorlardı. Onların yanından geçerken her birini mızrağımla öldürmek istedim; benim dünyamı mahvediyorlardı. Ben küçük muharebeler için burada değildim; ben savaş için buradaydım.

Hepsi Fae çekiciliklerini taşıyor, insanların tüm önemli özelliklerini kapıp o çekiciliğe bürünmeye çalışıyorlardı. Ama ben onları tüm Fae halleri ile görebiliyordum. Hiçbiri kadınların vücuduna yaralar açarak güzelliğini emen Gri Adamlar'dan daha korkunç değildi. Yol üstünde sidhe kâhini radarlarıma en az on Fae takılmıştı. Daha sonra günlüğüme not edeceğim üç değişik türde Melun görmüştüm.

Dükkâna döndüğümde buharla zarfı açtım. Zarf hemen açılmıştı, acaba bunu ilk yapan ben değil miydim?

Bu çok özel ve gizli bir davetiyeydi; ev sahibi ise kendini bir isimle değil sembolle belirtmişti adres yoktu. Arkasın-

da ise bir liste vardı. Bu listede efsanevi olan ve Vatikan'ın aradığı söylenen iki dini ikona ve yüzyıllar önce ölen bir ressamın resmi vardı.

Barrons ve ben bu akşam çok özel bir açık arttırmaya gidiyorduk, FBI, İnterpol ve diğer gizli istihbaratların bir gün basmayı hayal ettiği türden bir açık artırmaydı bu.

SEKİZ

Galler, İngiltere'nin kurucu uluslarından biridir. Diğerleri ise İskoçya, İngiltere ve Kuzey İrlanda'dır.

İrlanda ve Kuzey İrlanda'yı birbirine karıştırmamak lazım.

Birleşik Krallık, Oregon'dan daha küçük bir bölgedir. İrlanda ve Kuzey İrlanda neredeyse İndiana kadardır.

Galler ufacıktır. İskoçya'nın dörtte biri kadardır ve Teksas otuz üç kat daha büyüktür.

Bunları biliyorum; çünkü hepsini araştırdım. Kardeşim öldürüldüğünde ve kanatlarım koparıldığında huzurlu yuvam Ashford, Georgia'da gözlerim iyice açılmıştı. Her şey bir yana küresel farkındalığım hiç yoktu. Artık kuş bakışıyla bakmayı öğrenmiştim. Eğer bilgi güç ise ben tümünü istiyordum.

Dublin'den Cardiff'e uçmam bir saat sürdü. Başkente on dakika mesafede olan Rhoose'a on biri çeyrek geçe ulaştık. İndiğimizde bir şöför yanımıza yanaştı ve bizi gümüş rengi bir Maybach 62'ye götürdü. Bizi nereye götürdüklerini hiç bilmiyordum; çünkü hayatımda böyle bir lüks görmemiştim. Koltuğumu dikleştirip masaj olanağını da kullandım. Yumuşak deriye ve ahşap aksesuvarlara hayran olmuştum.

Beşinci kez Barrons beni uyardı. "Vardığımızda yerine oturacak ve kıpırdamayacaksın. Saçın yüzüne düşüp burnunu gıdıklasa da kaşımayacaksın ve başını sallamayacaksın. Konuşman gerekiyorsa yavaşça kulağıma söyle. Dikkatli ol, insanlar dinlemeye çalışacaktır."

"Kedi gibi sakin, fare kadar sessiz ol," dedim kendi kendime. Araba çok hızlıydı. Barrons'u bu tarz bir arabayla aldıklarına göre sıkı bir alıcı olmalıydı.

Bugunkü kıyafetimi çok beğenmiştim. Elimde, boynumda ve kulaklarımda pırlantalar üstümde ise mükemmel seksi bir Chanel takım vardı. Saçlarımı jöle ile kulaklarımın arkasına yapıştırmıştım. Hoşuma gitmişti. Kimin gitmez ki? Bugüne kadar giydiğim en pahalı kıyafet balo elbisemdi. Bundan sonra giyeceğim en iyi kıyafet herhalde düğünümde olur diye düşünüyordum. Hayatımda haute couture elbiseler, pırlantalar ve gizli müzayedeler olacağını hiç tahmin etmezdim. Etrafıma baktığımda şehirden uzak, ıssız bir yerde olduğumuzu fark ettim. Sert erkekler, siyah takım elbiselerle bizi eski bir bankanın önünde karşıladılar. Uzun demir bir kapı açıldı ve karanlık bir salona girildi. Borular ve kabloların olduğu bir koridordan aşağı dik merdivenlerden daha da derin bir salona alındık.

"Şu anda bir bomba sığınağındayız," dedi Barrons usulca kulağıma. "Yerin neredeyse üç kat altındayız."

Dünyanın bu kadar aşağısında olmak beni çok tedirgin etmişti ama daha da tedirgin olduğum şey buradan tek çıkış yolunun bir sürü silahlı adamın arasından geçerek olduğuydu. Ben klostrofobi sahibi değilim ama gökyüzüne bakmayı severim. Bu diri diri gömülmek gibi bir şeydi. Bodrum katında yaşamaktansa nükleer bombaya denk gelmeyi tercih ederdim.

"Ne kadar hoş," dedim. "Burası senin garajının altın..." demek üzereyken bana sert bir tekme attı.

"Bayan Lane soru sormak ve merak etmenin yeri ve zamanı vardır. Burası o yer değil. Burada konuştuğun her şey senin aleyhine kullanılır."

"Özür dilerim," dedim ve bu konuda samimiydim. Yeraltı kasası olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorsa ona hak verebilirdim ama etrafımı o kadar çok inceliyordum ki bunu anlamaya fırsatım olmamıştı.

"Lütfen ayağını çek," dedim. Bana o meşhur Barrrons bakışlarıyla baktı. "Yemin ederim dikkatliyim şu anda korkmana gerek yok." Sudan çıkmış balık olmaktan nefret ediyordum, köpek balıkları arasında bir çömezdim.

"Ve sen bana sorana kadar bir kelime daha etmeyeceğim tamam mı?"

Koltuklarımıza doğru ilerledik.

Oda baştan aşağı betondu. Tavanda borular ve kablolar vardı. Toplam kırk demir sandalye konulmuştu. Sandalyelerin çoğunda çoktan şık giyimli insanlar yerlerini almışlardı. Konuşanlar ise aralarında fısıldaşarak iletişim kuruyorlardı. Odanın başında bir podyum üstünde, üstü kadife örtülerle örtülmüş objeler vardı.

Barrons bana doğru baktı. "Evet," dedim. Üçüncü sıradaki yerlerimizi aldık ve oturduk. Sığınağa girdiğimizden beri hislerim doruk noktasındaydı. Herkes gelmeden evvel bu hissimin Fae'ye mi yoksa bir Fae emanetine mi ait olduğunu saptayamazdım. Odadaki kimsede Güç Objesi yoktu; çünkü hepsi insandı ama o kadife örtülerin altında çok güçlü bir Fae emaneti vardı. Eğer Sinsar Dubh'ın bana verdiği his, bir üzerinden on ise bu kesinlikle beş puan ederdi. Mızrağı bacağına dolaması için Barrons'a vermiştim. Onu vermek istememiştim ama bu şık elbisede onu sıkıştıracağım bir cep filan yoktu. Her ne kadar aramızda güven sorunu olsa da buradan çıkınca onu bana geri vereceğini biliyordum.

Kulağıma, "Kapılar gece yarısı kilitlenecek," dedi. Tüylerim diken diken oldu. "O saate kadar gelmeyen kimse içeri alınmayacak, her zaman sona kalan ve sorun çıkaranlar olur." Onun saatine baktım. Üç buçuk dakika kalmıştı ve sandalyelerin yarısı hâlâ boştu. Önümüzdeki birkaç dakika içinde beş sandalye daha doldu. Ben önüme arkama sağıma soluma bakmaya çalışırken Barrons hiç kıpırdamadan önüne bakıyordu. "Bu gece benim Güç Objesi Dedektörü'nden fazlası olman gerekiyor, bu gece benim gözüm kulağım her şeyim olmalısın. Herkesi analiz etmeni, herkesi dinlemeni istiyorum. Kimin hangi objeye değer verdiğini, kimin neyi kazanıp telaşlandığını, kimin kaybedip sinirlendiğini görmeliyim."

"Neden? Sen benden çok daha dikkatlisin."

"Bu gece burada başkalarına dikkat etmek zayıflık olarak kabul edilir, o yüzden herkesi sen inceleyeceksin."

"Eskiden kim inceliyordu, Fiona mı?"

Barrons bana cevap vermek istemezse duymamazlıktan gelirdi.

İnsanları incelemek kötü değildi; çünkü baktığım insanlar bana dönüp bakmıyordu. Bazıları benim dikkatli bakışlarım karşısında çok tedirgin oldu; çünkü bu oyunun kuralında geri bakmak ve incelemek yoktu.

Herkesin bu kadar şık ve pahalı giyinip böylesi bir sığınakta demir sandalyelere gelip oturması komikti. Fakat bu insanlar için, para, sahip oldukları bir şey değil, ta kendileriydi; o yüzden ölene kadar da böyle yaşamaya devam edeceklerdi.

Tam olarak yirmi altı erkek, on bir kadın vardı. Otuzlu yaşlardan doksanlı yaşlara kadar, tekerlekli sandalyede olandan, oksijen maskesi kullananlara birçok farklı kişi bu gece buradaydı. Yaşlı adamların teni o kadar inceydi ki nerdeyse damarlarını görebiliyordum. Bir adam hastaydı ve hastalığı neyse onu canlı canlı yiyordu. Benim gözlerimin içine içine bakan tek kişi oydu. Ölüme böylesine yaklaşmış bir adam, neyi bu kadar çok istiyordu da bu gece buraya gelmişti? Merak etmemek elde değildi. Yaşım doksan beşe geldiğinde umarım tek istediğim şey aşk, aile ve yemek olur.

Yapılan muhabbetlerin çoğu, mekânın yerinin kötülüğü, çamur, yağmur, ayakkabıların kirlenmesi ve mevcut kötü hava koşullarıydı. Hiç kimse açık artırmaya çıkacak objelerden bahsetmiyordu. Şu ana kadar sanki hiçbir şey ve hiç kimse umurlarında değilmiş gibi davranmışlardı. İki kadın çantalarından makyaj çantalarını çıkarıp ruj sürdüler. Üzücü bir şekilde insanların bu objelere ilgi duyması ve bu kadar numara yapması garipti. Yedi kişi ayağa kalıp

lavaboya gitmek istedi. Silahlı adamlar buna izin vermediler.

Hiç bu kadar paranoyak ve sahte insanı birarada görmemiştim. Barrons ve ben buraya hiç uymuyorduk.

Çok hoş görünümlü, gri saçlı bir adam içeri girdi; ben onu son giren katılımcı sanıyorken direkt olarak podyuma çıktı. Yürürken birçok kişiyi sıcak bir şekilde selamladı; hafif bir İngiliz aksanıyla bir şeyler konuşup sahneye geçti.

Podyuma çıktığında hepimizi hoş bir şekilde selamladı ve artırmaya çıkacak objeleri tekrar sıraladı. Katılmak istemeyenlere de buradan çıkabileceklerini belirtti. Daha sonra, kabul edilen ödeme şekillerini bildirdi. Bu arada en arka koltuklardan birine çok ünlü bir televizyon yıldızı oturmuştu.

Artırma bir Monet tablosu ile başladı ve ben o anda gerçeklikten uzaklaştım. Bu gece, dünyadaki bazı büyük eserlerin, zenginlerin yürüttüğü gizli artırmalar ile satılacağını ve kimse görmeden nesiller boyu el değiştireceğini öğrendim. Bu dünyada daha önce kimsenin bilmediği ve duymadığı resimleri ve objeleri görmüştüm. Bazı kişilerin bir parça için hazineler ödediğini ve böylesi eserlere sadece kendileri sahip olduğu için tatmin olduklarını fark ettim.

Artırma fiyatları akıl alıcıydı. Bir kadın elim kadar bir resme yirmi dört milyon dolar ödemişti. Diğer bir kadın parmağım boyundaki bir broşa dört milyon dolar ödemişti. O ünlü adam, Klimt'i sekiz milyon dolara almıştı. Bir zamanlar kraliçelere ait olan mücevherler, tarihin en gaddar kişilerine ait silahlar, jet ve araba koleksiyonu olan bir gayrimenkul bile vardı. Barrons iki antik silah ve bir de gizli bir topluluğun başı olan bir üstadın günlüğünü aldı. Her bir obje satılırken heyecandan ölecek gibi oldum ama

ellerimi bile kıpırdatmadan yerimde oturdum. Vücuduma hâkim olmakta zorlanıyordum; sürekli hareket etmek istiyordum. Barrons beni kitap gibi okuyabiliyordu. Bu hiç rahat bir gece olmamıştı ama sanırım yaşadığım en ilginç geceydi. Fae Güç Objesi satışa çıkarıldığında Barrons ne olduğunu hemen anlamıştı ve onu çok istiyordu.

İstediği şey benim yumruğum büyüklüğünde bir tılsımdı; safir, oniks, zümrüt ve birkaç gizemli taştan yapılmıştı. Uzun kalın bir zincirden sarkan tılsımın ortasında bilinmeyen bir taş vardı. İnsanlığın doğuşundan çok daha öncesine dayanıyordu ve mistik bir kral olan Cruz'a yapılmıştı.

Her bir katılımcıya bir dosya verilmiş ve bu dosyada tüm objelerin özellikleri belirtilmişti. Barrons'a yaklaşarak dosyayı okurken tılsım bölümünde ağzım açık kalmıştı. Tılsımın tüm eski sahipleri ya mitolojik kişilerdi ya da tarihi açıdan önemli insanlardı. Bazıları kahraman, diğerleri ise şeytani tiplerdi. Ama hepsinin ortak özelliği çok güçlü olmalarıydı.

Katılımcıların gözleri tılsımın özellikleri okunurken parlamaya başlamıştı; çünkü tılsım, sahiplerinin tüm derin isteklerini yerine getirebiliyordu.

"Dileğiniz sağlığınızın iyi olması mı?" dedi müzayedeci, tekerlekli iskemledeki adama. "Yoksa uzun yaşamak mı? Bir rivayete göre tılsımın eski sahibi yüzlerce yıl yaşamıştır?

Peki ya siz bayım? Politik dilekleriniz mi var? Veya daha fazla para mı istiyorsunuz?"

Bir insanın ne kadar parası olabilirdi ki? Ben onun yerinde olsam daha güzel saçlar isterdim. Sahnedeki adam epey çirkinleşmiş bir kadına, "Belki de seksi olmak ve ar-

zulanmak istiyorsunuz değil mi? Ya da eski kocanızın genç karısını bırakıp size geri gelmesini? Peki ya siz efendim tüm düşmanlarınızdan kurtulmak ister miydiniz?"

Açık artırma kontrolden çıkmıştı.

Bunca zaman Barrons hiç kıpırdamadan dümdüz oturup önüne baktı. Benimse içim kıpır kıpırdı, heyecandan kalbim hızla atıyor kendime hâkim olamıyordum. Barrons'un artırmaya katılmasını bekliyor ve katılmadıkça da iyice panik oluyordum. Cruz kesinlikle bir Cruce'tu yani V'lane'nın bana sunduğu efsanevi bilekliğin yaratıcısı. Bu çok kuvvetli bir Fae tılsımıydı; bunu biz kullanmayacak olsak bile dünyada serbest gezmemeliydi. Bu bir Fae Güç Objesi'ydi. İçimdeki tüm sidhe kâhini içgüdüleri bu şeyi insanoğlundan uzaklaştırmak istiyordu; çünkü yanlış ellere geçerse her şey mahvolabilirdi. Bir zamanlar bir Alman diktatörün eline geçmişti ve neler olduğunu tüm dünya görmüştü.

Ona doğru eğildim, "Hadi katıl açık artırmaya, bir şey söyle lütfen," dedim. Ellerini ağzıma dayadı ve sıkıca bastırdı. Sustum.

Artırma astronomik rakamlara kadar gelmişti. Barrons da bu kadar çok para olması imkânsızdı. Bunun elimizden kaçıp gitmesine izin vereceğimize inanamıyorduk. Artırma beş kişiden, ikiye inmişti; tekerlekli iskemledeki yaşlı adam ve o ünlü adam. Daha sonra ünlü adam her şeye sahip olduğu için mutlu olduğunu belirten bir tavırla artırmadan çekildi. Onun bu gibi bir hamlede bulunması beni çok etkilemişti ve çok takdir etmiştim. Saçı bile hoşuma gitmişti; tebrik etmek gerekirdi, özgüveni sağlamdı.

Bir saat sonra açık artırma sona ermişti. Özel bir uçakla

geri dönmüştük; çünkü bu gibi objeleri normal uçağa sokmak biraz zordu. Bir saat sonra kitabevinin önünde duruyorduk. Uçuş boyunca uyumuştum; çünkü çok yorgundum, uyandığımda ağzım açıktı, salyam akmıştı. Barrons ise bana doğru bakıyor ve gülümsüyordu. Güç Objesi'ni almak için hiçbir şey yapmadığına inanamıyordum. Onun gücünün boyutlarını çok merak ediyordum. Onun beni V'lane'nın teklif ettiği bileklikten daha iyi koruyup koruyamayacağını merak ediyordum.

"Neden açık artırmaya katılmadın?" diye merakla sordum.

Beni içeri kadar takip etti. "Ben müzayedelerde beni oraya çağırmalarını sağlayacak bir ürün alırım, asla istediğim objeyi almam çünkü insanların bende ne olduğunu anlamalarını istemem," dedi.

"Bu çok salakça! Yani o zaman onları nasıl topluyorsun?" Gözlerimi kıstım. "Benden sakın onu çalmamı isteme!"

Güldü. "Yani istemiyor musun? Bir konuda yanılıyorlardı; bu şey Cruce'un tılsımı değil. Bu mücevheri, Melun Kralı kendi yapmıştı. O şey, kutsanmış dört Melun Emaneti'nden biridir."

Birkaç ay önce kutsal emanet gibi şeylere inanmazdım ama aynı süreç içinde öldürebilme yeteneğimin olduğuna da inanamazdım. Tam dört adet Aydınlık veya Mukaddes Kutsal Emaneti vardı: Mızrak, kılıç, kazan ve taş. Karanlık veya Melun Emanetleri: Tılsım, kutu, ayna ve en kötüsü Sinsar Dubh'dı.

"Bunlara kimin sahip olduğunu gördün," dedi Barrons. "İstemesen bile Karanlık Emaneti'ni dünyada kaybolup gitmesini öylece seyredebilir misin?"

"Bu adil değil. Benim sidhe kâhini duygularımı kullanıp bana suç işletemezsin!"

"Hayat adil değil Bayan Lane. Ve sen boğazına kadar suça batmış durumdasın. O yüzden aş bunları!"

"Ya yakalanırsak. Hapse girebilirim." Hapiste duramazdım. Üniformalar, yemekler ve bir yerde kapalı kalma hissi beni mahvederdi.

"Ben seni oradan kaçırırım," dedi usulca.

"Mükemmel bir de kaçak olacağım yani?"

"Zaten bir kaçaksın Lane. Buraya geldiğinden beri öylesin." Arkasına döndü ve kapıdan geçerek kayboldu. Arkasından bakakalmıştım.

Barrons'un bilmediği bir şey var mıydı? Ben o günden beri bir kaçaktım ama o bunu nasıl biliyordu?

Alina öldürüldükten sonra kendimi görünmez hissetmeye başlamıştım. Annemler beni görmüyorlardı. Belirli bir zaman sonra onların bana baktıklarında acı ve vicdan azabı duyduklarını fark ettim; çünkü onlara Alina'yı hatırlatıyordum. Benim içimde onu arıyorlardı, bu çok acıydı.

Ben yaşamayı bırakmıştım. Ben artık Mac değildim.

Eskide yaşayan bir varlık olmuştum.

O haklıydı. Adalet ve intikam Ashford'tan çıkmamı sağlayan bana hayat veren parçalar olmuştu. Anıların acı ve kederlerinden kaçmış, başka bir insanın gölgesi olmaktan kurtulmuştum; İrlanda'dan çok daha uzak bir yere gidebilirdim.

İşin en kötü yanı artık ölümcül bir maratona katılmıştım; hayatım için koşuyor, peşimdeki canavarlardan bir adım öne çıkmaya çalışıyordum ve bir bitiş çizgisi yoktu.

DOKUZ

Çok sevilen ve tatsız bir şekilde kaybettiğim kardeşimin dairesini boşaltmak için bir günüm kalmıştı. Gece yarısına kadar Alina'nın tüm eşyalarını almalıydım yoksa ev sahibi tüm eşyaları sokağa atacaktı. Her şeyi haftalar önce topladım. Hepsini kapıya taşımalı, bir taksi çağırmalı, taksicinin yardımı için fazladan para ödemeli ve kitapçıya götürmeliydim.

Saati tamamen unutmuştum ama canavarlarla dövüşmüş, polisten kaçmış, mezarlığı karıştırmış, babamı evine yollamış ve yasal olmayan bir açık artırmaya katılmıştım. Bir şeyleri gerçekleştiriyor olmam bile bir mucizeydi. 31 Ağustos Pazar günü öğleden sonra Alina'nın buradaki son günü olmalıydı; taksisini çağırmış, eşyalarını toplamış ve evine dönmesi... Georgia'ya vardığında plaj partilerinde yakışıklı çocuklarla gezmeli ve yanımda olmalıydı. Orada birkaç dakika durdum ve ağır ağır nefes aldım.

Alina'nın dairesi Trinity'ye yakın olan Temple Bar böl-

gesinde bir pubın üstündeydi, buraya geldiğinde ilk birkaç ay derslere katılmıştı. Daha sonra yavaş yavaş kilo vermeye başlamış, strese girmiş ve tuhaf davranmaya başlamıştı.

Onun dairesini toparlamayı unuttuğumu anlayabiliyordum ama onun günlüğünü nasıl unutmuş olabilirdim. Alina bir günlük bağımlısıydı. Onsuz yaşayamazdı. Küçük bir kızken günlük tutmaya başlamış ve öldüğü güne kadar devam etmişti. Bunu nasıl mı biliyordum? Küçükken onun günlüklerini karıştırır ve sırlarını öğrenip onu çıldırtırdım.

Burada geçirdiği zaman boyunca benimle paylaşmadığı sırlarını bu defterle paylaşmıştı, benim o günlüğe ihtiyacım vardı. Biri benden önce davranıp o defteri ele geçirmediği sürece o defterde Alina'nın Dublin'de gün gün yaşadığı her şey yazıyordu. Alina nevrotik derecede detaycıydı. O defterin içinde hissettiği, duyduğu, dokunduğu her şey yazılıydı; nerelere gittiği, neler bulduğu, Lord Master'ın onu nasıl kandırdığı ve umarım Sinsar Dubh'ın nerede olduğu, kimde olduğu ve nasıl ele geçireceğim ile ilgili bilgi de vardı. Son telefon görüşmesinde, "Ne olduğunu artık biliyorum," dedi ve son telefon mesajı ise, "Nerede olduğunu biliyorum," oldu. Umarım Alina nerede olduğunu yazmıştır. Bunu yaparken yalnızca benim anlayacağım bir yerde ve şekilde olmasına da dua ediyordum. Hayatım boyunca onun gizli sırlarını çözmüştüm.

Anahtarı aldım, kapıyı zorladım ve içeri girdim. Kapı açıldığında içeri de beyzbol şapkalı bir kız vardı.

"Hemen onu bana ver," dedi anahtarı göstererek. "Sesini duydum ve polise haber verdim. Dairemin anahtarını nereden buldun?" dedi.

"Sen kimsin? Benim anahtarım var."

"Asıl sen kimsin? Ben burada yaşıyorum."

"Sen burada yaşamıyorsun, kız kardeşim gece yarısına kadar hâlâ bu dairenin sahibi."

"Olamaz. Ben üç gün önce kira sözleşmesi yaptım, git ev sahibi ile görüş."

"Gerçekten polisi aradın mı?"

Havalı bir şekilde, "Hayır ama zorlarsan ararım," dedi.

Rahatlamıştım; çünkü bugün Müfettiş Jayne'yi görmemiştim ve onu görmek şu an işime gelmezdi. Son ihtiyacım olan şey onun buraya gelip haneye tecavüzden beni tutuklamasıydı. "Kardeşimin eşyaları nerede?" Çok sinirliydim. Dikkatlice kutuladığım tüm eşyalar yok olmuştu. Tüm mobilyalar, cam parçaları, tozlar bile gitmişti. Apartmanda bir gram kir yoktu ve çok hoş bir şekilde dekore edilmişti.

"Nereden bileyim, ben geldiğimde burası boştu."

"Ev sahibi kim?" Kız kardeşimin duvarlarını kırıp içine bile bakmayı düşünürken tüm eşyalarını kaybetmiştim. Başka biri onun evinde yaşıyordu artık ama bu haksızlıktı, benim bu geceye kadar vaktim vardı. Onunla gün batımına kadar tartışırdım ama saat on ikiye gelmek üzereydi. "İstersen aşağıdaki barda oturan adamla konuş, ev sahibinin tüm işlerini o yapar," dedi.

"O kimmiş bakalım?"

Düşündü. "Bilmem onunla hiç tanışmadım ama adı Barrons'tu galiba."

Kendimi labirentte bir fare gibi hissettim; benim dışımdaki herkes laboratuvar önlüklü bir doktordu ve beni seyredip dalga geçiyorlardı.

Bir kelime daha etmeden yeni kiracıyı orada bırakıp çıktım. Pubın hemen dışındaki sokağa kendimi attım, kapıyı

ardımdan kapattım ve Barrons'un bana verdiği telefondan kaydettiği üç numaradan birini aradım.

Numaralar JB, IYCGM ve IYD diye kaydedilmişti. JB'ye bastım ve çalma sesini duydum.

Telefonu açtığında çok sinirliydi. "Ne?" diye bağırdı. Etrafında bir şeylerin kırıldığını ve düştüğünü duyuyordum.

"Bana kardeşimden bahset!" diye bağırdım.

"O öldü!" dedi alay eder bir ses tonuyla.

"Eşyaları nerede?"

"Üst katta senin odanın yanındaki odada. Konu nedir Bayan Lane bekleyemez mi? Şu an hiç müsait değilim."

"Üst katta mı? Yani sende olduğunu kabul ediyorsun?"

"Niye etmeyim ki? Ben onun ev sahibiydim ve sen de evi zamanında boşaltmadın."

"Benim hâlâ bu geceye kadar vaktim vardı!"

"Sen yorgun ve bitkindin ben senin için hallettim. Teşekkür edeceksen bir şey değil anladın mı?"

"Sen kardeşimin ev sahibiydin ve bana hiç söylemedin mi? Onu tanımadığını söyledin!"

Bağırdım ve onun sesimi bu salak telefondan duymasını istedim. Hayır, aslında sinirli olduğum için bağırdım. O bana yalan söylemişti. Acaba başka neler hakkında yalan söylüyordu? Çakan şimşek beni daha da sinirlendirmişti. Bir gün Jericho Barrons'un bu fırtınasından kaçacaktım. Kendimi güneşli bir plajda yatarken bulacaktım.

"Hem senin ismin sözleşmede yazmıyordu!"

"Benim kiralama işlerimle ilgilenen adam yolladı sözleşmeyi. Ve ben senin kardeşinle hiç tanışmadım. Onun benim kiracım olduğunu birkaç gün önce öğrendim. Mülklerimden birinde sorun çıkınca yönetici beni arar,

işte o zaman öğrendim." Barrons yumuşak ve ikna edici bir ses tonuyla konuşuyordu. "Adamım bir süredir Ashford'daki evinizi arıyormuş ama kimse açmamış. Bir kiracının evine girmekten sorumlu tutulmak istemiyordu. Beni aradığında ismini duydum ve hemen eşyalarını aldırdım." Birkaç saniye sonra bir ses duydum, Barrons'un telefonu yere düşmüştü.

Bütün havamı söndürmüştü. Barrons ve kardeşim arasında kesinlikle bir ilişki vardı ve ben bundan emin olduğumu düşünürken yapılan açıklama gayet mantıklı gelmişti. Brickyard'daki iki patronumun mülkleri vardı ve kendileri hiç ilgilenmezdi. Onlarda bir sorun olmadıkça hiçbir evrağı görmezlerdi ve evlerinde kim oturuyor bilmezlerdi.

"Sence bu biraz fazla tesadüf değil mi?" dedim telefonu tekrar eline aldığında. Nefes nefeseydi, koşuyormuş ya da kavga ediyormuş gibi bir hali vardı. Barrons'un kiminle veya ne ile kavga ettiğini ancak Tanrı bilirdi.

"Ben çok uzun zamandır tesadüflerle karşılaşıyorum ve artık buna hiç şaşırmıyorum, sizin şaşırmanız çok ilginç Bayan Lane."

"Evet, biraz çok olmaya başladı ama ben tesadüfleri araştırmaya karar verdim."

"Siz aynen öyle yapın Bayan Lane."

Sesi hiç samimi değildi. Tam kapatmak üzereydi ki "Bir şey soracağım, IYCGM ve IYD kim?" diye sordum.

"Bayan Lane o numaraları yalnızca ölürken arayın, ölmek üzereyken aramanız gereken iki numaradır o. Ve sakın ölmeden aramayın yoksa ben gelip kendim sizi öldürürüm." Arkada bir adamın güldüğünü duydum. Hat gitmişti.

"Sen de onları görüyor musun?" demiştim Trinity'de bulduğum kızıl saçlı sidhe kâhinine.

Kitabevine giderken hava açılmıştı; insanları seyretmek için üniversitenin parkında oturmaya karar verdim. Güneş çok az olsa da hava ılıktı ve insanlar gruplar halinde oturmuş muhabbet ediyorlardı.

Eğer Fae'e ait bir şey görürsen ona bakma onu seyreden başkaları var mı diye bak, demişti Barrons bana. Bu çok mantıklı gelmişti. Birkaç saat geçirmiştim ama sonunda bir tane bulmuştum. Şehirde bu kadar çok Fae olması işime gelmişti. Her saat başı bir Rhino Çetesi üyesi, kölesi ile geçiyordu. Ya da ikimizin de ilk defa gördüğü yaratıklar görüyorduk.

Genç kız oturduğu yerden boş boş bakıyordu. Kıvırcık kızıl saçları, küçük burnu, pembe dudakları ve sivri bir çenesi vardı. Neredeyse on dört, on beş yaşları civarındaydı ve mükemmel bir sidhe kâhini çehresine sahipti. Kendi kendini mi yetiştirmişti yoksa biri ona yardım mı ediyordu?

"Pardon ne demek istediniz?" diye sordu. Havuzun kenarında yatmış güneşlenen Fae'e doğru baktım. Günümüz kültüründe popüler olmuş o masal kahramanı periler gibi güzel görünüyordu. Çıplaktı ama o kadar güzeldi ki gözünüzü alamazdınız.

Kıza günlüğümü uzattım ve kara kalem çalışmaların olduğu sayfayı açtım.

İrkildi ve hemen günlüğü kapattı. "Bunu nasıl yaparsın? Başını belaya mı sokmak istiyorsun? Seni bilemem ama ben yokum!"

Kitabını, çantasını ve tüm eşyalarını alıp hızlıca hareket etti.

Arkasından koşmaya başladım. Soracak milyonlarca sorum vardı. Onun ne olduğunu nasıl anladığını merak ediyordum. Onu kimin eğittiğini merak ediyordum ve o kişiyle mutlaka tanışmalıydım. Soyum hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum ve bunu Barrons'un yapmasını istemiyordum. Kimi kandırıyordum, benden yaşça küçük olsa bile bu şehirde çok yalnızdım ve arkadaşım olsa çok iyi olurdu.

Ben iyi bir koşucuydum ve benim ayağımda spor ayakkabı, onun ise sandaletli olması da işime gelmişti. Turistleri ve satıcıları iterek sokakların arasından koşuyordu, sonunda çıkmaz bir sokağa girdi ve durdu. Kıvırcık saçını alnından çekti, bana baktı. Bir kedi misali apartmanları, merdivenleri, sokağı ve hatta gökyüzünü bile su yeşili gözleriyle taradı.

"Gökyüzü?" diye bağırdım ve bunu hiç sevmemiştim. "Neden?"

"Siktir ya, sen nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldın?"

Küfretmek için çok küçüktü. "Söylediklerine dikkat et. Annem olsa ağzına biber sürerdi."

Bana saldırgan bir tavırla baktı. "Benim annem olsa seni kurula şikâyet eder, benim ve başkalarının hayatını tehlikeye soktuğun için seni tutuklatırdı."

"Kurum? Hangi kurul?" Böyle bir şey olabilir miydi? Bizden daha çok olabilir miydi? Barrons'un söylediği gibi eski günlerdeki gibi kurul mu toplanmıştı. "Yani sidhe kurulundan mı bahsediyorsun?"

"Sessiz ol bakalım, hepimizin ölümü olacaksın!"

"Yani bizim gibilerin olduğu bir kurul mu var?" Eğer varsa onlarla tanışmalıydım ve onlara eğer bilmiyorlarsa

Lord Master'ı anlatmalıydım. Belki bu iğrenç olayı büyük bir kurulun üstüne atabilirdim; böylesi daha rahat olurdu. Elimi, eteğimi intikamdan çekerdim ve bana yardım edecek insanlarla tanışırdım. Kardeşim onları tanıyormuydu ya da içlerinden biri ile tanışmış mıydı acaba?

Tekrar gökyüzüne doğru bakarak, "Yeter artık sus!" dedi.

Beni tedirgin etmişti. "Neden sürekli yukarı bakıyorsun?"

Gözlerini kapattı ve dua eder gibi tüm azizlerin ve peygamberlerin isimlerini fısıldadı. Gözlerini açtığında benden hemen bir kalem ve defter istedi. Çantamdan bir tane çıkarıp eline tutuşturdum.

Şöyle yazdı: *Sen ve ben buradayız ama rüzgâr her yerde. Sana geri gelmesini istemediğin hiçbir şeyi söyleme.*

"Bu çok dramatik," dedim havayı yumuşatmak için.

"Bizim öğrendiğimiz ilk kural budur; sen yaşlısın, senin daha iyi bilmen gerekir, ben bunları üç yaşımda öğrendim."

"Ben o kadar da yaşlı değilim. Bunları kimden öğrendin?"

"Anneanemden."

"Ben evlat edinilmişim. Bana kimse bir şey öğretmedi. Hepsini kendim öğrenmek zorunda kaldım. Sen tek başına olsaydın neyi ne kadar öğrenebilirdin ki?"

Bana öyle bir baktı ki daha akıllı ve özelmiş gibi gülümsedi.

"Peki gökyüzüne olan bu ilgi nedir?" Ben hâlâ kobay bir fare miydim?

Defterde temiz bir sayfa açtı ve kalem pembe olsa da yazdığı yazı siyaha dönüşmüşü. *Avcılar* yazmıştı. İçime bir

korku dolmuştu; bu korku kalbime ok gibi saplanıyordu. Avcılar, öncü kanatlı Melunlar'dı ve tek amaçları sidhe kâhini avlamak ve öldürmekti.

Defteri aldı ve kapattı.

Onları gördük...

"Dublin'de mi gördünüz?" diye kekeledim.

Başını salladı. "İsmin ne?"

"Mac," dedim yavaşça. İsmimin rüzgâra kapılmasını istemiyordum. "Peki ya senin ki?"

"Dani. Mac soyadın nedir?"

"Lane." Bu ona yeterdi. İşin en garibi sanki soyadım bana ait değilmiş gibi geliyordu.

"Seni ararsam nereden bulabilirim Mac?"

"Sana cep telefonumu vereyim oradan ararsın."

Tam ona numaramı vermeye başlamıştım ki kafasını salladı. "Burada eski usul iletişim geçerlidir. Bana nerede yaşadığını söylersen daha iyi olur."

Ona Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın telefonunu verdim. "Ben burada Jericho Barrons adında bir adamla çalışıyorum," dedim. Yüzüne iyice baktım ama bir ifade yoktu.

"O da bizden biri," dedim.

"Emin misin?" diye çelişkili bir şekilde sordu.

Günlüğümde bir sayfa açtım ve oraya, *"Acaba bizden kaç tane var?"* yazdım.

"Senin sorularına cevap vermek benim görevim değil," yazdı. *"Çok yakında biri seninle temasa geçecektir."*

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum, onlara kalmış."

"Bana cevap lazım Dani, ben burada çok şey gördüm. Kurulunuzun şehirde neler olup bittiğinden haberi var mı?"

Gözleri alev alev oldu ve benimle çok saldırgan bir şekilde tokalaştı.

"Onlara söyle o zaman acele etsinler. Her şey daha kötüye gitmeye başladı." Defterden bir sayfa açıp, "*Ben bir Null'ım ve Lord Master, Sinsar hakkında çok şey biliyorum...*" yazdım.

Defteri elimden öyle hızlı aldı ki gözümü bile kırpamadım. O kadar hızlı yaptı ki kalakaldım. Normal olan hiçbir şey bu kadar hızlı hareket edemez.

"Nesin sen?"

"Aynı senin gibiyim ben de. Gizli yeteneklerin ihtiyaç zamanında ortaya çıkar," dedi. "Senin kendi yeteneklerin var, benim de kendi yeteneklerim. Her geçen gün ne olduğumuz ve ne olacağımız hakkında yeni şeyler öğreniyoruz."

"Seni yakalamama izin verdin," dedim. Beni göz açıp kapayana kadar kaybedebilirdi. Kiminle dalga geçiyordum ki. Bu kız küçük binalara tırmanabiliyordu.

"Yani?"

"Neden yakalattın kendini?"

Düşündü. "Aslında yakalatmamam gerekiyordu ama merak ettim. Rowena bizleri seni bulmamız için yolladı ve seni ilk gören ben oldum. Nerede yaşadığını ve neler yaptığını öğrenmemizi istediler. Rowena'ya göre sen çok güçlüsün." Bunu kabul etmiyormuş gibi, "Ben niye olduğunu anlayamadım ama..." dedi

"Rowena kim?" Kim olduğuna dair bir fikrim vardı ve hoşuma gitmiyordu.

"Yaşlı bir kadın, gri saçlı, hassas gözükür ama hiç öyle değil."

Tam da tahmin ettiğim gibi, Dublin'e ilk geldiğim gün

hayatımda gördüğüm ilk Fae'e bakarken tanıştığım kadındı bu. Daha sonra benim yanımda durmuş ve V'lane bana tecavüz etmeye çalışırken bir şey yapmamış, tüm şehirde beni takip ederek evlat edinildiğimi düşündüğünü söylemişti.

"Beni hemen ona götür," diye emrettim. Gerçeği bana söylediği ve dünyamı mahvettiği için ondan nefret ediyordum. Bana daha fazla bilgi gerekiyordu. Bana O'Connor demişti daha sonrada Patrona isimli birinden bahsetmişti. Benim nereden geldiğimi biliyor muydu? Gerçeği bilmek ve bundan sonra öğreneceklerim beni hem korkutuyor, hem de ilgimi çekiyordu. Acaba Dublin'de bir yerlerde akrabalarım olabilir miydi? Kuzen, amca, hatta belki bir kardeş?

Dani, "Zamanı Rowena belirleyecek," dedi. Tam ben bir şey söylecekken geri geri yürüyerek, "Hey bana kızma elçiye zeval olmaz," dedi. "Hem eğer seninle konuştuğumu öğrenirse canıma okur. Ama benim kırk yedi leşim var."

Nasıl yani? Leş derken, Fae'den mi bahsediyordu? Bu ufacık kız onları ne ile öldürüyordu?

Gitmeye hazırlandı ve ayakları sanki kanatlandı... Tam o sırada döndü. "Mac, sana bir şey daha söyleyeceğim ama bunu Rowena asla bilmemeli. Aramızda hiçbir zaman erkekler olmadı, o yüzden Barrons her kim ise kesinlikle bir sidhe kâhini değil," dedi ve gitti.

Müzik sesleri eşliğinde Temple Bar bölgesinden yürüyerek geçtim. İlk defa şehrin bu bölümünden yürüyerek geçmiştim; herkes ıslık çalıp laf atıyordu, garip ama hoşu-

ma gitmişti. Ben her zaman dikkat çekici kıyafetler ve aksesuvarlar takan bir kız olmuştum. Bu gece de bol ve siyah kıyafetlerim, spor ayakkabılarım, siyah özensiz saçlarımla bile dikkat çekmiştim. Kafamda binlerce fikir çatışıyordu, beynim patlayacak gibi olmuştu.

Bugüne kadar tek bilgi kaynağım Barrons olmuştu; bana etrafımdakiler ve benim hakkımda bilgi veren tek kişi oydu. Bugün dışarıda başka bir kaynak olduğunu öğrenmiştim ve bu kaynak çok daha organizeydi. Fae'i öldüren ve onlarla savaşan başka sidhe kâhinleri olduğunu biliyordum.

Bugüne kadar ismini bilmediğim için Rowena sokakta karşıma çıkmış ve bizim ile ilgili bilgileri olan yaşlı bir kadın olarak hafızamda kalmıştı. Onun kuralları ve kurulu olan bir cemiyette olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Barrons'un bana mezarlıkta anlattığı bu tarihi birlik hâlâ vardı.

Beni ilk gördüğü gün topluluğa davet etmediği için çok sinirlenmiştim, ölebilirdim veya her şeyi inkâr edebilirdim.

Beni en ihtiyacım olduğu anda yanına alıp koruyup, eğitim vereceğine beni kovalamış ve gidip başka bir yerde ölmemi söylemişti.

Bu söylediği, Barrons beni kurtarmasaydı kesinlikle başıma gelecekti.

Ne olduğum, kim olduğum hakkında şuursuzca gezerken Melunlar'dan biri beni öldürebilirdi. Terk edilmiş mahalleye girseydim gölgelerden biri beni parçalayabilirdi. Gri Adamlar'dan biri güzelliğimi emebilir, Çok Ağızlı Yaratık ağzını bana doğrultabilir, Lord Master'ın Fae Güç Objesi Dedektörü olabilirdim.

Barrons her ne olursa olsun benim hayatımı kurtarmıştı. Benim gözlerimi açmış ve beni bir silaha dönüştürmüştü. Rowena ve topluluğunun bana hiçbir yardımı olmamıştı. Beni sevmeyeni ben de sevmeyecektim.

Hiçbir zaman erkek sidhe kâhinleri olmadı ve hiçbir zaman da olmayacak...

Ona bir haberim vardı: Barrons onların hepsini görebiliyordu, onlarla kafa kafaya dövüşmüştük ve bu Rowena veya başkasının bana yaptığından çok daha büyük bir fedakârlıktı.

Yakında yanıma gelecekti, buna emindim. Sidhe kâhinleri dışarıda beni arıyorlardı. Ben de emanetlerinden birinin olduğunu biliyorlardı. V'Lane o gün müzede bana saldırırken ona mızrakla karşılık verdiğimi görmüşlerdi. Ama çok geç olmuştu. Beni o gün müzede ikinci kez terk etmişti; herkesin içinde striptiz yapmama, çırılçıplak kalmama izin vermişti. Bana neden yardım etmediğini, beni neden tek başıma bıraktığını sorunca, "*Bir kişiyi ele vermek, bir kişinin ölmesi demektir. İki kişinin ele verilmesi iki kişinin ölmesi demektir, birkaçımızın yaşamını tehlikeye atacak riskler alamayız, özellikle de benim yaşamımı,*" demişti.

Bu yaşlı kadın çok önemli biriydi. Ve benim kim ve ne olduğum hakkında bilgisi vardı. Beni aramak için birini gönderdiğinde gidecektim.

Bunu yaparken kendimi koruyacak ve yanıma korumalar alacaktım.

Üçüncü buluşmamızda her şey daha farklı olacaktı; kendini bana ispat etmek zorunda kalacaktı.

Kitabevine döndüğümde gece olmuştu. Arka sokaklardan ön kapıya elimde fenerle gelebilmiştim. Barrons

garajdaki kırık pencereyi onarmıştı. Gölgelere olan ilgim artmamıştı, yalnızca arka kapımda birinin kamp yapması beni ürkütüyordu. O yüzden düzenli olarak gelişmeleri takip ediyordum.

Yeni bir gelişme yoktu. Camlar kapalı, ışıklar açıktı. Gölgeler kitabevine girdiğinden beri aklımdan çıkmıyorlardı. Özellikle bir tanesi... Tüm gün karanlıkta salınıp duruyordu.

Göz kırptım.

Kendini orta parmağa benzer bir şekle sokuyordu. Benden iyi şeyler öğrenmediği aşikârdı. Bu bir şaka olmalıydı; içimden onlardan korkmadığımı ve gölgeden başka bir şey olmadıklarını geçiriyordum.

Aşağa doğru inmeye başladım, kapıya geldiğimde bir tanesini tam ensemde hissettim.

Karanlık.

Boş.

Soğuk...

Sırtımda kara bir delik açılmış ben de içine doğru emiliyor gibiydim.

Varlık sessiz, hareketsiz bir biçimde beni seyrediyordu.

Gözlerimi kıstım. Yaprak bile kımıldamıyordu. Parmağımı yaladım ve havaya doğru tuttum, hiç rüzgâr yoktu. Hafızam benimle oyun mu oynuyordu? Herhalde duyduğum binlerce hayalet hikâyesinden etkilenmiştim. Hiç suratını görememiştim; yalnızca elindeki ölümcül kılıcı görebilmiştim ve bu kılıç mükemmeldi.

Kendime ne yapıyordum?

"Anlamıyorum," dedim. Tabii ki hayalet hiç konuşmadı, hiç konuşmazdı. Bunun sebebi, bugün bu sokakta ölüm benimle değildi. Azrail benim peşimde değildi.

Bu hayaletin benim hayal gücüm olduğunun en büyük kanıtı Barrons, O'Bannion ve Jayne'nin onu hiç görmemiş olmasıdır. Barrons dudağımdaki öpücüğün kokusunu bile alabiliyordu; bunu mutlaka görürdü.

"Seni görmemin sebebi Rock O'Bannion'u öldürmüş olmam mı? Neden sürekli seni görüyorum? Onların kıyafetlerini karılarına veya polise vermeyip çöpe attığım için mi?" Sağlıksız bir beyin insana çok güzel oyunlar oynayabilirdi ve ben kesinlikle sağlıksız bir beyne sahiptim. Büyüyen günahlar, intikam ve şiddetli düşüncelerle dolu bir beyindi bu.

"Bunun sebebi depoda Melunlar'ı öldürmem veya birilerini bıçaklamam değildi buna emindim." Bu yaptıklarımdan gurur duyuyordum. Bu şeyden kurtulmak için ne kadar dürüst olmam gerekiyordu?

"Acaba bunun sebebi, annemi matemdeyken tek başına bırakıp buraya gelmem ve onun bensiz kendine gelemeyeceğini bilmem mi?"

Bu şeyin doğumu acaba bu olaylardan çok daha önce miydi? Kız kardeşim Dublin'de bir sokakta öldürülürken bu şey acaba havuz kenarında güzel güneşli bir günde mi dünyaya gelmişti? Acaba aylarca Alina ile telefonda konuşup onun üzüntüsünü, kederini anlamamam mıydı? Bunun sebebi onu hayal kırıklığına mı uğratmamdı? Seni görmemin sebebi hayatta olduğuma utanmam mı?

Bilinçsizliğin ortasında karanlık, boşluğu andıran bir görüntüydü bu. Acaba farkında olmadan ona alışmış, onu gözlerimle arıyor muydum? Acaba hayatım böyle bir varlığı bile arayacak kadar kötü müydü?

Yok ya bu kadar da değildi, vücudumda intihar eğilimli bir parça yoktu. Ben dünyada iyi şeyler olduğuna gökku-

şaklarına ve tesellilere inanıyordum ve bunu dünyadaki hiçbir canavar değiştiremeyecekti.

Kendimi çok kötü hissediyordum; avlanacak modda değildim. Kahvaltıdan beri yemek yememiştim ve tüm gün yürümüştüm. Yemek, sıcak bir şömine ve iyi bir kitap istiyordum. Kendi şeytanlarımı uzaklaştırabilmem gerekmiyor muydu? Kendimi bir salak gibi hissediyordum ama onları uzaklaştırmaya çalışacaktım. "Hadi defolun gidin başımdan yeter!" dedim ve fenerimi doğrulttum. Karşı duvara çarptı ve yok oldu, onu bir daha görmemek ne kadar güzel olurdu.

ON

"Lord Master neden gelip beni bulmadı?" Aradan iki hafta geçmişti. Barrons pazartesi günü geldiğinde ona her şeyi anlatacaktım.

Hava yine yağmurluydu. Müşteri yoktu. Her gün erken kapattığım için vicdan azabı duyuyordum; o yüzden bugün yedi olmadan hiçbir şekilde kapatmayacaktım. Rafların tozlarını alıyor ve yeniden düzenliyordum.

"Bence Bayan Lane en önemli şey konforlu ve rahat bir yerde olmamız. Burada farkındaysanız biz diye konuşuyorum ki bir daha tek başınıza kaçmayın." Cümlesini kurup kapıdan içeri girmişti.

O gün Karanlık Bölge'ye gitseydim öldürülecektim ve o bunu asla bana unutturmayacaktı. Ama bu benim umrumda değildi. Beni dilediği gibi analiz edebilirdi.

"Muhtemelen şu anda başka bir şeyle meşgul Bayan Lane, o kapıdan geçtiğinde Fae dünyasında zaman farklı işler."

"Yemin ederim ki V'Lane'nin de bana söylediği buydu."

Kasayı boşalttım paraları sırasına göre dizdim ve hesap makinesinde hesaplamaya başladım. Dükkânda bilgisayar sistemi yok o yüzden kayıt tutmak burada büyük bir baş belası.

"İkiniz epey bir samimi oldunuz galiba Bayan Lane. Onu en son ne zaman gördünüz? Sana başka bir şey anlattı mı?"

"Bu gece soruları ben soruyorum!" Bir gün bir kitap yazacaktım ve adı da *Bir diktatörü nasıl yönetirsiniz* olacaktı.

"Bayan Lane, eğer hâkimiyet illüzyonu sizi rahatlatıyorsa lütfen devam edin," dedi.

"Allahın belası!" Güldü, ben ise ona bakmaya devam ettim. Parayı saydım, düzgünce dizip lastikle bağladım. İlk defa kötü ve soğuk değildi; hatta sıcak ve iyi birine benzemişti. Hatta güldüğünde seksi bile olmuştu. Yüzümü buruşturdum, öğle yemeği dokunmuştu galiba. Günün gelirini keseye koyup kaldırdım, kapıya gidip kapalı yazısını astım. Müfettiş Jayne de dışarıdaydı ona da el salladım. Orada değilmiş gibi davranmaktan sıkılmıştım. Umarım üşümüştür, ıslaktır ve çok sıkılmıştır. Tüm gün O'Duffy'nin ölümünü hatırlatan biriyle göz göze gelmekten bıkmıştım.

"Malluce'yi ne yapacağız?" diye sordum. "Öldüğüne emin miyiz?" Her gün gördüğüm düşmanlarımla o kadar meşguldüm ki görmediklerimi unutmuştum.

John Johnstone olarak dünyaya gelen Malluce, zengin banker bir ailenin oğluydu. Anne ve babasını sırrı çözülmeyen bir kazada kaybeder ve yirmi dört yaşında milyar dolarlık bir servete sahip olur. Ağdalı soyadından kurtulan Johnstone kendine Malluce adını koyarak sosyetenin içinde yeniden doğar. Bu olayın üzerinden sekiz sene geçmişti. O zamandan beri dünya çapında gotik malikânesinde yaşayan vampiri akın akın ziyaret eden kişilerin olduğu bir

tarikat kurmuştu. Barrons'a göre gerçek bir vampir değildi ama bu herkese göre değişen bir konuydu. Benim tek bildiğim ise bu varlığın kesinlikle bir insan olmadığıydı. Buz gibi ince ama kaslı bir vücudu vardı o da içindeki iki metrelik bir korumayı üflemesiyle öldürebilmişti. O gece ona Karanlık Bölge'de mızrağımı sapladığımda üflemesinden nasıl kurtulduğuma hayret etmiştim.

"Geçen hafta evinde bir anma töreni yapılmış," dedi Barrons.

Ona tapanların arkasından yas tutmasını, matemde olmasını beklemiyordum! "Ee yani öldü!" Barrons'un ağzından onun öldüğünü kelimesi kelimesine duymak istiyordum; peşimdeki şeytanların birinden kurtulduğumdan emin olmalıydım.

Hiçbir şey söylemedi.

"Neden ağzından bu kelime bir türlü çıkmıyor? Ölmemiş biri için anma töreni yapılmaz değil mi? Yani öldü, yoksa bu bir *tekrar dünyaya hoş geldin* töreni olurdu."

"Size bunu daha önce de söyledim, hiçbir şeyin öldüğüne inanmayın."

"Biliyorum, biliyorum, onu bıçaklayıp, gözlerini oyup, yakıp küle dönüştürüp, daha sonra da iki gün beklemeyip tekrar ayaklanmadığından emin olmak gerekiyor."

Barrons'a göre bazı şeyler asla ölmezdi. Ona göre vampirler kesinlikle bu kategorideydiler. Barrons kesinlikle *Aptallar İçin Vampirler*'i okumamıştı. Bu kitaba göre vampirleri kolayca kazığa geçirebilir ve öldürebilirsiniz.

"Onun vekili açık artırmadaydı Bayan Lane ve tılsım dahil birçok objeye ciddi para tekliflerinde bulunuyorlardı." Umutlarım tükenmişti.

"Yani ölmedi mi?"

"Spekülasyonlarda bulunmak akıllıca olmaz. Başkası

onun amacına, hayallerine ve ilgisine sahip çıkıyor olabilir ve oraya da bir temsilci yollamıştır. Belki de Lord Master, Malluce'nin finansal güçlerinin kontrolünü ele geçirmiştir. Onu durduracak fazla bir şey yok."

Bu çok korkunç bir düşünceydi. Malluce ne kadar çok yandaş topladıysa Lord Master onun on katını toplayabilir. Onu bir kere görmüştüm ama suratı hafızama kazınmıştı. Onun ve kız kardeşimin Dublin civarında çektikleri tüm resimleri incelemiştim. İnsanüstü bir güzelliği vardı, Fae gibiydi ama değildi. Ona karşı olan sidhe kâhini hislerim farklıydı, kafa karıştırıcıydı aynı Malluce gibi.

Bir şeyden kesinlikle emindim: Bir ila on arasında bir derece verecek olursak kardeşimin erkek arkadaşı kesinlikle bir on birdi. Onun yandaşları bir lafıyla yere serilirlerdi. Malluce'nin Lord Master'dan sakladığı Güç Obje'sini çaldığım gece müritlerinin ne kadar hasta ve manyak olduğunu görmüştüm. Bunlar bir karidesten bile aptallardı.

"Git bunları giy," diye bir paket fırlattı. Barrons'un bana seçtiği kıyafetleri hiç sevmiyordum. Barrons'la aynı mağazaya girebilir ama yine anlaşamazdık. Her zaman mat, soğuk, pastel ve donuk kıyafetler seçerdi. O beni giydirdiği zaman kendimi aynada bile tanımıyordum. Ben hâlâ içten içe babamın gökkuşağı rengindeki pembe kızıydım.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Yine siyah mı?"

Omzunu silkti.

"Dar mı?"

Güldü. Bu gece iki kere gülümsemişti. Barrons nadiren güler. "Senin neyin var?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

"O da ne demek Bayan Lane?" Yaklaştı... Daha da yaklaştı. Yine göğüslerime mi bakıyordu? Yaklaştıkça sıcaklığını ve o inanılmaz elektriğini hissediyordum. Bu gece onda

farklı bir şey vardı. Kontrol, Barrons'un göbek adıdır. Peki, o zaman ben neden ondan bu çoşkulu sıcak duyguları alıyordum. Bir şeyler vardı... Farklı ve fazla bir şeyler...

Eğer ben başka bir kız, o da başka bir erkek olsaydı buna kesinlikle şehvet derdim ama o Barrons, ben de Mac'tim aramızdaki şehvetten başka her şeydi.

"Gidip üstümü değiştireyim," diyerek arkama döndüm.

Kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. Bu gece bu adam kesinlikle benim tanıdığım Barrons değildi. Yüzüme ve gözlerimin içine bakıyordu ama o baktığı kişi ben değildim. Yaşadığımız gerginliği gevşetmek için, "Nereye gidiyoruz bu gece Jericho?" diye sordum.

Rüyadan uyanmış gibiydi. "Jericho mu? Benimle dalga mı geçiyorsunuz Bayan Lane?"

Boğazımı temizledim. "Yani Barrons demek istedim ve sen de bunu biliyorsun!" Ona niye ilk adıyla hitap ettiğimi bilmiyordum. Ona hayatımda bir kere ismi ile hitap etmiştim; o da hayatımı kurtardığı gün bilinçsiz bir şekilde ismini sayıklamam ile sınırlıydı. "Uff neyse boşver," dedim asabi bir şekilde. "Kolumu bırak Barrons, yirmi dakikaya hazır olurum."

Bakışları göğüslerime kaymıştı.

Kendimi geri çektim.

Eğer o başka bir erkek olsaydı beni yatağa atmaya çalıştığını düşünürdüm. Belki de yaş farkını gözetirseniz Fiona ile birbirlerine âşık olabilirlerdi ve şimdi Fiona gittiğine göre aynı şeyi benimle yapmaya çalışıyor olabilirdi. Bu çok korkutucu bir düşünceydi. Ama hoşuma gitmişti.

***

Kırk beş dakika sonra özel bir uçakla Galler'e yeni bir suç işlemeye gidiyorduk. Müfettiş Jayne bizi havalimanına kadar takip etti ama özel bir uçağa bindiğimizi görünce deliye döndü.

Siyah ve dar... Tahminlerimde haklıydım. Bu yağmurluğun altında tüm vücudumu sıkıca kavrayan bir kedi kostümü vardı; çıplak olmakla aynıydı bu kıyafet. Barrons bu kıyafetin beline bir çanta takmış içine de mızrak, el feneri, bir sürü anlamadığım araç gereç koymuştu. Çok ağırdı.

"Bu tılsım nedir?" diye sordum koltuğa yerleşirken. Hayatımı, özgürlüğümü ve ruhumu ne için feda ettiğimi bilmek zorundaydım.

Yanımdaki koltuğa geçti. "Bir Fae emanetini eline geçirmeden ne olduğunu bilemezsin. Eline geçirsen bile ne işe yaradığını anlaman zamanını alır. Buna kutsal emanetler de dahil."

Kaşlarımı kaldırdım ve mızrağıma baktım. Onu anlamam hiç vaktimi almamıştı.

"Buna çoğu *saçmalık* der Bayan Lane. Ve bu emanetleri belki de Fae'de başka amaçlar için kullanır. Onların tarihi yalanlar, kusurlar ve hatalardan ibarettir."

"Neden?"

"Birçok nedenden dolayı. Birincisi, illüzyondan çok hoşlanırlar. İkincisi ise sürekli olarak kendilerini yeniden yaratmalarıdır ve her yarattıklarında tüm geçmişi silerler."

"Nasıl yani?" Anılarını tamamen yok etmek mi? Ben de bunu yapabilir miydim acaba? Benim gerçekten silmek istediğim anılar var.

"Bir Fae asla doğal sebeplerden ölmez. Bazıları hayal edebileceğinden çok daha uzun yaşamışlardır. Uzun ya-

şamak ise onlarda deliliğe sebep oluyor. Delilik yaklaştığı zaman anlıyorlar ve Mukaddes Emanet'ten su içerek hafızalarını siliyorlar ve her şeye sıfırdan başlıyorlar. Geçmişleri hakkında hiçbir şey hatırlamıyorlar ve suyu içtikleri gün doğduklarına inanıyorlar. Bir kayıt tutucuları var. Bu kayıtçı, Fae'in tüm tarihleri boyunca reenkarnasyonlarını tutar ve dolayısı ile ırklarının tüm gerçek tarihine sahip çıkarlar."

"Peki kayıt tutucu da eninde sonunda delirmiyor mu?"

"O delirmeden önce sudan içer ve görev el değiştirir."

"Bunları nerden biliyorsun Barrons?"

"Ben senelerdir onları araştırıyorum Bayan Lane."

"Neden?"

"Tılsım," dedi sorumu es geçerek. "Melun Kralı'nın eşine bıraktığı en değerli hediyedir. O kendi ırkından bile değildi ve büyü yapmayı bilmiyordu. Ona kendi ırkı gibi büyüler yapabilme yeteneğini bu tılsımla vermiştir."

"Ama Barrons, açık artırmada bu tılsım sadece illüzyon yapıyor gibi anlatılmadı, çok daha önemli bir parça olarak tanıtıldı." Ona karşı gelmiştim, ondan daha çok şey öğrenmek istiyordum. "Gerçekliği etkiliyormuş gibi tanıtıldı. Önceki sahiplerine bak, hepsi çok güçlü, kahraman gibi insanlar."

"Fae efsaneleri ile ilgili diğer bir problem ise zamanla dönüşebilmeleridir; özellikle de büyü yakınlarında kullanılıyorlarsa daha çok dönüşebilirler. Mesela Işınlanma Gümüşler'i ilk yapıldığında denizle karışmış güneş gibi dalgalanırlardı. O zamanlar bakmaya doyamadığın bir güzellikteydiler, saf ve muhteşemlerdi. Şimdi ise..."

"Kenarları koyu ve keskin," diyerek söze daldım. "İçlerinden dışlarına doğru çürüyorlardı."

Bana dikkatlice bakarak, "Bunu nereden biliyorsun?" dedi.

"Onları gördüm ama tam olarak ne olduklarını anlamadım."

"Nerede?"

"Lord Master'ın evinde."

Bana baktı.

"Evin içine girmedin mi?"

"O gece biraz acelem vardı Bayan Lane. O gün direkt depoya gittim. Yani Fae diyarına böyle girip çıkıyor."

"Anlamadım," dedim.

"Gümüşler sayesinde Fae ırkı insanların içine fark edilmeden girip çıkabiliyor. Ondan kaç tane vardı?"

"Bilmem en az bir düzine görmüşümdür," dedim sonra devam ettim. "O aynalarda bir şeyler vardı Barrons." Bazen kâbuslarımda gördüğüm şeyler vardı.

Beni en çok şaşırtan Barrons'un ne gördüğümü sormamasıydı. "Aynalar açık mıydı?"

"Nasıl yani anlamadım?"

"Onlara bakmak için önlerindeki camları çekmek zorunda kaldınız mı Bayan Lane?"

Kafamı salladım.

"Aynada veya camda hiç semboller veya izler gördün mü?"

"Hayır ama çok detaylı bakmadım." Birkaç tanesine baktıktan sonra hepsinin aynı olduğunu düşünmüştüm. "Yani sen bu aynaların Fae dünyasına geçiş kapısı olduğunu mu söylüyorsun? Ben bir tanesinden geçmiş olabilir miyim?"

"O kadar basit değil ama bu durumda evet öyle. Gü-

müşler, Melun Emanetleri'dir. Çoğu kralın yarattığı ilk Karanlık Emanet'in bir ayna olduğuna inanır. Bize göre ise bu birçok aynadan oluşan bir boyuttu. Gümüşler, Tuatha De'nin evrenler arası geçişinin yöntemidir, onlar belirli bir zaman sonra kendi düşünceleri ile de bunu yapabilirler. Yalnız bazı aynalar özel kara amaçlar üzerine yaratılmıştır ama tarih bu aynaları kayıt etmemiştir. Hatta Fae tarihinin bir döneminde Cruce, Gümüşler'i lanetlemiştir."

Ona anlamadığımı ifade eden bakışlarla bakınca, "Ben bu lanetin ne olduğunu hatta Cruce'un bile kim olduğunu tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim bir Fae bile en kötü şartlar altında Gümüşler'den geçmezler. Koyulaşmaya başlayınca Mukaddes Kraliçesi tüm Gümüşleri oluştukları şeylerin korkusu yüzünden yok etmiştir."

Ben de kendimi bugünlerde kötü hissediyordum, gittikçe karanlıklaşıyordum ve dönüşmeye başladığım şey beni korkutuyordu. O zamana kadar ne kadar aydınlık olduğumu anlamamıştım. İnsan neye dönüştüğünü fark etmeyince rengini de fark etmiyor.

Barrons'un anlattığı bu hikâyedeki büyüye kapılmıştım. Benim hayatıma ışık hatta gökkuşağı lazımdı ve bu acildi. Daha hafif bir konu hakkında konuşmak iyi gelebilirdi. "Tılsım konusuna geri dönelim."

"Bir efsaneye göre Bayan Lane, insanın isteklerini yerine getiren bir özelliği vardır."

"Eğer bunu hayal edecek olursanız gerçeğe dönüşür değil mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Yani eğer daha önce sahip olanları düşününce kesinlikle işe yaramış."

"Ama sahipleri arasında büyük bir boşluk var fark ettin

mi? Tılsımı kullanmak için isteğinin çok kuvvetli olması gerekir."

"Yani demek istediğin seni daha efsanevi yapmadan önce aslında bir efsane olman lazım." Benim de bir efsane olmam gerekiyordu değil mi?

"Bunu yakında öğreniriz."

"O ölmek üzere fark ettin mi?" Tılsımı alan yaşlı adamdan bahsediyordum. Ondan tılsımı çaldığımız zaman dolaylı yoldan birini daha öldürmüş olacaktım.

"Ölsün bakalım."

Barrons'u bazen hiç anlamıyordum, açıkçası anlamak da istemiyordum. Bu kadar bilgi azdı, o yüzden havayı bozmak istemiyordum, soru sormaya devam ettim. "Seni aradığımda kiminle kavga ediyordun?"

"Ryodan"

"Neden?"

"Çünkü benim hakkımda konuşmaması gereken insanlara benimle ilgili bilgiler vermiş."

"Ryodan kim?"

"Kavga ettiğim adam."

"Müfettişi sen mi öldürdün?"

"Eğer ben O'Duffy'yi öldürebilecek karakterde bir adamsan, o zaman bunun hakkında çok rahat yalan söyleyebilirdim."

"Yani öldürdün mü, öldürmedin mi?"

"Her iki şekilde de cevabım hayır. Tuhaf sorular soruyorsun. İçindeki sesi dinle Bayan Lane, bu bir gün senin hayatını kurtarabilir."

"Erkek sidhe kâhinleri olmadığını öğrendim."

"Bunu nereden duydun?"

"Etraftan."

"Hangi konuda kafan karıştı, onu anlayamıyorum, neye inanmak istiyorsun?"

"Ne demek hangi konu?"

"Fae'i görüp görmediğim, benim insan olup olmadığım. Senin kafan geçmişte kalmış, ben seni geleceğe götürebilirim." Elini kemerine doğru götürdü.

"Off lütfen!" dedim gözlerimi çevirerek. "Sen solcusun Barrons."

Güldü. "Yakaladın beni," dedi.

Bu geceki kurbanımızın adını bilmiyordum ve öğrenmek istemiyordum. Adını bilmiyorsam onu vicdanıma ve günahlar listeme de ekleyemeyecektim ve belki de bir gün hafızamdan silinir diye hep dua edecektim.

Havalimanında bir araba kiraladık, tepelerden geçerek orman arazisi olan bir alana park ettik. Park ettikten sonra yağmurluklarımızla yukarıya tırmanmaya başladık. Soyacağımız mekânı gördüğümde nefesim kesildi. Onun zengin olduğunu anlamıştım ama böyle bir şeyi beklemiyordum.

Yaşlı adamın evi saray gibiydi. İnanılmaz bir bahçesi vardı. Guller'in kırsalından çıkan varaklı bir saraya benziyordu, her noktadan ışıklandırılmıştı. Girişinde uzun kulevari bir bina vardı, onun üzerine teraslar, balkonlar kurulu devasal bir yapı inşa edilmişti. Arkasında ise mermer heykeller ile süslü mozaikten bir havuz bulunuyordu. Gecenin karanlığında havuzun ışıkları bölgeye tropik bir hava veriyordu. Kendimi tüm bu arazilere ve saraya sahip bir prenses gibi hayal ettim ama daha sonra hayali bu sa-

rayın sahibinin kredi kartıyla alışverişe çıkmış bir prenses olarak değiştirdim.

"Buranın satış fiyatı yüz otuz iki milyon dolar Bayan Lane," dedi Barrons. "Saray, tamamlanmasını göremeden ölen bir Arap petrol prensi için inşa edilmişti. Tam olarak kırk sekiz bin metrekare yaşama alanı olan mekân Buckingham Sarayı'ndan daha büyük. On üç ev tarzı yatak odası, spor salonu, dört misafir odası, beş havuz, altından yer döşemeleri, garaj ve helikopter pisti var."

"Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Bir."

Ne kadar üzücü. Bu kadar güzel bir yer ve paylaşacak kimse yok.

Amaç ne acaba?

"Mükemmel bir güvenlik sistemi var. İki düzine görevli ve terörist saldırılarına karşı da bir panik odası var." Söylediği şeylerden çok zevk alıyordu; bunu bir meydan okuma gibi görüyordu.

"Peki oraya nasıl girmemizi bekliyorsun?"

"Bana iyilik borcu olan birini aradım. Merak etme güvenlik görevlileri başımıza bela olmayacak ama sakın hata yapmayın bu çok zor bir görev olacak. Güvenlik sisteminin etkisiz hale getirilmesi lazım ve kırılması gereken en az altı güvenlik çemberi var. Yaşlı adam muhtemelen tılsımı takmıştır, o yüzden biraz burada beklemek zorunda kalacağız."

Tepeden aşağı doğru koşmaya başladık, eve çok yaklaşmışken yerde kalın bir çalılık ile sarılmış ceset gördük. İlk başta ne olduğunu anlayamadım ama anlayınca öğürmeye başladım. Bu görevlilerden biriydi ve ölmekle kalmayıp parçalanmıştı.

"Siktir!" diye bağırdı Barrons. Bir anda beni kucağını aldı ve misafir evlerinden birine doğru koşmaya başladı. Sonra beni kucağından indirip yere bıraktı. "Bayan Lane ben gelmeden sakın bir yere kaybolmayın."

"Barrons, lütfen sana borçlu olunan iyilik bu olmasın," dedim sakin alçak bir ses tonuyla. Ona güvenmiyordum ama bu kadar barbar olabileceğini de düşünmüyordum.

"Onların yalnızca baygın olması gerekiyordu, böyle değil." Yüzü ay ışığında parlıyordu. Tam bir şey söyleyecektim ki ağzımı kapattı ve ortadan kayboldu.

Ben misafirevinin gölgesinde duruyordum, on dakika sonra Barrons geri dönmüştü.

Sesi derinden geliyordu. "Bunu her kim yaptıysa Bayan Lane, çoktan gitmiş." Yanıma geldiğinde çok rahatlamıştım; çünkü karanlıkta yalnız kalmaktan nefret ediyordum. Eskiden böyle bir korkum yoktu ama gün geçtikçe bu korkum artıyordu. "Görevliler saatlerdir ölü," dedi. "Güvenlik sistemi etkisiz hale getirilmiş ve kapılar ardına kadar açılmış, hadi gidelim."

Direkt ön kapıya kadar yürüdük. Yolun üzerinde dört cesedin yanından geçtik. Evin kapıları ardına kadar açıktı, içeride hem sağdan, hem de soldan büyük bir avizenin olduğu antreye inen merdivenler vardı. Mermer yer döşemeleri inci gibi cilalanmıştı. Cilalı yerleri kadınlar da dahil olmak üzere bir düzine kadar cesetten akan kan kaplamıştı. Evde çalışanlar da katliamdan paylarını almışlardı.

"Tılsımı hissediyor musunuz Bayan Lane, yaklaşıyor muyuz?"

Gözlerimi kapattım ve dikkatli bir şekilde sidhe kâhini hislerimi kullanmaya çalıştım. Artık Güç Objeleri'ni hissetmek çok önemli bir özellik değildi. Dün gece paranor-

mal aktiviteler ile ilgili bir kitap okuduktan sonra, uzun saatler boyunca ben kimim, neyim, nereden geldim, yeteneklerim neler ve onları nasıl geliştirebilirim diye düşündüm. Yazara göre bazı kişiler beyinlerinin bazı bölümlerini diğer kişilere kıyasla daha fazla kontrol edebiliyordu.

Yirmi senedir bendeki değişikliğin farkında olmadığıma inanamıyordum ama ben farklıydım. Bunu artık biliyordum. Kafamda, vücudumda bir yerler dünya kadar eski gibiydi. Odaklandığım zaman beynim bana oyunlar oynuyordu. Toprak, yangın, rüzgâr ve su, bunların hepsi güçtür. En kötü şekilleriyle yıkıcı olabilirler. Bunları ben kontrol ediyordum, ben şekil veriyordum.

Ateş ise iyi veya kötü değildir, yalnızca yanar.

Gözlerimi açtım. "Eğer burada olsaydı onu hissederdim."

"Evin içinde bir yerdeyse sen hissedemiyor olabilir misin?"

Durdum. "Bilmiyorum Barrons," dedim mutsuz bir şekilde. "Burası çok büyük bir ev, kaç oda var veya duvarlar ne kadar kalın bilmiyoruz ki?"

"Tam olarak yüz dokuz oda var ve duvarlar çok kalın."

"Onun hâlâ burada olup olmadığını bilmem lazım Bayan Lane."

"Bunun ihtimali nedir?"

"Bu akşam burada meydana gelen katliam, bir soygunun belirtisi olabilir."

Olanlar kesinlikle bir öfkenin belirtisiydi. Burada meydana gelen şey kesinlikle insancıl değildi. Bu, her ne kadar üzücü ve kötü olsa da ve benim bu eve girme sebebim

olacağını bilsem de ona doğruyu söyledim. "Barrons, ben Malluce'nin taşını ancak aynı odada olursam hissedebilirim. Mızrağı da ancak yanındayken hissedebildim, tılsımı ise bomba barınağındayken hissettim. Ona yakın olmam lazım." Gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim Bayan Lane ama..."

"Biliyorum eve girmem gerek değil mi?" Onun için cümlesini tamamladım. Gözlerimi açtım ve kafamı içeri doğru uzattım. Eğer tılsım buradaysa onu bulmalıydım.

Ben mezarlığın kötü olduğunu düşünmüştüm ama burası çok daha kötüydü.

Barrons önden giderek odaları daha girilebilir bir şekle sokuyordu. Cesetlerin üzerine battaniye, yorganlar örtüyor kanları siliyordu. Odaları temizledikten sonra beni içeri sokuyor ve içeride tek başıma konsantre olmamı sağlıyordu. Onun çabalarını takdir ediyor olsam da sandalye ve masaların arkasındaki görüntüler beni mahvetmişti. Gölgelerin parçalamış olduğu bu bedenlere dikkatli bakarsam eğer onlardan korkmayacağımı düşündüğümden onlara iyice bakmaya karar verdim.

Diğer bir odaya girerken, "Cesetlerde savunma yarası yok fark ettin mi?" dedim.

Cesetleri taşımaktan üstü kan revan içinde kalmıştı. Ben onun üstüne başına değil suratına odaklanmıştım. Gözlerinde kendimi, küçük Mac'i görmüştüm, bir saniye bakıştıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Öldüklerinde baygın oldukları ortada," dedi sonunda.

"O zaman neden öldürmüş onları?"

"Zevkine yapılmış olmalı Bayan Lane."

"Nasıl bir canavar böyle bir şey yapar?"

"Her türü yapar Bayan Lane, her türü yapar."

Aramamıza devam ettik. Evi ilk gördüğümde bende yarattığı hayranlık şimdi tamamen yok olmuştu. Bir ara kasaya benzer bir odaya girdik ve buradaki sanat eserleri karşısında şoka girdim. Altın kaplama bir zeminden geçerken yalnızca üzerine bulaşmış kan dikkatimi çekti. Barrons uzun yaşayabilmek için yaklaşık bir milyar dolar ödemiş olan adamın cesedini başı kopmuş bir şekilde yatağın üzerinde buldu. Adam bir milyar doları ölümünü ertelemek için değil çabuklaştırmak için ödemişti. Ölümü kandırmak isterken boğazı kesilmişti, kader böyle bir şey olsa gerek.

Arama işi çok amaçsızlaşmıştı, hiçbir şey bulamıyorduk. Tılsım veya ne kadar Güç Objesi varsa hepsi gitmişti. Melun Tılsımı yeni sahibindeydi ve biz tekrar başlangıç noktasına dönmüştük. O tılsımı gerçekten çok istiyordum. Eğer bu tılsım gerçekliği değiştiriyorsa ve ben de onu ele geçirip doğru kullanabilirsem sonuçlar mükemmel olabilirdi. En azından beni koruyabilirdi ve ben de intikamımı alabilirdim.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordum merdivenlerden inerken. Mermer salonu hemen terk etmek istiyordum.

"Henüz bodrum katına bakmadık Bayan Lane."

Merdivenlerin ucunda duran kapıya doğru son bir tur atmak için yöneldik. O anda kapılar bir anda açıldı. Bir anda garip bir şekilde artık evde değildim; bembeyaz bir kumsaldaydım ve ılık bir rüzgâr esiyordu. Güneş suratıma vuruyor, kuşlar ötüyor, ben de dalgaları seyrediyordum. Ve çıplaktım.

ON BİR

"V'Lane!" diye homurdandım.

Ben çırılçıplaktım ve o da yakınlarımdaydı.

Boğuk bir ses, "Bizim vaktimiz geldi" dedi.

"Beni geri yolla, Barrons'un bana ihtiyacı var."

Beni bu gerçeklikten nasıl bu kadar çabuk koparabilmişti ki? Beni dünyalar arasında mı dolaştırıyordu? Işınlanmış mıydım? Ama onun bana dokunduğunu ne hissettim, ne gördüm; hiçbir şey anlamamıştım!

"En son görüştüğümüzde görüşme gününe benim karar vereceğim konusunda anlaşmıştık; şimdi anlaşmamıza karşı mı geliyorsun? Ben de üstüme düşeni yapmayım istersen?"

Bunu yapabilir miydi? Zamanı geri alıp gölgelerin bastığı o kitabevine beni göndererek kibritsiz bir vaziyette düşmanla göz göze bırakabilir miydi? Ya da gölgeleri şu anda mı kitabevine sokacaktı? İkisi de kötüydü ve ikisiy-

le de yüzleşecek halim yoktu. "Ben karşı gelmiyorum sen geliyorsun! Elbiselerimi geri ver!"

"Anlaşmamızda yalnızca konuşacağımızdan bahsettik onun dışında ikimiz de eşit şartlardayız," diyerek fısıldadı.

O da çırılçıplaktı.

Barrons ile o evde gezerek cesetleri görmek ve bodrum katına inmenin tüm görüntüleri beynimden silinmişti. Buraya nasıl geldiğim de önemli değildi, önemli olan şu anda burada olmamdı.

Dizlerim titriyordu, kumsala yığılıverdim. Kafamı çevirmek istedim ama gözlerimi bir türlü ona bakmaktan alamıyordum. Merkezi sinir sistemim artık başka bir yer tarafından kontrol ediliyordu.

Karşımdaki çıplak Fae Prensi tüm diğer erkek siluetlerini kafamdan silmişti.

Bana doğru yürüdü.

Titremeye başladım. Bana dokunacaktı. Aman Tanrım bana dokunacaktı.

V'Lane ile birçok kez karşılaşmıştım ve devamlı olarak ondan günlüğümde bahsetmiştim. Onu tamınlarken, Tanrı gibi, seksi, muhteşem güzellikte erotik bir varlık kelimelerini kullanmıştım. Onu dayanılmaz ve tehlikeli olarak adlandırmıştım. O bir lanetti. Onun için içimde şehvet duygusu vardı. Onun gözleri cennete uzanan bir pencereydi ama aslında bu cehenneme uzanan bir kapıydı. Günlüğümde onunla ilgili birçok resim bulunuyordu. Bunlar şeytani, yaratıcı, ateşli ve seksi resimlerdi. Teni bronz rengindeydi. Onu anlatacak kelime yoktu... O yalnızca yaşanırdı.

O kadar güzeldi ki ağlamak istiyordum. Ama gözyaşlarıma anlam veremiyordum. Bunlar Alina'ya dökülen

yaşlarla aynı değildi. İçeriğinde tuz ve su yoktu, içeriğinde kan vardı.

"Kapat şunu," dedim

"Ben bir şey yapmıyorum." Kumsalda yanımda duruyordu. Bu insandışı şehvetimin tek sorumlusu oydu, onun o muhteşem mükemmel parçalarını içimde istiyordum. Ve şu anda bir adım uzağımdaydı. Ama asla ona dokunmayacaktım; o bir Fae'ydi.

"Yalancı."

O güldü, ben ise gözlerimi kapattım ve kendimi beyaz kumlara attım. Vücudumda gezen bu rüzgâr, bir âşığın elleriydi, memelerimdeki ise sıcak bir dildi. Umarım vücudum dalgalar tarafından ele geçirilmezdi. Dalgalar beni parçalayabilir miydi? Acaba insan olmaktan çıkacak mıydım? Bu Fae rüzgârıyla dünyanın farklı yerlerine savrulur muydum?

Göğüs uçlarım kuma gömülücek şekilde sola döndüm. Ben dönerken onun elleri de kalçamı okşuyordu. Tüm vücudum irkiliyordu. "Seni piççççç... Senden nefret ediyorum!"

Yine ayaktaydım. Elimde mızrağım, üstümde de tulumum vardı. Vücudum soğuktu, o şehvetle titreyen ben değildim sanki. Ortadan kaybolmuştu.

Arkamdan yaklaşarak beni yakaladı. "Sana sadece birlikte olursak nasıl bir şey tadacağını hissettirmek istedim Bayan MacKayla. Olağanüstüydü değil mi? Muhteşem bir kadınla muhteşem bir seks."

Sinirli bir şekilde arkama döndüm. Ama o ortadan kaybolmuştu. Kendime hâkim olamadım.

"Hayır diyorum sana anlamıyor musun? Hayır, belki

demek değil; hayır, hayır demek. Hiçbir zaman *evet* demeyeceğim bunu unutma."

Bu sefer önüme geçmişti, üstünde hayatımda ilk defa gördüğüm ve tanımlayamayacağım bir pelerin vardı. "Özür dileklerimi lütfen kabul edin," dedi. Gözleri yine o dayanılmaz zümrüt rengindeydi. Her zaman olduğu gibi dayanılmazdı.

"Hiçbir şeyini kabul etmiyorum. Seninle bir saat diye anlaşmıştık ve bir saati geçti artık anlaşma da yok. Sen sözünü tutmadın."

Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve yine o eski Fae Prensi haline döndü. "Lütfen," dedi insancıl bir şekilde; Fae özür dilemezdi.

Barrons, "*Tuatha De'ye göre yaratmak ve mahvetmek aynı şeydir,*" demişti. Yalnızca hareketsizlik ve değişim vardır. Bu insan dışı varlıklara göre özür dilemek yoktur. Okyanus ciğerlerine kadar su doldurduğu insanlar için özür diler mi?

Benim için özür kelimesini kullanmıştı. Hatta muhtemelen bunu benim için öğrenmişti. Bir saniyeliğine donmuştum.

"Lütfen," dedi yeniden. "Beni dinle MacKayla. Bir kez daha özür dilerim. Ben senin yollarını anlamaya, isteklerine karşılık vermeye çalışıyorum." Eğer o bir insan olsaydı utanmış bir havası var derdim. "Bugüne kadar hiç reddedilmedim."

"Sen insanların seni reddetmesine fırsat vermiyorsun, onlara direkt tecavüz ediyorsun."

"Bu doğru değil, ben seksen iki bin senedir hiçbir kadında Sidhba Jai kullanmadım."

Bakakalmıştım. V'Lane seksen iki bin yaşındaydı.

"Sanırım ilgini çektim. Bu iyi. Ben de seninle ilgili birçok şeyi merak ediyorum. Gelin. Bana katılın. Birbirimizden bahsedelim." Geri çekildi ve bana el salladı. Aramızda bir anda iki şezlong belirdi. Aralarında da bir masa ve üstünde de iki bardak buzlu çay vardı. Pastel rengi havluların üstünde ise en sevdiğim güneş yağı duruyordu. Sandalyelerin üzerinde bir anda havada uçan ipek bir örtü beliriverdi.

Üstümdeki tulum artık yoktu; onun yerini pembe seksi bir bikini ve belimden sarkan büyük pırlantalı bir göbek piercingi almıştı.

Göz kırptım.

Gözümde pahalı bir çift güneş gözlüğü vardı.

"Durdur şunu," diye bağırdım.

"Senin ihtiyaçlarını anlamaya çalışıyorum."

"Yapma, bu çok itici."

"Bana bu kumsalda bir saat katılın MacKayla. Sana dokunmayacağım, seninle sevişmeyeceğim. Yalnızca konuşacağız, bir daha söz sana dokunmayacağım."

"Bunu geçen sefer de söyledin."

"Bu sefer hata yaptım ama söz bir daha yapmayacağım."

Başımı salladım. "Benim mızrağım nerede?"

"Ayrılırken geri vereceğim söz."

"Gerçekten mi?" Neden bana Fae öldüren bir emaneti geri iade etsin ki? Bununla birçok Fae öldürebileceğimi biliyor.

"Bunu iyi niyetimizin bir göstergesi olarak gör MacKayla."

"İyi niyetiniz? Kimlerden bahsediyorsun biz derken?"

"Kraliçemiz ve ben."

"Barrons'un bana ihtiyacı var," dedim.

"Eğer ısrar edersen seni buradan asla göndermem ve sen de dolayısıyla Barrons'un yanına gidemezsin. MacKayla, Barrons'a soracak olursan onun kimseye ihtiyacı olmadığını görürsün."

Bunun çoğu doğruydu. Onun Barrons'u nereden tanıdığını merak ettim. Ona sordum. Herhalde ikisini de aynı firari usta eğitti çünkü tek kurdukları cümle, "Dublin'de sürekli yağmur yağıyor," cümlesiydi.

Varolduğumuz tropikal kumsaldan bulutları aşarak benim dünyama bir pencere açtı. Bu pencereden kitabevini, binaları ve ıslak sokakları görebiliyordum. Orada ne kadar yalnızdım.

"Şu anda orada yağmur yağıyor MacKayla, istersen seni geri götürebilirim."

Minik kitabevine, ıslak sokaklara ve sokağın karşısında üşüyerek beni bekleyen müfettiş Jayne'ye doğru baktım. Yağmurdan, karanlıktan ve her adım başı karşıma çıkan düşmanlarımdan bıkmıştım. Güneş tenimi öyle güzel ısıtıyordu ki bayılmıştım. Dünyamda uzun zamandır parlak hiçbir şey olmamıştı.

O depresif pencereden baktım, daha sonra da önümdeki mavi sulara döndüm. Oraya dönmek istemiyordum ve güneş her zaman bana kendimi güçlü hissettirirdi. "Bu gerçek mi?" diye sordum güneşe doğru bakarak.

"En az senin kadar gerçek." Pencere kapanmıştı.

"Bu ne demek? Fae ülkesinde miyiz şu anda?"

Başını salladı.

Bu ilgimi çekmişti; geldiğimden beri ilk defa etrafımı inceledim. Kumlar parlak ve ipeksiydi; okyanus o kadar berraktı ki dibinde duran midyeler ve taşlar görünüyordu.

Bir denizkızı okyanusun dibine yüzmeden karşıdan bana el salladı. Palmiye ağaçları rüzgârla hoş bir hışırtı çıkarıyordu. Havada baharat kokuları hâkimdi. Dudaklarımı ısırdım ve kabullendim; burası çok güzeldi. Onun dünyasına iltifatta bulunmayacaktım; çünkü onun dünyası bizim gezegenimize ait değildi.

Yine de güneş her zaman benim bağımlılığım olmuştur. Eğer kurallarına göre oynarsa – yani bana tecavüz etmezse – ondan çok şey öğrenebilirdim.

"Eğer bana dokunursan ya da irademle oynamaya kalkarsan bir daha asla görüşmeyiz anladın mı?"

"Senin dileğin benim için emirdir."

Gözlüklerimi çıkardım; güneşe ve etrafa baktım bu anının hafızamdan silinmesini istemiyordum. V'lane'nin ne olduğu veya kim olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey: O bir Fae'ydi hem de gördüğüm en güçlü Fae. İçinde olduğum bu savaşta bilgi en önemli silahtı, beni sağ tutabilirdi, Barrons'un bu dünyada önemli olmasının sebebi bilgisiydi ve ben bu fırsatı tepecek değildim.

Belki de bana yalanlar söyleyecek ve kandıracaktı. Ya da tüm gerçekleri söyleyecekti. İnsanların bana söyledikleri şeyleri anlamakta artık tecrübeliydim.

"Gerçekten seksen iki bin senedir hayatta mısın?"

"Daha da uzun. En son bir kadını tahrik etmek için güçlerimi o zaman kullanmıştım. Otur ve konuşalım."

Birkaç dakika durduktan sonra şezlongun köşesine oturdum.

"Rahat ol MacKayla. Güneşin tadını çıkar. Uzun bir zaman daha güneş görmeyebilirsin."

Ne demek istediğini merak ettim? Kendini meteoro-

loji uzmanı mı sanıyordu? Ya da gerçekten havayı kontrol edebiliyor muydu? Ayaklarımı uzattım ve arkama doğru yaslandım. Safir rengi denize doğru baktım ve kuş seslerini dinledim. "Peki, o zaman kaç yaşındasın?"

"Bunu... Herkesin kendi tahminine bırakıyorum bunu. Ben bu reenkarnasyonda yüz kırk iki bin sene yaşadım. Reenkarnasyonun ne olduğunu biliyor musun?"

"Kazandaki suyu içiyorsunuz değil mi?"

Başını onaylarcasına salladı.

Onun delirmesi acaba ne kadar sürüyordu? Geçmişi unutabilmek çok rahatlatıcı geliyordu. Kendi anılarımın ne kadar acı olduğunu düşündüm ve onlara kesinlikle hak verdim. Eğer elli senede bir anılarını, düşmanlarını ve o anı sıfırlıyorsa o zaman düşmanlarını falan nasıl bilecekti?

Ama düşmanları kesinlikle onu tanıyacaktı.

Acaba hiçbir Fae, diğer Fae'in zoruyla bu kazandan içmek zorunda kalmış mıydı?

V'Lane benim nerede olduğumu biliyordu; acaba Galler'deki katliamın sorumlusu o muydu?

"Tılsımı sen mi çaldın?"

Güldü. "Ah demek onun peşindeydin MacKayla, ben de ne yapıyorsun diye düşünüyordum. Bu tılsım arzuları büyütür."

"Yani?"

"Benim bu tılsıma ihtiyacım yok. Benim arzularımın büyümesine gerek yok. Benim arzularım dünyayı bile şekle sokabilir. Tılsım senin gibiler için yaratılmış."

"Gerçekliği düşüncelerimizle değiştiremiyoruz diye arzularımız yok diyemeyiz. Belki biz gerçekliği belli bir şekilde değiştiriyoruz ama siz göremiyorsunuz."

"Belki de... Kraliçemiz de bunun olası olabildiğini düşünüyor."

"Öyle mi? O da mı böyle düşünüyor?"

"O yüzden beni sana yardım etmem için yolladı; sen de bize yardım edersen ikimiz de ırklarımızı koruyabiliriz. Sinsar Dubh hakkında bir şey öğrendin mi?"

Birkaç saniye düşündüm. Niye ona böyle bir şey söyleyeyim ki? Bunu baskı aracı olarak kullanabilirim diye düşündüm. "Evet."

Bir anda ağaçlar, dalgalar, kuşlar her şey dondu. "Lütfen her şeyi tekrar başlatır mısın böyle donmuş bir şekilde her şey çok ürkütücü."

Her şey tekrar hareket etmeye başladı.

"Ne öğrendin?"

"Kız kardeşimi tanıyor muydun?"

"Hayır."

"Bu nasıl olabilir ki, beni nereden biliyorsun o zaman?"

"Biz seni Barrons'u seyrederken keşfettik. Daha yeni keşfettiğimiz kardeşin de Barrons'u tanımıyordu. Onların yolu hiç kesişmedi. Şimdi bana Sinsar Dubh'dan bahset."

"Neden Barrons'u izliyordunuz?"

"Çünkü Barrons'un izlenmesi gerekiyor. Kitabı anlat MacKayla."

Daha işim bitmemişti. Kitap çok büyük bir bilgiydi ve bunun karşılığında çok daha fazlası verilmeliydi. "Lord Master'ı tanıyor musunuz?"

"Kimi?"

"Dalga geçiyorsun herhalde?"

"Hayır, Lord Master kim?"

"Melunlar'ı dünyaya getiren şey. Onların lideri."

V'Lane şaşırmış bir şekilde bana bakıyordu. O ve Barrons bir sürü bilgiye hâkimdi ama ana bilgilerin hiçbirini bilmiyorlardı. Bazı konularda inanılmaz akıllı ve diğerlerinde ise inanılmaz körlerdi.

"O bir Fae'mi?"

"Hayır."

İlgilenmiş görünüyordu. "Bu nasıl olabilir? Fae insanları takip etmez."

Onun bir insan olduğunu söylememiştim. O insan değildi, o çok daha fazlasıydı. V'Lane insan derken öyle bir tavır takınmıştı ki kendimi büyük pislikmiş gibi hissetmiştim, o yüzden onu düzeltmedim. "Bunların tümünü bilen sen olmalıydın ben değil."

"Gördüğümüz şeyler bizi kör ediyor."

"Bu çok tuhaf! Gördüğünüz şey sizi nasıl kör eder ki?"

"Etrafındaki her şeyin atomik yapısını görebildiğini farz et. Geçmişi, geleceği ve yaşadığın her anı ayrıntıları ile görebildiğini düşün. Farklı boyutların tümüne erişimin olduğunu düşün. Ve sonsuzluğun elinde olduğunu düşün. Dünyada hiçbir şeyin statik olmadığını ve bu gözüne çarpan görüntülerin bir bütünlük yaratmadığını düşünürsen hiçbir şey gördüğün gibi değildir. Yalnızca ölüm sabittir ve bu bile kesin değildir."

Küçük insan beynimle bunları anlamak gerçekten zordu. "Yani söylemek istediğin, tabii doğru anladıysam, her ne kadar ırkında üstün ve güçlü olsan da bizden daha akıllı veya iyi değilsiniz. Hatta daha da kötü olabilirsiniz."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Gülümsedi. "Benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin MacKayla. Sen ölüm

döşeğindeyken yanında duracağım, işte o zaman güçlü ve her şeyin üstesinden gelebilecek o insan nerede sana soracağım."

"1247 LaRuhe. Arkasındaki depo. Onları dünyaya oradan sokuyor. Benim için orayı yok eder misin?"

"Senin dileğin benim için emirdir," dedi ve gitti.

Boş şezlonga doğru baktım. Gerçekten Melunlar'ın dünyaya getirildiği kapıyı yok etmeye mi gitmişti? Acaba Lord Master'ı da öldürür müydü? Benim intikamım bu kadar kolay bir şekilde alınabilir miydi? Bunu istemiyordum. "V'Lane!" diye bağırdım. Cevap yoktu. Gitmişti. Eğer kız kardeşimin katilini ben görmeden öldürürse ben de onu öldürecektim. Dublin'e geldiğim gün yükselen Karanlık Ateş, şimdi farklı bir ateşe dönüşmüştü: Artık içimde **Kan Ateşi** vardı, kan istiyordum. İçimdeki bu intikam aşkı kız kardeşimin kanına karşılık kan istiyordu.

"Ufaklık," dedi hoş sakin bir ses. Hiç duymayı beklemediğim bir sesti bu. Titredim.

Ses sağımdan geliyordu. Bakmaya korkuyordum, Fae ülkesindeydim ve burada her şey yalandı.

"Ufaklık hadi buraya doğru gel, buradayım," dedi kız kardeşim ve kıkırdadı.

Canım çok acımıştı, kalbimin derinliklerindeki boşluk sızlıyordu. Bu kesinlikle Alina'nın gülüşüydü, yumuşak, komik ve saftı, hayat doluydu.

Voleybol topuna eliyle vuruş sesini duymuştum. "Hadi Mac oynayalım. Mükemmel bir gün ve bira da getirdim. Bardan limonları aldın mı?"

Benim adım MacKayla Evelina Lane. Onun adı ise Alina McKenna Lane'di. Bana ufaklık demesinin iki sebebi

vardı. En önemlisi ise Brickyard'daki bardan cumartesi günleri limon çalmamdı. Biliyorum ucuz bir numara ama çocuk olmayı çok seviyordum.

Gözlerim yaşla doldu. Derin derin nefes alıp bu acıyı dindirmeye çalıştım. Ellerimi sıktım, kafamı salladım. Denize doğru baktım. Orada değildi. Topun kuma vurduğunu ya da onun parfümünün esintiye karıştığını duyamadım.

"Kum mükemmel ufaklık. Pudra gibi. Hadi gel. Tommy de gelecek bugün," diye dalga geçti. Tommy'ye seneledir âşıktım. Samimi arkadaşlarımdan biriyle birlikteydi; o yüzden ben de onunla ilgilenmiyormuş gibi yapıyordum ama Alina her şeyi biliyordu.

Bakma, sakın bakma etrafta hayaletler var, hatta hayaletlerden çok daha korkutucu şeyler var.

Baktım...

Voleybol ağının arkasında tropik bir esintinin içinde kardeşim benimle top oynamak için duruyordu. En sevdiğim yeşil renkli bikinisini giymişti, saçlarını arkadan atkuyruğu şeklinde toplamış Key West'ten aldığı şapkayı takmıştı.

Ağlamaya başladım.

Alina bana dikkatlice bakıyordu. "Mac, tatlım ne oldu, neyin var?"

Topu düşürdü ve ağın altından geçip koşarak bana doğru geldi. "Ne oldu sana? Biri canını mı yaktı. Söyle de hemen gidip canlarına okuyum. Ne yaptılar sana?"

Gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Kardeşime baktıkça içim titriyordu.

Hemen yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktü. "Mac beni öldürüyorsun. Konuş benimle, ne oldu sana?" Kol-

larını boynuma doladı, ona dayandım ben de. Portakal kokulu parfümünü hissederek ağlıyordum.

Onun sıcaklığını, saçlarının ipeksi dokunuşunu hissediyordum.

Ona dokunuyordum.

İçimi çektim.

Onun saçlarını özlemiştim. Kendi saçlarımı da özlemiştim. Onu özledim, kendimi özledim.

"Söyle bana bunu sana kim yaptı hadi ufaklık!" dedi ve o da ağlamaya başladı. Birimiz ağlayınca öteki de dayanamaz ağlardı, o yüzden sonuçta hep beraber ağlardık. Sonra da birbirimizin ömür boyu yanında olacağına söz verirdik. Şimdiyse bize bile ait olmayan bir dünyada birbirimize sarılmış duruyorduk.

"Bu gerçekten sen misin Alina?"

"Yüzüme bak ufaklık." Kendini çekti ve havlulardan biriyle gözyaşlarımı sildi. "Gerçekten benim bu, bak buradayım ve seni çok özledim," dedi ve güldü. Ben de güldüm.

Birini koşulsuz canınızı verecek derecede severseniz onu son kez görmek için her gün yalvarırsınız. Onun cenazesinden sonra her gece yatağımda yatıp ona iyi geceler diye bağırdım ve hiçbir gece cevap gelmedi.

Orada yatıp fotoğraflara bakardım, tekrar detaylarla onu canlandırırdım sonra da sabaha kadar hayal kurardım.

Bazı geceler onun yüzünü görmezdim ve ağlayarak uyanırdım. Tanrı ile her tür anlaşmayı yapardım. Beni bir şey duymuş olmalıydı. Onu tekrar görebiliyordum. Ne olduğu veya niye olduğu umrumda bile değildi, her detayı, her anı içimde saklıyordum.

Sol yanağında minik bir ben vardı; ona dokundum. Burnunda minik çilleri ve küçükken ona yanlışlıkla gitarla

vurduğum için alt dudağında bir iz vardı. Yeşil gözleri, altın sarısı saçları ve altın renginde teni vardı.

Kulaklarında altı ay boyunca biriktirdiğim para ile aldığım Tiffany küpeler vardı. Bu kesinlikle tepeden tırnağa Alina'ydı, tırnakları bile en sevdiği oje rengi Cajun Shrimp ile boyanmıştı. Bikinisi ile o kadar zıt bir renkti ki onunla hep dalga geçerdim.

Güldü ve kumsalda koşmaya başladı. "Hadi gel ufaklık oyun oynayalım."

Uzun bir süre durdum...

O anda kafamdan geçen düşüncelerin tümünü size anlatamam: *Bu o olamaz, kesinlikle olamaz. Ama belki de odur. Belki tehlikelidir. Başka bir boyutta gerçekten kardeşim Alina olabilir mi? Çabuk ol ve günlüğündeki şeyler hakkında soru sor. Lord Master kim ve Dublin'de neler oldu? Ya da hiç soru sorma, belki korkup gider, gitmesini hiç istemiyorum.*

Düşündüm. Kardeşinle oyna şimdi. Neyse ne, bu anı kaçırma.

Durdum ve bir anda kumsalda koşmaya başladım; beyaz pudra gibi duran kumlara tekme attım. Oldukça enerji doluydum.

Kardeşimle voleybol oynadık. Güneşte Corona içtik. Tabii ki yanımda limon getiremedim ama dolaptan birkaç tane bulduk. Alina ile içtiğim biranın tadını hiçbir zaman unutmayacağım.

Güneşin altında mayışarak yattık, şakalaştık, annemlerden bahsettik, okulu konuştuk ve bir kez daha voleybol maçı yapmak için birbirimizi gaza getirdik.

Onun Atlanta'ya taşınma fikri ve benim işi bırakıp onunla gitmem hakkında konuştuk. Benim artık ciddileş-

mem gerektiğini tartıştık. Beni ayıltan işte tam da bu fikir oldu. O zamanlar hep hayatı ciddiye almamla ilgili nutuklar dinliyordum, oysa şimdi fazlasıyla gerçekti keşke geri dönebilseydim.

Kafamı çevirdim ve ona baktım. "Alina bu bir rüya mı?"

Bana doğru döndü. "Hayır," dedi.

"Peki nedir bu?"

Dudağını ısırdı. "Bana soru sorma anın tadını çıkar."

"Bilmem lazım."

"V'Lane'den sana bir hediye. Benimle plajda bir gün."

"Yani bir illüzyon," dedim. Serap görmek gibi bir şeydi bu. Neler olduğunu biliyordu ama kendime hâkim olamıyordum. "Sana Lord Master'la nasıl tanıştığını veya Sinsar Dubh'ın nerede olduğunu sorsam?"

Kafasını salladı. "O gibi şeyleri bilmiyorum."

Çok şaşırmamıştım. V'lane onun hafızasını benimkiyle denkleştirmişti, yani ben ne biliyorsam o da aynı şeyi biliyordu. Ona soru sormam çok anlamsızdı. "Ne kadar zamandır buradayım?"

Tekrar kafasını salladı.

"Bir saatten uzun mu?"

"Evet."

"Gidebilir miyim peki?"

"Evet."

"Kalabilir miyim peki?"

"Kalıp ömür boyu tüm dileklerinin gerçekleşmesini mi isitorsun MacKayla? Evet kesinlikle."

Alina bana asla MacKayla demezdi. Hatta hiçbir arkadaşım, hatta annemler bile bana MacKayla demezlerdi.

Yalnızca V'Lane bana MacKayla derdi. Bu gözlerin ardında o mu vardı? Burada kalmak istiyordum; kardeşimle olmak için neler vermezdim. Korkuyu ve yağmuru unutup, güneşte, hamaklarda sallanmak nasıl güzel olurdu.

"Seni seviyorum Alina," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum Mac," dedi.

"Telefonuna bakamadığım için, seni kırdığım için özür dilerim. Bir şeylerin ters gittiğini fark etmedim."

"Beni hiçbir zaman yanıltmadın Mac, sana hep güveniyorum."

Ağlamaya başladım.

Alina'ya sarıldım, kokusunu içime çektim ve onunla ilgili her detayı zihnime kaydettim.

Daha sonra gözlerimi iyice kapattım ve kalbimde o hiçbir zaman gitmediğim yere gittim. İçimden, "Bana neyin doğru olduğunu göster," dedim ve gözlerimi açtım.

Kollarım bomboştu, Alina gitmişti.

V'Lane önümdeki kuma oturdu.

"Bana bunu bir daha asla yapma," dedim alçak bir sesle.

"Onunla vakit geçirmekten hoşlanmadın mı?"

"O değildi ki yalandı."

"Hoşuna gitmediğini söyle bana."

Söyleyemedim.

"O zaman bana teşekkür et."

Bunu da yapamadım. "Ne kadar zamandır buradayım."

"Aslında durdurmak istedim ama o kadar hoşuna gitmişti ki rahatsız etmek istemedim."

"Benim en fazla bir saat vaktimi alacağını söylemiştin."

"Ve ben bu söylediğimde gayet samimiydim. Ama burada kalmayı sen istedin, kardeşini kumlarda takip ettin. İnsanlarda özgürlük çok büyük bir erdem, ben de buna mani olmak istemedim."

Tam onunla tartışmak için ağzımı açmıştım ki parmağıyla dudaklarıma dokundu. Elleri sıcak ve yumuşacıktı, hiç Fae gibi değildi. Sert, seksi bir erkeğin dokunuşuydu bunlar. "Bazı yaraların iyileşmesi için merheme ihtiyacı vardır. Hayal en güzel merhemdir. Kardeşine duyduğun acı birazcık bile olsa hafiflemedi mi?"

Onun sözleri kafamda çınlıyordu ve dediklerinin hepsi gerçekti. Alina'nın yalnızca hayal olduğunu bilsem de onunla ağlamak, ona sarılmak, birlikte konuşmak ve ondan af dilemek kendimi iyi hissettirmişti. Güneşte onunla uzanıp, dertleşmiştik kendimi uzun zamandır hiç bu kadar sakin hissetmemiştim.

"Bir daha bunu asla yapma," diye devam ettim. Hayal görmek merhem olabilir ama tehlikelidir de. Hayatımda yeterince tehlike vardı.

Bana gülümsedi. "Dileğin emirdir."

Birkaç dakikalığına gözlerimi kapattım, Alina'nın kokusunu, sesini ve tenini unutmaya çalıştım. Ona sarıldığım için hâlâ üzerimde parfümünün kokusu vardı. Daha sonra tüm bu anları tekrar yaşayacaktım ve bu beni çok rahatlatacaktı. Gözlerimi açtım.

"Ya Lord Master?"

"Depoda hiçbir şey yok. Geçidi talan ettim. Haftalardır orada kimse yok gibiydi. Herhalde orası keşfedildikten sonra bir daha gitmedi. Onun hakkında bildiğin her şeyi bana anlat."

"Çok yorgunum," dedim. "Vaktimiz doldu. Beni geri götür."

"Bana Sinsar Dubh'tan bahset, en azından bunu bana borçlusun."

Ona bildiklerimi anlattım, Dublin'deyken yanımdan geçtiğini hissetiğimi söyledim. Bana birçok soru sordu ama çoğuna cevap veremedim; çünkü kitap yanımdan geçtiğinde sersemlemiştim.

"Birbirimizi yeniden göreceğiz MacKayla," dedi.

Sonra gitmişti, ben ise başka bir yerdeydim. Gözlerimi kırptım. Fae beni Galler'e değil Barrons'u gıcık etmek için kitabevine bırakmıştı.

Adapte olmam birkaç dakikamı aldı. Bu kadar çok şeyin meydana gelişi insan beyninin hızıyla ters düşüyordu; çünkü bu seyahat şekli çok yorucuydu. Ellerim hemen mızrağımı aradı.

Onun kemerimde olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı ama sonra gülmeye başladım çünkü üzerimde pembe bikini vardı, üşümemek elimde değildi. Sonra gördüğüm şey beni şoke etmişti.

Kitabevi tamamen talan edilmişti. Masalar ters çevrilmiş, kitaplar yerlere atılmıştı, her şey dağıtılmıştı.

"Barrons!" diye bağırdım. Gece olmuştu ve ışıklar açılmıştı. Alina bana bir saat geçtiğini söylemişti. Peki bu aynı gece miydi? Yani soygun yapmaya gittiğimiz gün bugün müydü? Barrons geri gelmiş miydi? Ya da acaba hâlâ beni mi arıyordu? Bodrum katından nasıl bir varlık çıkıp burayı bu hale getirmişti?

Dışarıdan içeriye doğru gelen ayak seslerini duydum, panik oldum. Barrons kapıda duruyordu, gözleri simsi-

yahtı. Birkaç saniyeliğine beni tepeden tırnağa süzdü. "Ne kadar güzel bronzlaşmışsın, bana zahmet olmazsa bir aydır hangi cehennemde olduğunu söyler misin?"

ON İKİ

"Yalnızca birkaç saat," dedim. "Barrons yalnızca birkaç saat kaldım orada."

Hayatımın bir ayını Alina ile plajda geçirmiştim. Bu inanılmazdı. Yani bir ayım bu kadar çabuk bir sürede mi geçmişti. Peki ya Alina ile bir hafta geçirmeye karar verseydim? Bir sene mi kaybedecektim? Ya da on sene mi? Gittiğimden beri neler değişmişti? Camdan dışarı baktım, değişmeyen tek şey yağmurdu.

"Aptal şey, orada zaman buradaki gibi ilerlemiyor, sana bunu bin kere söyledim."

"V'Lane beni kandırdı, bana yalnızca bir saat süreceğini söyledi."

"Ne bekliyordun ki? O bir Fae Bayan Lane, hem de Seks ve Ölüm Fae'i. Seni de diğerleri gibi ayarttı. Daha başka neyine kandın acaba? Hatta Faery'de bir saat için ne sözü verdin?"

"Ben onunla Faery'de bir saat diye anlaşmadım, ben bi-

zim saatimizle anlaştım. Bu anlaşmanın nerede olacağını da bana söylemedi."

"Onunla neden bir saat geçirmek için anlaştın peki?"

"Çünkü kitabevini basan gölgeleri o dışarı çıkardı ve hayatımı kurtardı."

"Bunu senin için ben yapabilirdim."

"Ama sen burada değildin." Birbirimize bağırıyorduk.

"Şeytanla anlaşma yaptınız Bayan Lane, sonu hiçbir zaman iyi olmaz. Bunu bir daha asla yapmayacaksınız anlıyor musunuz? Bu aptallığınız için sizi duvara zincirlemem gerekirse bile bunu yaparım, yemin ederim yaparım!"

Zincirlemek! Ne hoş Barrons'un yeni tehdit stratejisi bu demek ki. "Barrons şaka mı bu? Zaten zincirli gibiyim yeni bir tehdit bul." Dememle üstüme atlayıp beni zincirledi.

Ayağa kalktım. "Burayı kim mahvetti Barrons?" diye sordum. Birçok sorum vardı ama hiçbirini soramamıştım. Ne yapıyorsun, neler oluyor derken, beni tuttu, ayağa kaldırdı ve bağladı. Yandaki çantadan minik şişeler çıkardı, bunların içinde neler vardı acaba? Zehir miydi? Daha sonra sivri uçlu bir bıçak çıkardı. "Bana işkence mi yapacaksın?" Siyah renkte uzun bir mum çıkardı. "Nasıl yani bana büyü mü yapacaksın?" Bunu yapabilir miydi?

"Sana dövme yapacağım." Şişeleri açtı, iğneleri deri kılıftan çıkardı ve mumu yaktı. Ateşte mumu ısıtmaya başladı.

"Sakın! Annem beni öldürür." Sıvılar ilaç değildi boyaydı. Bu iyi mi kötü mü anlamadım ama bu dövme hep vücudumda kalacaktı.

"Lütfen büyü artık," dedi.

Ben gayet güzel büyüyordum ve bunu yaparken de ga-

yet başarılıydım. Annemin duygularını düşünmem gayet büyük bir olgunluktu. Ben doğduğum gibi mezara girmeyi diliyordum. Vücudumda binlerce mürekkep izi ve delikle ölmek istemiyordum. "Bana dövme yapmayacaksın," diye tekrarladım.

"Durdur beni o zaman, durdurabilirsen." Güldü ve gülümsemesi beni çok kızdırmıştı. Beni zincirlemişti ve şimdi de bana dövme yapacaktı. Yanımda duracak ve bana dokunarak saatlerce dövme yapacaktı. Bu beni çok heyecanlandırmıştı.

Sakin olmaya çalıştım. Bunu yapabilirdim; onu, bana dövme yapmaması için ikna edebilirdim. "Bana neden dövme yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Dövmenin tasarımında bir sihir var, yani bir dahaki sefere ortadan kaybolursan seni çocukca hayallerin içinde rahatça bulabileceğim."

"Çocukça hayaller mi?" Çok sinirlenmiştim. "Bunlar hayal falan değildi, hem sen beni gölgelerden kurtaramadın ben de en mantıklı anlaşmayı yaptım."

"Ben V'Lane'den bahsetmiyorum, ben Faery ülkesini seçmenden bahsediyorum."

Sinirden kızarmıştım. "Sen bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Benim kardeşim ansızın öldü ve sonra bir anda karşımda duruyordu. Onu gördüm, onunla konuştum, ona dokundum. Sen sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Hatta sana şöyle sorayım sen hiç kendinden başkasını sevdin mi? Çok sevip onsuz nasıl yaşayacağını düşündün mü? Sen sevgi nedir bilir misin? Ben doğru bir şey yaptığımı savunmuyorum ama benim de zaaflarım var."

İçimden gelen her şeyi söylemiştim. Kendimle gurur duyuyordum çünkü bu hayal dünyasından kendi isteğimle çıkmıştım. "Hisseden insanların zayıflıkları olur ama senin için böyle bir ihtimal yok değil mi? Senin hissettiğin duygular yalnızca, hırs, alay etmek ve bazen de bir kadına karşı olan dürtülerdir. Senin bu oyundan, kötülerden hiçbir farkın yok. Senin V'lane'den hiçbir farkın yok..."

Elleriyle boğazımı tutuyordu ve beni arkamdaki duvara doğru sıkıştırmıştı. "Ben de bir zamanlar âşık oldum Bayan Lane, ben de birçok şeyimi kaybettim... Sevdiğim insanı... Ve hayır ben kötü adamlardan değilim! Asla V'Lane gibi olmayacağım ve evet benim de dürtülerim oluyor, hem de sandığından çok daha fazla." Bana doğru eğildi. "Hatta bu dürtülerimin bir kadına değil de şımarık bir kıza olması da ilginç. Ve evet burayı ben mahvettim; çünkü seni bulamayınca delirdim. Özür dilerim o muhteşem dünyanı mahvettim ama şimdi bununla yaşamak zorundasın." Ellerini gevşetti. "Şimdi istediğim gibi, istediğim yerine dövme yapacağım." Vücudum ürpermişti, üstümde minicik pembe bir bikini vardı. Faery ülkesinde güneşlenmek beni hiç rahatsız etmemişti ama Barrons'un karşısında yarı çıplak olmak korkutuyordu. Bu çizgiyi aşmasına izin vermemeliydim; bu dövüşü kazanmalıydım. "Eğer bunu yaparsan, biter bitmez buradan çıkar giderim ve beni bir daha asla bulamazsın. Beni geç bir daha asla bir Güç Objesi de bulamazsın. Seninle işim biter. Dalga geçmiyorum, bana yardım edecek başka birini bulurum."

Gözlerine bakıyordum. Ona, V'Lane'nin yardım edebileceğini söylememiştim çünkü onu çıldırtacağını biliyordum. Sakinliğimden yararlanmalıydım. "Bunu bana yapma! Bazen çok ileri gidiyorsun. Her şeyi tolere edebilirim

ama bunu edemem. Beni istediğin zaman zaten bulabilirsin ve ben buna tümüyle izin veririm Jericho Barrons."

Bazen insanların bazı çizgileri geçmesine izin vermemelisiniz. İnsanlar her zaman mantıklı şeyler yapmazlar veya önemli şeyler... Ama izin verirseniz, hayatınızı mahvedebilirler. Kendinizi korumalısınız. Hem o dövmenin bana başka zararları da olabilirdi bunu kimse bilmiyordu.

Birbirimizin gözlerine sessizce bakakaldık.

Bir anda Barrons'un suratında bir gülümseme belirdi. Hatta bu gülümsemenin yerini bir anda şen bir kahkaha aldı.

"Aferin Bayan Lane. Ben tam senin işe yaramaz bir aptal olduğunu düşünürken sen bana dişlerini gösterdin."

Tam olarak ne dediğini anlamamıştım. Söylediğim şeylerden mi bahsediyordu? Yoksa benimle yine dalga mı geçiyordu? Birkaç saniye sonra zincirlerime doğru yaklaştı ve onların hepsini açtı.

"Bu sefer sen kazandın. Sana dövme yapmayacağım. Yani en azından bugün yapmayacağım. Ama bunun karşılığında senden bir şey isteyeceğim. Eğer karşı gelirsen sana dövme yaparım. Bu gece seni birkere daha zincirleyecek olursam emin ol bu muhabbet için olmaz."

Arkaya doğru yürüdü ve gömleğinin kollarını açtı. Bileğinden bir bileklik çıkardı. Bir anda V'Lane ile yaşadığım şeyler aklıma geldi. Verilen bilekliği kabul ettim.

"Bunu tak ve bir daha asla çıkarma."

Ona doğru baktım, çok yakınımdaydı. Biraz uzaklaştım "Ne işe yarar?" dedim.

"Eğer kaybolursan seni bulmama yardımcı olur," dedi.

"Eğer üzerimde dövme olsaydı beni gerçekten Faery'de bulabilir miydin?"

Kafasını çevirdi ve başka bir yöne baktı. "En azından hayatta olduğunu bilirdim. Bunu bile bilmiyordum."

"Neden bana önce dövme yapmak yerine bilekliği önermedin?"

"Çünkü bunu takmayı unutabilir ya da üstünden düşürebilirsin. Dövmeyi çıkaramazsın. Bunu vermemin tek nedeni bugün nihayet yeteneklerini keşfetmeye başladığını görmem..." Donuk bir şekilde güldü.

Yani onu etkilemeye çalışmam işe yaramıştı. Bu da bir şeydi. Yani tam olarak olağanüstü bir yetenek değildi ama keşfetmeye başlamıştım. "Biri vücudumdan dövmeyi çıkaramaz mı peki?" Yani mürekkep insanın derisinin tüm katmanlarına işliyor muydu?

"Çok riskli ve canını çok yakar. Ama ben dövmeyi görünmeyen bir yerine yapacaktım."

Vücuduma doğru baktım. "Tam olarak nereye yapmaya..." Sorumu sormayacaktım, bilmek istemiyordum. "Peki bunun dışında bir işe yarıyor mu?"

"Endişelenmen gereken başka bir özelliği yok. Hemen tak onu."

Başka bir seçeneğim yoktu eğer takmazsam bana dövme yapacaktı ve ben de sinirlenip buradan çıkıp gidecektim. Karanlık dünyada henüz tek başıma kalmaya hazır değildim.

Koluma taktım, ama çok büyüktü, kolumun üstüne doğru çıkardım.

"V'Lane ile Faery ülkesinde ne yaptınız?" diye sordu sonunda.

Ona Alina ile yaşadıklarımı anlatmak istemiyordum ama güneşin altında hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmı anlatmam da sorun olabilirdi. Yere doğru baktım,

bu gece garaj oldukça sessizdi. Canavarı uyumuş olabilirdi. Barrons garaja gizlice girmemi güvenlik kamerasından seyretmişti. Bunu bildiğimi biliyordu.

"Garajın altında ne gizliyorsun Barrons?" diye sordum. Cevap vermeyeceğini çok iyi biliyordum.

"Endişe etmen gereken bir şey değil. Eğer cevabı çoktan biliyorsanız boşuna vaktimi harcamayın."

"Peki, Barrons senin sırların sana kalsın. Ama şunu da unutma sen karanlıkta kaldıkça ve benimle hiçbir şey paylaşmadıkça ben de seninle paylaşmayacağım. Bana göre bu yaptığın çok aptalca."

"Ben karanlığımda gayet memnunum. Sana verdiği bikiniyi yak. Sana verdiği hiçbir şeye güvenme."

Bilekliğin olduğu kolumu göstererek, "Ama senin verdiğin şeylere güveneyim öyle mi? Off yapma."

"Ben ve V'Lane arasında kaldıysan hemen taraf seçmeni tavsiye ederim; çünkü paramparça olabilirsin."

Ertesi gün uyanıp kitabevini düzenlemeye çalıştım. Kitapları raflara geri koydum, toz aldım, etrafı sildim. Barrons dükkânı kapalı tutmamı söyledi. Ama burası benim merhemimdi, burası bana lazımdı.

Çok şükür ki müzik sistemimi kırmamıştı. Temizlik yaparken Beach Boys dinledim.

Arada bir camdan dışarı bakıyordum. Ekimin geldiğine inanamıyordum. Dublin'e geldiğimden beri gördüğüm tek güneş Faery'deydi.

Dükkân öğleye kadar toparlanmıştı, şimdi ise tüm dikkatimi bir ay boyunca yığılmış gazetelere vermeliydim.

Gazeteleri toplayıp hepsini kutulara ayırıyordum ki birinin başlığı ile kalakaldım. Yokluğumda Dublin'de suç oranı inanılmaz artmıştı. Hırsızlıklar ve tecavüz oranları yüzde yetmiş, cinayetler ise yüzde yüz kırk artmıştı. Gazetelerin anlatmadığı en büyük detay ise bu cinayetlerin ne kadar vahşi olduğuydu.

Bir haber üstüne diğerini okuyordum ama bunları hazmetmesi hiç kolay değildi. Bunlar bildiğiniz basit cinayetlerden değildi. Hepsi sadistçe, karanlıkta, parçalanarak, yapılan cinayetlerdi. Her gün haberlerde daha da şoke edici vahşi cinayetler meydana geliyordu. İnsanların içinde gezen Melunlar insanları mı değiştiriyorlardı? İçimizdeki en gizli sırları keşfedip bizi ele mi geçiriyorlardı?

Ben yokken başka neler olmuştu acaba? Kanser gibi yayılan Karanlık Bölge, yokluğumda iyice genişlemişti. Eğer haritalara göz atarsam şehrin birçok bölümünün kaybolduğunu görecektim.

"Bu çok kötü," dedim. Barrons'a, "Geçtiğimiz günlerde yayınlanan haberleri okudun mu?" diye sordum.

Kafasını salladı.

"Ve?"

"Sen yokken buralarda bir sürü şey oldu. Bir daha V'Lane'le takılmadan umarım iki kere düşünürsün!"

"Dün babamı aradım. Sanki daha dün konuşmuşuz gibi davrandı."

"Ona bilgisayarından birkaç e-posta attım. Birkaç kere de aradı burdaymışsın gibi davrandım."

"Nasıl? Bilgisayarımı açtın yani? Buna inanmıyorum özelimi karıştırdın!" Sinirden deliye dönmüştüm. Ama aynı zamanda babama e-posta attığı için de çok rahatlamıştım. "Nasıl girdin bilgisayarıma?"

Bana boş boş baktı. "Tüm şifrelerin Alina. E-posta şifren ise gökkuşağı."

Sürücü koltuğuna gömüldüm; burası sert ve rahatsızdı. Ben Viper, Porsche veya Lamborgini'yi tercih ediyordum.

"Nereye gidiyoruz Barrons?" diye merakla sordum. İlk defa kıyafetime laf etmemişti. Üstümde bir kot, çizmeler, kazak ve ceket vardı.

"Eski bir sokağa gidiyoruz Bayan Lane. Sadece araba ile oradan geçeceğiz, dışarıda yürümeyeceğiz. Şehirden birkaç saat uzağa gideceğiz."

"Orada özel bir şey aramaya mı gidiyoruz?"

"Yok sadece bakınmaya gidiyoruz."

"Bu sokak mezarlık gibi eski bir sidhe kâhin alanına mı inşa edilmişti?" Barrons hiçbir yere boş yere gitmezdi. O sokakta Güç Objesi olduğunu hissetiğine emindim. Ne olduğunu bilmek istiyordum.

Durdu.

"O zaman neden yürüyerek geçmiyoruz ki?"

"Orası karışık bir yer. Bizi hoş karşılamazlar."

"Rahipler mi?" Manastırlar alanlarına kadın sokmaktan hoşlanmazlardı. "Veya rahibeler?" Barrons'a bakarlarsa şeytanın geldiğini anlarlardı. Barrons yalnızca tehlikeli görünmekle kalmıyor, onu her gördüğümde kendimi çarmıha germek istiyordum ve ben hiç de dindar değildim. Bir zamanlar bir Katolik kilisesine gitmiştim, orada oturmuş, dizlerimin üstünde durmuş ayağa kalkmış ve tekrar dizlerimin üstüne inmiştim, konuşulanları bile hatırlamıyordum.

Yüzüme boş boş bakarken, sorularımdan sıkıldığını ve cevap vermeyeceğini anlıyordum. Bu sokaktan yalnızca arabayla geçerek neye varacağını merak ediyordum; Güç

Objeleri'ni bulmam için onlara çok yakın olmalıydım. Bir anda Galler'deki evi hatırladım ve kafama dank etti. "Barrons o gece Galler'deki evin bodrum katından kim çıktı?" Bana bunu anlatmayı unutmuştu.

Vücudundaki o ani gerilimden iyi bir cevap olmayacağını anlamıştım.

"Kanlı hırsızlar çıktı."

"Şaka mı yapıyorsun, yani bizden başka hırsızlarda mı vardı? Peki tılsımı kim çaldı? Onun peşinde üç kişi miydik?"

"Lanetli kanlı soygun!"

"Peki kimdi onlar? Onlar da açık artırmaya katılmışlar mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok Bayan Lane. Onları daha önce hiç görmedim. Benim bildiğim kadarıyla bu oyunda hiç İskoçyalı yoktu. Sanki hepsi lanet olasıca gökten yağıyor," dedi ve duraksadı. "Hiç hoşlanmadığım kadar çok şey biliyorlar," diye ekledi.

Bu kadar çok küfür etmek bile Barrons için duygu belirtisiydi. Bu hırsızlar her kim ise onu çok rahatsız etmişlerdi. "Onların çalmadığından emin misin tılsımı?"

"Eğer ölümlere onlar neden oldularsa bu kadar büyük katliam çıkmazdı."

"O ne demek?"

"Her ne kadar iki adam da Uzakdoğu sanatlarında usta gözükseler de Druid eğitimli değillerdi. Kan için bir ihtiyaçları yoksa Druidler çok temiz öldürürler. O gece o muhafızları öldüren şey bunu ya intikam yüzünden ya da psikopatlıktan yapmıştır."

O vahşet dolu cesetlerin görüntülerinden kendimi alıkoymak için hırsızlara odaklanmaya çalıştım. "Günümüz-

de Druidler var mı yani? Ben onlar uzun zaman önce öldüler sanıyordum."

"Normalde herkes sidhe kâhinlerinin de yok olduğunu düşünüyor," dedi.

"Tahminlerini kendine saklamalısın. Onların kara büyü ile alakalı olduğunu nereden anladın?"

Sorularımı yanıtlamayacağından emindim, bu bakışları tanıyordum. Bu kadar çok soruma cevap vermesi bile şaşırtıcıydı.

"Her yerinde dövmeler vardı. Büyü, cesaret ve özveri ister. Kendine bu kadar çok dövme yaptırmış olması koruma altında olduğunu gösterir..."

Bunu birkaç saniye düşündüm ve devam ettim. "Ama eninde sonunda vücudunda dövme yapabileceğin yer kalmayacak değil mi?"

"Tabii ki öyle ama dövme de uyuşturucu gibidir hiç durmadan bu sonuncu, son kez yapıyorum dersin ama bir bakmışsın devam ediyorsun."

Ona dikkatlice baktım, üstünde şık bir İtalyan takım ve beyaz gömlek vardı. Acaba vücudu çıplakken nasıl görünüyordu? "Eğer bu hırsızlar açık artırmaya gelmediyse, tılsımı nasıl öğrendiler?"

"Orada oturup muhabbet mi ettik sanıyorsunuz Bayan Lane? Bana hiçbir şey söylemediler, ben de sormadım zaten, sadece karşılaştık ve oradan ayrıldık."

Arabayla Temple Bar'dan geçiyorduk. Suç oranı burada da yüksekti.

Melunlar ile dolup taşıyordu her yer.

Her yirmi kişiye bir Melun düşüyordu. Tek umudum turist bölgelerinde yoğunlaşmalarıydı umarım geriye kalan bölgelerde sayıları bu kadar çok değildi. Hiç bu kadar

çok Melun görmemiştim. Ben kaybolduğumdan beri sayıları iyice artmıştı. "Aman Tanrım ben yokken Lord Master buraya daha çok Melun soktu değil mi?"

Barrons onaylar bir şekilde kafasını salladı. "Bir şekilde sokmuş ama kesinlikle LaRuhe'dan sokmamış. Bir yerde yeni bir geçit yapmış olmalı. Sana söylemeyi unuttum depo ve geçit üstüne bomba inmiş gibi havaya uçmuş."

Dani ile tanıştığımız gün çeşmeden su içen Fae gözüme çarpmıştı. Barın dışında duruyor, birkaç gençle konuşuyordum. Onu seyrederken hoş kızıl bir kızın siluetine girdiğine şahit oldum.

Kızıl kızın gözleri bir an için büyümüştü, kulağına sanki bir şey kaçmış gibi silkindi. Fae onun vücudundan çıkmadı. Sidhe kâhini hislerimle Fae'i insan vücudundayken görmeye çalıştım ama göremedim. Bu zamana kadar Fae'in böyle güçleri olduğunu bilmiyordum. Onu göremiyor ve hissedemiyordum.

Kızılı ortadan kaybolana kadar seyrettim. Artık gülmüyordu. Bir an için kızın arkasından koşup içinden o yaratığı çıkarmak istedim ama bunu yaparsam herkes dönüp bana bakacaktı.

"Biliyorum depoyu V'Lane benim için patlattı," dedim Barrons'a.

Bir an için aramızda bir sessizlik oldu. Kulaklarının sinirden alev aldığını görebiliyordum.

"Ölmek üzere olduğunuz gün sizi gelip kurtaramadığım için özür dilerim Bayan Lane," dedi soğuk bir sesle.

"O beni gölgelerden kurtarırken sen neredeydin?"

"O senden bir bedel istedi. Ben senden hiçbir şeyin bedelini istemiyorum. Ya da seni her gördüğümde seninle yatmaya çalışmıyorum."

"Evet istiyorsun. Yani bir bedel istiyorsun. Beni Güç Objesi bulmak için kullanıyorsun. Bana garip kıyafetler giydirip patronluk taslıyorsun ve sürekli emirler yağdırıyorsun. Sen de bana kelepçe takmaya çalıştın, senin ondan hiçbir farkın yok. İkiniz de beni kullanıyorsunuz. Bana göre ikiniz de hayatımı bir kere kurtardınız. Dolayısı ile benim kitabıma göre ikiniz de eşitsiniz."

Frene o kadar hızlı bastı ki emniyet kemeri göğüslerimi sıkıştırdı. Eğer yeni bir araba olsaydı şu anda hava yastıklarını yiyordum. Elini benim kapıma doğru uzatıp kapıyı açtı. "Size göre durum buysa lütfen hemen inin Bayan Lane," dedi.

Gecenin karanlığına baktım. Temple Bar'ı geçmiş yeni bir mahalleye gelmiştik. Her ne kadar belimde mızrak ve el fenerlerim olsa da bu karanlıkta buralarda yürümek istemiyordum.

"Off lütfen dramı bırakır mısın!" diye çığlık attım.

Sokağa çıkmayacaktım.

Deli gibi bağırdım. Bir anda tüm vücudum titremeye başladı, tüm hücrelerim ve beynim sanki yanıyor gibiydi, bayıldım.

"Sinsar Dubh'ı hissettin yine değil mi?" diye sordu Barrons gözlerimi açar açmaz.

Başımı sallamak istedim ama başım o kadar çok ağrıyordu ki yapamadım. Hafifçe, "Evet," dedim. Hissettiğim şeye rağmen vücudumda hiçbir yara izi veya kesik yoktu. "Nnnneeredeyiz?" dedim. Çünkü kendimi araba koltuğunda gibi hissetmiyordum.

"Dükkândayız Bayan Lane. Bilincin yerine gelmeyin-

ce arabayı hemen durdurdum. Hissettiğin yoğunluktan dolayı kitabın yakınımızda olabileceğini düşünüp her yeri aradım ama geri döndüm; çünkü seni öldürebileceğinden korktum."

"Nasıl yani?" Bayılmak çok kötü bir şeydi. İnsanın etrafında dünya dönüyordu ama hiçbir şey yapamıyordu.

"Garip hareketlerin vardı. Telaşlı bir şekilde kıvranıyordun."

Şaşırmıştım. "Sen ne yaptın? Baygınken beni sırtına alıp kutsal bir değnek gibi etrafta mı gezdirdin?"

"Ne yapmamı belkiyordun? En son Sinsar Dubh'ı hissettiğinde bayılmıştın, ondan uzaklaştığında ise kendine gelmiştin. Bu sefer öyle bir kendinden geçtin ki lanet olasıca kitabın tam üstündeydik herhalde. Ona yaklaştıkça düzelirsin diye düşündüm ama etrafında gezdikçe daha da kötüleştin öleceksin sandım. Eğer kitabı hissedip bayılacaksan ne işime yarayacaksın ki sen?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama bu kitabın yakınlarında olunca kendime hâkim olamıyorum." İçimdeki yangın sönmüştü, hatta yavaş yavaş üşümeye başlamıştım. En son Sinsar Dubh'la karşılaştığımda yine aynı şey olmuştu, sanki ruhumu şeytan titretiyor gibiydi.

"Onu hissettiğin zaman nasıl bir duyguya kapılıyorsun?" diye sordu.

Ona doğru baktım. Her şeye rağmen serin, soğukkanlı ve profesyonel görünüyordu. Sinsar Dubh'a bu kadar yakın olup yaklaştıkça beni öldüreceğinden korkması ne kadar zor olmalıydı. Kitabı bulma şansı olsa ama karşılığında benim öleceğimi bilse, kitabı bana tercih eder miydi?

Ben ona güvenmiyordum. Özellikle bu gece, içinde

büyük bir şiddet vardı. Hissedebiliyordum. Bu kitabı niye istiyordu bilmiyordum ama tek bildiğim bu Kara Kitap, Barrons için her şeyin sonuydu. Kitapla kafayı bozmuştu ve bu da onu çok tehlikeli yapıyordu.

"Daha önce kitaba hiç bu kadar yaklaşmadın değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi sakin bir ses tonuyla. Bir anda ayağa kalkıp duvara yumruk attı. Eline duvardaki parçalar ve plastikler yapıştı.

"Lanet olasıca şeyi ne kadar zamandır arıyorum bilemezsin," dedi.

"Anlat bana o zaman!" Acaba cevabı ne olacaktı? On sene? Yirmi sene?

Rahatsız edici bir kahkaha attı. "Ee Bayan Lane, ona yaklaşınca ne oluyor?"

Barrons'un bu hareketlerinden çok rahatsız oluyordum hatta nefret ediyordum. Kafamın her bir santimetresi sancı içindeydi. Yakında istediğim bütün cevapları bana verecekti ama bugün yine onun günüydü.

"Bir anda bütün vücuduma şiddetle bir sancı giriyor. Öyle bir sancı ki Alina'yı bile düşünemiyorum. Tek bildiğim bir saniye kadar iyi olduğum, sonrasında dehşet verici bir acı çekiyorum. Barrons sana yemin ederim, bu acı devam etse ve ben kendimden geçmesem sana beni öldürmen için yalvarırım," dedim. "Ama bu sandığından daha karmaşık. Bu varlıkla aynı alan içinde kalamıyoruz. Bu güç benim içimden geçerek beni parçalayacakmış gibi oluyor."

"Acaba..."

"Acaba ne?"

"Zıtlığı kaldırırsan, yine de seni iter mi acaba?"

"Kitabın gücünü nasıl kaldırırız bilmiyorum ve nasıl güçlenirim onu da bilmiyorum Barrons."

Anlamam için biraz bekledi...

"Sen beni değiştirmekten bahsediyorsun... Yani beni şeytanlaştırırsan kitap beni kendine yanaştırır mı diyorsun? Bu nasıl işimize yarar ki? O zaman ben kötü olurum ve kitapla kötü şeyler yaparım. Yani savaşı kazanmak için kavgayı mı kaybedeceğiz?"

"Belki de ama siz ve ben farklı bir savaştayız."

Eğer ona göre şeytanileşmek çözümse, bu hiç problem değildi çünkü gittikçe şeytanileşiyorduk.

ON ÜÇ

"Arka sokakta ne haltlar dönüyor?"

Yukarı doğru baktım. Dani kitabevinin kapısında parlayan kahverengi bukleleri ile karşımda duruyordu. Kıyafetleri bir bayanın giyebileceği şeyler değildi. Yeşil pantolon, beyaz ve yeşil çizgili poplin gömlek ve PHI armalı bir ceket giyinmişti. Sevimli, tatlı ve masum görünüyordu. Beni onun gelişi mi yoksa havanın güneşli olması mı daha mutlu etti anlamamıştım. Gazeteyi okuyordum ve ikisi de çok ilgimi çekmişti.

Dikkatimi dehşet dolu hikâyeye verdim. Bir adam karısını, çocuklarını ve hatta köpeğini bile öldürüp dün gece Barrons'la gittiğimiz yere yakın bir köprüden araba ile atlamıştı. Dostları, komşuları ve akrabalarının hiçbiri açıklama yapamıyordu. Sevecen bir koca, çalışkan ve akıllı bir bankacı ve çocukları ile akademik etkinliklere katılan örnek bir babaydı.

"Dani, küfür etmek istiyorsan bunu git başka bir yerde yap."

"Defol git!"

"Gerçekten çok olgunsun," dedim ona bakmadan. "Olgun olmak için küfür ediyorsun gerçekten çok yaratıcı. Lütfen daha orijinal bir şeyler bul." Eskiden gazetenin yalnızca pazar eki ve moda eklerini okurdum. Acaba eskiden beri böyle cinayetler vardı da ben mi görmüyordum?

Dani bisikletini ön kapıya doğru getirdi. "Benim orijinal bir şey bulmama gerek yok, ben kendim orjinalim," dedi. "Ee söyle bakalım arka sokakta neler oluyor?"

Omzumu silktim. "Arkadaki arabalardan mı bahsediyorsun? Bilmem hiçbir fikrim yok." Sidhe kâhinleri cemiyetine bağlı olan birine bir Fae tılsımı çaldığımı ve bu yüzden de on altı kişinin öldüğünü söylemeyecektim.

"Hayır, ondan bahsetmiyorum, parçalanmış Grug'dan bahsediyorum?"

"Grug?"

Bana bunun ne demek olduğunu anlattı. "Ben onlara Rhino Çetesi diyorum." Gazeteyi düşürdüm. "Arkada yarısı yenmiş bir Rhino mu var?"

Kafasını salladı. "Rhino Çetesi... Hımm anladım, garip sesler çıkarıyorlar."

"Grug onların kast ismi mi?" Acaba sidhe kâhini camiasında onlara Grug mı deniyordu? Bilgi ve kurallara açtım. Birinin hayatımı ele alıp anlam vermesi gerekiyordu. Bana bir sidhe kâhinleri ansiklopedisi gerekiyordu.

Omuzlarını silkti. "Melunlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bu yalnızca onlara verdiğimiz bir isim. Ben senin verdiğin ismi daha çok beğendim. Gidip onu öldürecek misin yoksa sadece işkence mi ediyorsun? Parçalarını

ne yapıyorsun? Kavanoza mı koyuyorsun?" Kavanoz var mı diye etrafa iyice baktı ve bir anda, "Off çok sıkıldım! Süper!" dedi.

"Of hayır Dani yani ben hayır... Ben onlara işkence etmiyorum. Onun orada olduğundan haberim yoktu." Bir Melun'u yiyebilecek büyüklükteki varlığın dışarıda olması çok rahatsız ediciydi. Dani'nin beni bu kadar manyak sanması çok sinir bozucuydu. Bu çocuğun örnek aldığı kişi kimdi? Bu fikirleri nereden buluyordu? Televizyon? Video oyunları?

Günümüzdeki çocuklar hayatlarını çizgi romanlar, çizgi filmler ve televizyon programları ile bağdaştırıyorlar, bu ne kadar tehlikeli. Günün birinde bir grup genç bir evsizi öldürüp sonra bunu neden yaptıklarını açıklamak için bilgisayar oyunlarında böyle yapıyorduk derlerse hiç şaşırmam.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Ne ile öldüreceğim pardon da? Bu üniformanın altında kılıç veya herhangi bir tehlikeli silah görebiliyor musun?"

"Kılıç mı?" dedim. Herhalde o kılıçtan bahsetmiyordu. "Yani Mukaddes Emaneti olan ışık kılıcından mı bahsediyorsun?" Araştırmamda bu kılıcın Fae öldürebilen iki silahtan biri olduğunu okumuştum. "Kırk yedi kişiyi bu kılıçla mı öldürdün? Sende mi yoksa?"

Bana garip bir şekilde baktı.

"Onu nasıl ele geçirdin?" Benim okuduğum kitaba göre bu kılıç Mukaddes Kraliçesinde'ydi.

Bakışları gittikçe ukalalaştı.

Gözlerimi iyice kıstım anlamaya başlamıştım. "Rowena verdi kılıcı değil mi?" Bakışlarından anlam çıkararak sormaya devam ediyordum.

"Kılıç onun elinde ve sana da çok vermiyor değil mi?"

Dani bisikletini de içeri aldı ve bisikleti duvara dayadı. "Uff benim daha çok genç olduğumu düşünüyor. Ama ben o diğer erişkin yalakalardan daha çok Fae öldürmüş olmama rağmen bana çocuk muamelesi yapıyor!"

Tezgâha oturup baştan aşağı beni süzdü. "Bahse girerim onu öldüremezsin. Bence Rowena senin hakkındaki düşüncelerinde yanılıyor. Hem senin ne gibi özel güçlerin var ki? Ben sende özel hiçbir şey göremiyorum."

Bir anda sanki şuurumu kaybetmişim gibi dükkândan çıkıp arka sokağa koşmaya başladım.

Benim camımın önünde Melunlar'ı ne veya kim parçalıyordu? Bu hiç hoşuma gitmiyordu? Gölgeler ve bodrumdaki canavar yetmiyormuş gibi şimdi de canavarları lime lime eden bir varlıkla uğraşmak zorunda kalacaktım. İkinci kez böyle bir şey oluyordu ve bu da beni çok ama çok rahatsız ediyordu. Bunların benim yakınımda olması tesadüf müydü yoksa bu varlıklar tüm ülkeyi gezip Rhinolar'ı parçalıyorlar mıydı?

Arka kapıdan çıkıp tüm sokağa baştan aşağı baktım.

Sonunda onu buldum, vücudunun üçte ikisi parçalanmıştı. Geriye, başı, omuzları ve kolları kalmıştı, yakındaki bir çöplüğe fırlatılmıştı. Mezarlıktaki Fae gibi çok büyük bir acı içerisindeydi.

Büyük çöp yığınının üstünden atlayıp aşağı doğru koştum. "Bunu sana kim yaptı?" diye bağırdım. Onu bu sefer hemen öldürmeyecektim, ondan cevaplar almalıydım.

Ağzını açtı ve bir şeyler söylemeye çalıştı ama onu bu hale getiren her neyse dilini de koparmayı unutmamıştı. Amacı ona büyük bir acı çektirmekti ama bunu yaparken tüm iletişimini de kesmek istemişti. Ceketin altındaki

mızrağı çıkarıp ona sapladım, sessiz ve soğuk bir şekilde can verdi.

Çöplerin içinden yukarı doğru tırmanırken Dani ile göz göze geldim. "İnanmıyorum, mızrak sende," dedi heyecanlı bir ses tonuyla. "Ve o ne kadar güzel bir kılıf! Öyle bir mızrağım ve kılıcım olsa yirmi dört saat onları öldürürdüm. Sen çok mu hızlısın?" diye sordu. "Eğer değilsen muhtemelen o mızrağın bende olması daha iyi olur." Uzandı ve mızrağı almaya çalıştı. Mızrağı arkama sakladım. "Bak çocuk o mızrağa dokunursan sana hayatın boyunca görmediğin kadar kötü şeyler yaparım." Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama biri bu mızrağı almaya kalkarsa içimdeki şeytani Mac ortaya çıkacaktı ve pişman olacağım şeyler yapacaktı. Çok karmakarışık düşüncelerdi bunlar. Acaba Dani mızrağı inanılmaz hızıyla almaya çalışacak mıydı?

"Ben çocuk değilim. Bunu ne zaman anlayacaksınız çok merak ediyorum!" Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Çocuk gibi davranmayı bıraktığın zaman. Neden buraya geldin?"

"Başın belada," dedi. "Rowena seninle görüşmek istiyor."

PHI Yunan alfabesinin yirmi üçüncü harfi değil Post Haste Kurye şirketiymiş ve Dani üniforması ve bisikleti ile bir kuryeymiş. Dükkâna KAPALI tabelasını astığımda saat ikiyi geçiyordu. "Senin okulda olman gerekmiyor mu Dani?"

"Ben evde eğitim görüyorum, çoğumuz evde eğitim görüyoruz."

"Annen etrafta gezip Fae öldürmene ne diyor?" Ben herhangi bir çocuğun annesinin buna izin verebileceğini düşünemiyorum. Eğer bir savaş varsa ve siz de asker olarak doğduysanız yapacak bir şey yok.

"O öldü," dedi tok bir sesle. "Altı sene oluyor."

Ben özür dileyemedim. Hiçbir şey söyleyemedim; çünkü acı çeken insanlara bir şey söylemek gereksizdi. "Çok boktan bir şey bu değil mi?" dedim.

Bana şaşırmış bir şekilde baktı. "Evet, öyle, nefret ediyorum."

"Nasıl oldu peki?"

Dudaklarını bükerek anlatmaya başladı. "Onlardan biri annemi yakaladı ve hangisi olduğunu bulup bir gün mutlaka gününü göstereceğim."

İntikam peşindeki kardeşler. Omzuna dokundum ve gülümsedim. Sempatiye ve sevgi gösterisine alışık olmadığı aşikârdı, şaşırdı. "Bu kadar uzun zamandır varolduklarını bilmiyordum." Melunlar'dan bahsediyordum. "Ben yeni serbest kaldıklarını sanıyordum."

Kafasını salladı. "Onu ele geçiren Melun değil ki."

"Nasıl yani? Ben onların bizi öldürmediklerini sanıyordum?"

"Yani anlaşmadan dolayı mı diyorsun? Bu sadece bir salaklık. Bizi her zaman öldürdüler, anlaşmaya hiç sadık kalmadılar. Yani bazıları kaldı ama çoğu kalmadı."

Geriye kalan yol boyunca hiç konuşmadık. Sokakta konuşmaktan rahatsız oluyordu. Temple Bar'dan geçip River Liffey'e ulaştık.

PHI Kurye, üç katlı, yeşile boyanmış, uzun camlı bir binaydı. Girişteki tabelada üniformanın üzerindeki amb-

lem vardı. Bu binaya o kadar aşinaydım ki bir anda kendimi içeride çok güvende hissettim.

"Burası sihirli," dedi Dani, beni incelerken görünce. "Buraya bizim gibiler geliyorlar ve kendilerini bir anda içeride buluyorlar. Gazetedeki ilan da sihirli; bizi buraya toplayabilmek için yayınlıyor."

"Sence bana biraz fazla bilgi vermiyor musun? Yani Rowena sana kızmaz mı bunları anlattığını bilse?" Onun Rowena'ya sadakati nerede kaldı?

Dani birkaç saniye durdu ve söylediğim şeyi düşündü. Ben onu çok iyi anlıyordum, o da benim gibi, kimseye güvenmiyordu.

Nedenini merak ettim.

"Arkaya doğru git, benim teslimatları dağıtmam lazım görüşürüz," dedi ve bisikletine binip gitti.

Arkada birsürü yeşil beyaz renkte bisikletler, motorsikletler ve karavanlar vardı hepsinin üstünde yonca deseni bulunuyordu. PHI eğer düzmece bir şirketse buradan inanılmaz kâr eldi ettikleri kesindi. Arka merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm. Kahverengi saçlı, gözlüklü kırk yaşlarında bir kadın kapıyı açtı. İki kat yukarı çıktıktan sonra beni bir kapının önünde bıraktı. Güç Objesi hislerimde bir ateşlenme vardı. Bu kapının ardında ya bir Fae vardı ya da bir Fae Objesi vardı. Rowena herhalde kılıcı ve diğer Fae emanetlerini burada tutuyordu.

Kapıyı ittim ve çok şık tasarlanmış bir kütüphaneye girdim. Duvarlarda meşe ağacından kütüphaneler ve mükemmel bir şömine vardı. Lila rengi güneşliklerden içeri güneş giriyordu. İçeride tavan dahil olmak üzere tüm ışıklar açıktı, biz sidhe kâhinleri karanlıktan nefret ediyorduk.

Yaşlı kadın antika masanın arkasında oturuyordu ama bugün yaşlı değildi. Onu ne zaman görsem kıyafetleri çok kötüydü. Bugün ise üstünde lacivert bir takım elbise, klasik bir gömlek ve şık ayakkabılar vardı; olduğundan en az yirmi yaş daha genç görünüyordu. Gri saçlarını saçının etrafında hare gibi toplamıştı. Boynunda, bileğinde ve kulağında inciler vardı, ona çok seçkin bir hava veriyordu. Gayet profesyonel ve her şeyin hâkimiyeti kendisinde gibiydi. Dışarıda gezdiği kılığı kamufle olmak için idealdi; insanlar yaşlı ve kötü giyimli kişileri görmezden geliyorlardı. Göğsünde, boncuklu askısı olan gözlükleri vardı. Gözlükleri alıp gözüne taktı. Mavi korkutucu gözleri şimdi daha belirgindi.

"MacKayla lütfen içeri gir ve otur," dedi soğuk bir ses tonuyla.

Başımı eğip içeri girdim. Etrafa baktım; odada Fae olan bir şey vardı, gözlerimle kılıcı aradım.

"Rowena."

Bu samimi girişimden hoşlanmamıştı. Benim ise hoşuma gitmişti; çünkü o benim hocam değildi, ben de onun öğrencisi değildim. Bana sırtını döndüğü gün o şansı kaybetmişti. Birbirimize sessizce baktık.

"Otur," dedi tekrardan önündeki iskemleyi göstererek.

Oturmadım.

"Of Allah aşkına abartma da kıçını şuraya oturt, biz aileyiz!"

"Gerçekten mi?" dedim kapıya doğru vücudumu dayayıp kollarımı kavuşturarak. "Çünkü benim geldiğim yerde aileler ihtiyaç zamanında birbirlerine sırtını çevirmezler ve sen aynen bunu yaptın hem de iki kere. Neden o gece

bana git ve öl dedin? Sen sidhe kâhinlerini topluyorsun ama neden bana böyle yaptın?"

Kafasını çevirdi ve beni tepeden tırnağa inceledi. "O gün benim için çok zor bir gündü. Bizden tam üç kişiyi kaybetmiştim. Ve sen orada durmuş kendini inkâr ediyordun. Eğer durmasaydın kaçımız ölecektik bilmiyorum."

"Bu çok açıktı, kendimin ne olduğunu bilmiyordum, bunu anlayamadın mı?"

"Orada açık olan tek şey senin bir Fae'e ilgi duyduğundu. Ben seni Pri-ya yani Fae düşkünü zannettim. Ben senin hayatında ilk defa Fae gördüğünü nereden bilebilirdim. Pri-ya olanlara biz yardım edemeyiz. Bir kişi Pri-ya olduğu andan itibaren bizim yardımımız dışındadır; çünkü beyinleri artık mantığın dışına çıkmıştır. Ben bir kişiyi kurtarmak için on kişiyi feda etmem."

"Akılsız mı görünüyordum?" diye sordum.

"Aslında evet öyleydin," dedi alçaltıcı bir ses tonuyla.

O geceye yani Dublin'deki ilk geceme geri döndüm. İnanılmaz bir jet lag yaşıyordum, uykum vardı, kendimi yalnız hissediyordum ve kesinlikle orada olmaması gereken bir şey görmüştüm. Muhtemelen suratımda inanılmaz boş bir ifade vardı.

Yine de, "Peki ya müzeye ne diyorsun, beni orada da tek başıma bırakmıştın?" diye onu suçladım.

Ellerini kavuşturdu ve koltuğuna yaslandı. "Orada da bir Fae Prensi'nin etkisinde gibiydin ve dediğim gibi seni yine Pri-ya sandım. Onun için soyunuyordun başka ne düşünebilirdim ki? Onu mızrağınla tehdit ettiğini görünce yanlış anladığımı anladım. Konusu açılmışken o mızrağı görmem gerekiyor." Ayağa kalktı, bana doğru geldi ve elini uzattı.

Güldüm. Mızrağı ona vereceğimi düşünüyorsa gerçekten deliydi. Bunu yapmaktansa onun kalbine sokardım. "Hiç sanmıyorum!"

"MacKayla, lütfen mızrağı göster bana. Bizler bu savaşta beraberiz, bizler kız kardeşiz."

"Benim kız kardeşim öldü. Onu da gördün mü? Onun hakkında da hemen bir sonuca varıp sırtını döndün mü? Ona da git tek başına öl dedin mi? Çünkü öyle oldu, tek başına öldü!" diye sitem ettim. "Fae onu paramparça etti."

Rowena şaşırmış bir şekilde bana doğru baktı. "Nasıl yani bir kız kardeşin mi vardı?"

"Off lütfen!" İşte bu yüzden ondan nefret ediyordum yani beni bırakıp ailem hakkında bilgi vermemesi bir yana kardeşimi neden bulmamıştı? Sihirli ilanları, kuryeleri ve binası ile neden kardeşimi buraya çekememişti? Neden onu eğitememiş ve koruyamamıştı?

"Aylarca Dublin'de kaldı, barlarda takıldı, nasıl olur da onu bulamazsın?"

"Sen benim bir ziyarette Chicago'daki tüm insanları görebileceğimi mi sanıyorsun?" diye bana bağırdı. "Dublin çok büyük bir şehir ve yalnızca birkaç ay önce adam gibi organize olabildik. Kardeşin ne kadar zamandır burada? Neye benziyordu?"

"Burada sekiz ay kaldı. Sarışındı benim gibi yani beni ilk gördüğün günkü gibi. Aynı renk gözler ama daha uzun ve daha atletik."

Rowena yüzüme baktı. Sonunda kafasını salladı. "Özür dilerim MacKayla ama hayır. Hiçbir zaman kardeşinle tanışmadım. Bana neler olduğunu mutlaka anlatmalısın, bizler kardeşiz. Bana her şeyi anlatmalısın."

"Bizler kardeş değiliz ve sana mızrağımı vermeyeceğim yaşlı kadın."

Bana sert bir şekilde baktı. "Herkes hata yapabilir. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Kardeşimi bulmalıydın. Onu kurtarmalıydın."

"Seni kurtarmama izin vermeni o kadar çok isterdim ki."

"Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Eğer Jericho Barrons ile çalışıyorsan inan bana ihtiyacın var."

"Barrons hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir zaman bir erkekten sidhe kâhini olmadı ve olmayacak. Bu bir kadınlık armağanı."

"Armağan mı? Kardeşim öldürüldü ve hayatımız mahvoldu. Barrons'a gelince o nedir peki? Fae ırkının tümünü görüp öldürebiliyor ki bu bana göre çok önemli; siz ise bana hiçbir şey yapmadınız."

"Birinin güvenini kazanması için tek yapması gereken bu mu? O zaman hadi gel gidip birer Fae öldürelim. Onun kalbinde, aklında içinde ne var biliyor musun? Ne yaptığını veya neyin peşinde olduğunu?"

Hiçbir şey söyleyemedim; çünkü söylenebilecek hiçbir şey yoktu. Çoğu zaman onun bir kalbi var mı ondan bile emin olamıyordum; çünkü duygularını hep kendine saklıyordu.

"Tam tahmin ettiğim gibi, sana hiçbir şey anlatmıyor değil mi?"

"Bana ne olduğum hakkında sizden daha çok şey anlattığı kesin."

"Bana hiç şans tanımadın ki."

"Sana iki şans verdim."

"Tekrar dene MacKayla. Ben konuşmaya hazırım ama sen dinlemeye hazır mısın?"

"Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Onun ne olmadığını çok iyi biliyorum ve bu da sana yeter. O bizden biri değil. Biz safi kalbiz, safi amaç sahibiyiz. O yoncayı görüyor musun?" Rowena masasının arkasındaki altın çerçeveli goncayı gösterdi. "Ona iyice bak. Onun neden şans olarak kabul edildiğini ve binlerce senedir nasıl hayatımızda olduğunu bilmek ister misin?"

Kafamı salladım.

"Aziz Patrick'in simgesi olmadan önce o bizimdi. Bizim düzenimizin sembolüydü. Kız kardeşlerimizin senelerdir yeni köylere taşındıklarında kapılara kazıdıkları amblemdi. İnsanlara oraya niye taşındıklarını ve ne yaptıklarını belirten bir semboldü. İnsanlar bizim sembolümüzü görünce günlerce kutlama yaparlardı. Bizi hediyeler, şarap, yemek ve erkekle onurlandırırlardı. Bizi ağırlayabilmek için yarışmalar bile düzenlerlerdi. Bu yalnızca bir yonca değil, bir yemindi." Eline bir kalem alarak yoncanın yapraklarını ve şeklin önemini bana tek tek anlattı.

"Geçtiğimiz binlerce sene boyunca bizi unutup yoncaya dördüncü bir yaprak ekleyerek bunu şans sembolü haline getirdiler." Devam etti. "Ama biz unutmadık, asla da unutmayacağız. Yonca'nın anlamı: *Gör, Hizmet Et ve Koru* demektir. Kendisi Eire yani İrlanda anlamına gelir. Bizler sidhe kâhinleriyiz ve insanoğlunu korumak için buradayız. Biz bu dünya ve diğeri arasında muhafızlarız. Biz ölüme ve ölümü getirenlere karşı savaşırız. Bizler bu dünyadaki en önemli kişileriz."

Tüylerim diken diken olmuştu. Haykırmak ve bağırmak istiyordum. Kendimi önemli bir grubun parçası ola-

rak hissediyordum; kendimi hiç bu kadar önemli hissetmemiştim. İki kere reddedildiğiniz bir gruba girmek istemezsiniz ama karşı koyamıyordum. Evet, benim çok kinci bir yapım var ama elimde değil.

"Tahminimce bir yerlerde birçok kayıt ve kitap vardır değil mi? Eğer öyleyse bunları görebilir miyim?"

Kafasını salladı. "Evet, var ve işin en önemli yanı bir insanın Fae hakkında öğrenebileceği her şey bizde bulunmakta. Aramızdaki bazı az kabiliyetli kâhinler şu anda tüm bu verileri elektronik ortama geçiriyorlar. Kütüphanemiz ne kadar geniş olsa da parçalara bölünmüştü."

"Kütüphaneniz nerede?"

"Dublin'den uzakta, eski bir mahallede."

Eski bir mahalle, evet tabii öyledir. Barrons'u gördüğümde boğacaktım.

"Görmek ister misin?"

Heyecanlanmıştım. Beni hemen götür, göster, anlat demek istiyordum; hatta bağırmak istiyordum. Bana kim olduğumu açıklamasını, göstermesini diliyordum. Ama demedim. Ya beni o tepelere götürüp bir şekilde mızrağımı çalar, güçlerime de engel olursa? Silahımın gücünün farkındaydım. Bu dünyada Fae öldürebilecek iki silah vardı ve bir tanesi bendeydi. Onda bu silahlardan yalnızca biri vardı ama sayısız askeri mevcuttu. Bende ise diğeri vardı ve yalnızca kendi yaşamımı korumak içindi. Hiç adil değildi. "Belki bir ara gösterirsiniz," dedim usulca.

"Sana neler kaybettiğini biraz tattırayım, bana izin ver," diyerek masasının çekmecesini açtı. Dosya benzeri oldukça kalın ve deri kaplı bir kitap çıkardı. "Hadi gel," dedi. Kitabı masaya koyarak beni yanına çağırdı ve itinayla sayfalarını çevirmeye başladı.

"Bu senin ilgini çekebilir hadi gel yaklaş," dedi ve baştaki bir sayfayı açtı. Sidhe kâhini tanımlarının alfabetik sırasındaydı ve V harfini açmıştı.

Yutkundum.

V'LANE: Işık Krallığı ve Mukaddesin Prensi. Kraliçe Aoibheal'in Yüksek Kurulu ve Konseyinin üyesi. Wild Hunt'ın kurucusu, çok seksi ve çok üst sınıf. Bu prens ile ilk karşılaşmamız...

Kitabı kapattı ve çekmecesine geri koydu.

"Hey!" dedim sinirli bir şekilde. "Benim okumam henüz bitmemişti. İlk karşılaşma ne zaman ve neredeydi? Bu notların gerçek olduğundan emin miyiz? Onun bir Mukaddes olduğundan emin misin?"

"Müzenin girişinde görmüş olduğun Prens, Işığın Krallığı'nda doğdu ve o günden beri kraliçe ile birlikte. Gel ve bize katıl MacKayla, biz de seninle elimizde olanları paylaşalım."

"Bunun karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Bağlılık, sadakat, itaat. Bunun karşılığında sana bir ev, aile ve savaşman için bir gaye sağlayacağız."

"Patrona kim?"

Üzgün bir şekilde güldü. "Bir zamanlar çok fazla umudu olan fakat Fae tarafından öldürülen bir kadın. Onun görüntüsüne sahipsin."

"Benim O'Connorlar'a benzediğimi söylemiştin. Sizin organizasyonda benim akrabam olabilecek O'Connorlar var mı?"

Kafasını eğip gözlüklerinin üstünden bana baktı. "An-

nenle konuştun demek, çok iyi. Konuşacağınızdan emin değildim. VE?"

Çenem kilitlenmişti; doğru bilgilere sahip olduğuma inanamıyordum. "Kim olduğumu ve nereden geldiğimi bilmek istiyorum. Bana bunu sağlayabilir misin?"

"Sana gerçeği araştırmanda yardımcı olabilirim."

"Organizasyonunda O'Connorlar var mı, yok mu?" Bana neden kimse direkt cevap vermez ki?

Yüzü bir anda soldu. "Soyunuz sona erdi MacKayla. Eğer sen bir O'Connor isen o ailenin son ferdi sensin."

Arkamı döndüm, çok etkilenmiştim. Ailemden, kanımdan birini bulmak için bu kadar umutlandığımı fark etmemiştim.

Omzuma dokundu, her ne kadar onun demirden yapıldığını bilsem de bunu hissettim. "Bizler aynı soydanız MacKayla."

"Tüm O'Connorlar Fae tarafından mı öldürüldü?"

"Bak çocuğum şu anda bir kapı girişindesin, kapı kapanmadan kararını ver; ya içeri gir ya da dışarı çık."

Ona doğru döndüm. "Sinsar Dubh nerede?"

"Off bu da nasıl bir soru?"

"Sende mi?"

"Yalnızca Haven'dan olanların bilme hakkı olan bir soruya cevap vermeyeceğim."

"Haven ne?"

"Bizim kurulumuz. Patrona bir zamanlar buranın başıydı. Sen bir Null musun?"

"Evet." Vitesleri öyle seri değiştiriyordu ki aniden cevap vermek zorunda kalmıştım. Onun taktiğini hemen kapıp aynen uyguladım. "İnsanların içine giren ve daha sonra çıkmayan Fae nedir?"

"Böyle bir yaratık gördün mü?"

Kafamı salladım.

"Nasıl bir şeye benziyorlar?"

Ona tarif ettim.

"Dani'nin seni gördüğü gün bana gördüğünü anlattığı yaratıklar. Yani o işi yapıyorlar demek. Bu gibi Melunlar'ın olduğu rivayeti vardı ama gören yoktu. Onların ne olduğunu bilmiyoruz, o yüzden isim koyamıyoruz."

"O kızın içine girdiği için onu dışarı çıkaramadım."

"Sidhe kâhin görüşünün dışına mı çıktı? Yani görüntü olarak bir insanın şeklini aldı ve sen de onu geri çıkaramadın mı?" Çok şaşırmış ve korkmuştu.

"Onu öldürdün mü?"

"Kızı öldürmeden onu nasıl öldürebilirdim ki?"

Gözlerinde bir sürü soru işareti belirmişti. "Yani onu orada insan kılığında bırakıp kaçtın mı? Şimdi kaç insan senin acemiliğin yüzünden ölecek biliyor musun? Bu ölümlere vicdanın nasıl razı gelecek? Ya da hiç yokmuş gibi mi davranacaksın? Onun içine Fae girdiği anda insanlıktan çıktı anlıyor musun?"

Onun ne demek istediğini çok iyi anlamış ve utanmıştım. "Birincisi bunu bilemezsin. Ve ikincisi masum bir kızın yanına gidip onu öldüremem."

"O zaman o silahı bunu gerçekten kullanacak birine ver! Onun gitmesine izin verdiğin zaman bir kanın akmasına kıyamadığın için düzinelercesine neden oldun. O artık öldürecek. Melunlar'ın yaptığı da tam olarak bu!"

"Sizin için her şey siyah beyaz değil mi?"

"Gri, açık siyah için kullanılan bir renktir. Gri hiçbir zaman beyaz olmamıştır. Yalnızca beyaz, beyazdır. Onun ara tonları yoktur."

"Beni korkutuyorsun yaşlı kadın."

"Sen de beni korkutuyorsun küçük kız." Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Tekrar açtığında daha sakindi. "Benimle mahalleye gel. Nasılsa Dani ile tanıştın, gel ve diğer kardeşlerinle tanış. Bizim hakkımızda bir şeyler öğren, neyi neden yaptığımızı gör. Bizler canavar değiliz. Fae canavar. Bu gittikçe kötüye giden bir savaş. Eğer onların yaptıklarına karşılık vermezsek kesinlikle kaybedeceğiz. Karşılık vermeyenler ölecek."

"Lord Master ve onun Melunlar'ı özgürleştirme planından haberiniz var mı?"

"Sen kararını vermeden daha fazla soru cevaplamayacağım. Ya bizimlesindir ya değilsindir."

"Grinin de tonları vardır Rowena. Ben ne sizinleyim, ne de size karşıyım. Ben kime güvenmem gerektiğini öğreniyorum. Bana zorbalık edeceğine beni ikna et."

"Deniyorum. Benimle mahalleye gel."

Onunla gitmek istedim. Ama benim şartlarımla ve kendimi güvenli hissettiğim şekilde gidecektim; şu anda öyle hissetmiyordum.

"Ben size haber vereceğim."

"Harcadığın her dakika, tek başına ölüme giden yolda bir dakika aramıza katıl kardeşlerinle bağdaş ve güvende ol MacKayla."

"Ben bu riski göze alıyorum."

Ben gitmek üzereyken arkamdan bağırdı. "Dani neden seni bir aydır bulamıyor?"

"Çünkü V'Lane ile Faery diyarındaydım," dedim kapıdan çıkmadan.

Çıldırmıştı. "Eğer sen bir Pri-ya isen ve aramıza..."

"Ben öyle bir kukla değilim Rowena," dedim arkamı dönmeden. "Hiçbir zaman da, onun, senin veya Barrons'un kuklası olmayacağım."

rak hissediyordum; kendimi hiç bu kadar önemli hissetmemiştim. İki kere reddedildiğiniz bir gruba girmek istemezsiniz ama karşı koyamıyordum. Evet, benim çok kinci bir yapım var ama elimde değil.

"Tahminimce bir yerlerde birçok kayıt ve kitap vardır değil mi? Eğer öyleyse bunları görebilir miyim?"

Kafasını salladı. "Evet, var ve işin en önemli yanı bir insanın Fae hakkında öğrenebileceği her şey bizde bulunmakta. Aramızdaki bazı az kabiliyetli kâhinler şu anda tüm bu verileri elektronik ortama geçiriyorlar. Kütüphanemiz ne kadar geniş olsa da parçalara bölünmüştü."

"Kütüphaneniz nerede?"

"Dublin'den uzakta, eski bir mahallede."

Eski bir mahalle, evet tabii öyledir. Barrons'u gördüğümde boğacaktım.

"Görmek ister misin?"

Heyecanlanmıştım. Beni hemen götür, göster, anlat demek istiyordum; hatta bağırmak istiyordum. Bana kim olduğumu açıklamasını, göstermesini diliyordum. Ama demedim. Ya beni o tepelere götürüp bir şekilde mızrağımı çalar, güçlerime de engel olursa? Silahımın gücünün farkındaydım. Bu dünyada Fae öldürebilecek iki silah vardı ve bir tanesi bendeydi. Onda bu silahlardan yalnızca biri vardı ama sayısız askeri mevcuttu. Bende ise diğeri vardı ve yalnızca kendi yaşamımı korumak içindi. Hiç adil değildi. "Belki bir ara gösterirsiniz," dedim usulca.

"Sana neler kaybettiğini biraz tattırayım, bana izin ver," diyerek masasının çekmecesini açtı. Dosya benzeri oldukça kalın ve deri kaplı bir kitap çıkardı. "Hadi gel," dedi. Kitabı masaya koyarak beni yanına çağırdı ve itinayla sayfalarını çevirmeye başladı.

ON DÖRT

Sert, deri koltuğa yaslandım ve bir bira ile tekila söyledim.

Dublin'e geldiğimden beri ilk defa kendimi huzurlu hissediyordum ve parçaların oturmaya başladığının farkına varmıştım.

Bir oyun tahtasındaydım. Bir tarafında kötü ve şeytani olan Lord Master vardı. Dünyayı mahvetmek için Melunlar'ı getiriyor ve planlar yapıyordu.

Diğer tarafta ise minicik bir halde ben vardım. Ben kardeşim için intikam almak ve Fae ırkını bu dünyadan atmak istiyordum. Ben iyi taraftaydım.

Bu oyunda üç önemli oyuncu daha vardı: V'Lane, Barrons ve Rowena.

Onların hepsinin ortak bir noktası vardı: Hepsi beni istiyordu.

Biri Fae'ydi. Birinin ne olduğu belli değildi. Diğeri ise kendi söylememiş olmasına rağmen sidhe kâhinlerinin yöneticisiydi.

Hepsinin kendi planları ve sırları vardı.

Hepsi rahat bir şekilde birbirlerini sırtından bıçaklayabilir ve bana tek ayak üstünde yalan söyleyebilirlerdi.

Günlüğümü çıkardım ve notlar yazmaya başladım.

V'Lane ile başladım. Rowena'ya göre o bana doğruyu söylüyordu. O bir Mukaddes Prensi'ydi. Kraliçe Yüksek Kurulu'nun bir üyesiydi ve Melunlar'ın dünyaya geçmesini engellemeye çalışıyordu. Bu amacından dolayı oyun tahtasında o iyilerin tarafında yani benim tarafımdaydı; her ne kadar beni bir hamlesiyle soyup tecavüz edebilse bile aynı taraftaydık. O en az kırk iki bin yaşındaydı. Onun bir insanın duyguları hakkında hiçbir fikri yoktu; o yüzden bana zarar verebileceği ve canımı yakabileceğinin farkında değildi.

Sırada Barrons vardı. Tamamen bencil, kendini düşünen biriydi; acaba bu üçü arasında en tehlikeli o muydu? Rowena bana şehre iki saat uzaklıktaki mahalleden bahsettiğinde ve Dani'nin ben yokken kitabevine gelip beni aradığını söylediğinde anladım ki Barrons onları mahalleye kadar takip etmişti.

Benim mahalleme gelmişti.

Beni o yüzden Sinsar Dubh'ı aramak için şehre uzak o mahalleye getirmişti; tabii Fae Büyüsü ile ilgili bir kitabı ancak bir sidhe kâhini bulabilirdi. Ve Barrons kesinlikle bana sidhe kâhinlerinin genel merkezine gittiğini söylemeyecekti; bu oyunda herkes bilgileri saklıyordu.

Barrons gölgelerin arasından geçebilirdi ve hiçbir zarar görmezdi. Fae'i görebiliyor, Druidler'i biliyordu ve bana bakan gözler kesinlikle otuz yaşında değildi. O zamanı kandırmayı becerebilen bir insan mıydı? Acaba bir Fae'di de ben mi anlamıyordum? Eğer öyleyse ne kadar güçlü bir

Fae'di? İnsanların içine girebilen bir Fae miydi? Barrons'u ele mi geçirmişti? Bir anlığına bu düşünceye daldım. Bir Fae bile Barrons'u ele geçiremezdi.

Fiona onun Güç Objesi Dedektörü'ne zarar vermeye çalıştığı için ortadan kaybolmuştu. Bu işin içine burnunu sokan bir dedektif öldürülmüştü. Jericho Barrons'a bulaşan herkes ya ortadan kayboluyor ya da ölüyordu. Ama ben onun bu davalara karıştığını ispatlayamıyordum.

O artık dünyamızda Melun istemiyordu. Ama bunun yanında dünyamızı da kurtarmaya çalışmıyordu. Acaba o para düşkünü ve hırslı bir adam mıydı? Ya da gerçekten kitabı ele geçirip yüksek fiyata satacak mıydı?

Kitabı bulursak ona nasıl dokunacağı da bir başka soruydu. Sinsar Dubh onu eline geçiren herkese şeytani şeyler yapıyordu. Kendine acaba dövme yapınca kitabın şeytanlığından kurtulacağını mı sanıyordu? Acaba böyle bir şey olabilir miydi?

Jericho Barrons ile ilgili tek gerçeklik hiçbir şeyin gerçek olmadığıydı. Bu kadar çok soru işaretiyle Barrons'u tahtada doğru yere koyamıyordum.

V'Lane tahtanın iyi tarafındaydı, Barrons ise sınırda; peki ya Rowena? Rowena bu oyunda benim tarafımda olmalıydı ama kendimce onu bu tarafa koyamıyordum.

V'Lane ve Barrons benim sağ kalmamı istiyorlardı ve beni korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Rowena'dan hiç emin değildim ve ona hiç güvenmiyordum. Eğer o benden çok daha yetenekli ve özel kâhinler olduğuna inanıyorsa ve benim mızrağımla benden daha iyi işler yapacaklarını düşünüyorsa, mızrağı almak için acaba neler yapardı? Eğer insanlar, Fae ırkına karşı onlar gibi acımasız olursa o zaman onlardan ne farkımız kalır? Aramız-

da ayırt edici unsurlar olmalı değil mi? Ben gerçekten bir insanın yanına gidip içine Fae girdi diye onu öldürmeli miyim? Bu gece o kızın gitmesine izin verdiğim için kaç kişi öldü diye düşünmeli miyim?

Rowena'yı düşünmek hiç hoşuma gitmedi. Bir de eğer o baş eğitmen değilse, baş eğitmen kimdi?

Daha sonra Lord Master için çalışan piyon olan Malluce ile ilgili notlar almaya başladım. Barrons'a göre gittiğim bir ay boyunca onların ikisinden de haber alınmamıştı. Yani vampirin cenazesi gerçekti. Eğer Barrons'la ona yaptıklarımıza dayanabilmiş olsaydı şimdiye çoktan takipçileri yanında olurdu. Acaba Lord Master kendine yeni bir yamak yetiştiriyor muydu? Malluce'yi listemden sildim; en azından bir kişi eksilmişti.

McCabes, O'Bannions ve Fae Koleksiyonerleri oyunun bir parçası değildi. Yalnızca Sinsar Dubh'ı arayan veya şeytanla işbirliği yapanlar bu oyunun içindeydi.

Dünyamızdaki tüm Melunlar'ı rehine statüsüne koymuştum. Bu dünyadaki tek amaçları genel bir kaos yaratmaktı. Lord Master'a itaat etmek ve onun hain planını gerçekleştirene kadar ilgileri başka bir yöne çekmekti. Defterimde yeni bir sayfaya geçtim ve oyunda sahne arkasında olan oyuncuları düşündüm.

Mukaddes Kraliçesi yazdım. V'Lane'ne göre o Sinsar Dubh'ı istiyordu ama neden? Acaba Melunlar'ı yeniden toplamak mı istiyordu? Kitabın içinde türleri yönetmesine yardımcı olan büyüler var mıydı? Sinsar Dubh gerçekten neydi? Bunun Melun Kralı tarafından yazılan bir kara büyü kitabı olduğu kesindi ama ne işe yarıyordu? Neden herkes aynı şeyin peşindeydi? Sayfalarında herkesin hayatını karartacak ne gibi şeyler yazılıydı? Sözler ve sem-

bollerin bu gibi güçleri var mıydı? Bizler kemik ve etten yapılmamış mıydık?

Cevapları bulmak için çok acelem yoktu. Kara Kitap'la ilgili yazdığım birkaç cümle bile beni germişti; onu bulmayı hem istiyor, hem de istemiyordum.

Tüm bu karmaşanın içinde Melun Kralı'nın yeri neresiydi?

Onun bir anlamı var mıydı yoksa hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Eğer benim kara büyü kitabım kayıp olsaydı ben onun peşinden giderdim. Peki, o peşinde miydi? O zaman beni neden bulmamıştı? Çünkü herkes peşimdeydi. Kitabı onun elinden nasıl çıkmıştı ki? Paranoyaklaşmaya başlamıştım ama gerçekten de kitap nasıl kaybolmuştu? Ya bu büyük bir oltanın ucundaki yemse? Eğer böyleyse yakalamaya çalıştığı şey nedir? Ya Lord Master çok daha büyük kara bir kuvvetin yemi olarak görevlendirildiyse? Acaba oyun tahtası benim gördüğümden daha mı büyük? Acaba hepimiz bilmediğimiz büyük bir şeyin oyuncakları mıyız?

Oyunda bir yerde Sinsar Dubh hareket ediyordu. Peki, onu kim hareket ettiriyordu? Nasıl hareket ediyordu ve neden hareket ediyordu?

Nasıl bir varlık bana bunu hissedebilme, bulma gücü veriyor ama yanına yaklaşınca da kendimden geçmeme neden oluyordu?

Kendime yeni bir içki söyledim ve bir yudumda içtim.

"Sana katılabilir miyim?"

Kafamı kaldırdım. Trinity'deki Antik Diller Kurumu bölümündeki İrlandalı çocuk Scotty'di gelen. Yasal olma-

yan açık artırma zarfını da ondan almıştım. Dünya ne kadar küçüktü. Ve buna rağmen nedense herkes bana Dublin'in ne kadar büyük olduğunu anlatır.

Kafamı salladım, "Tabii neden olmasın."

"Çok sağol ya," dedi soğuk bir şekilde.

Kadınlardan gelen bu gibi soğuk karşılıklara alışık değildi. Çalıştığı güzel gözlü çocukla neredeyse aynı yaşlardaydı. Beraber çalıştığı çocuk ince, hoş, seksi bir çocuktu ama Scotty çok daha erkeksi ve kendine güvenen biriydi.

Yaklaşık bir doksan boyundaydı ve uzun, koyu renk saçları vardı. Hormonlarımı ayağa kaldırıyordu; bu çocuk kesinlikle bir erkekti.

"Güzel viski ve hoş vakte," dedi bardağını benim bira şişeme vurarak. Bir bardağı fondip yaparak içtim, içimdeki o sığ, boş, acıyan yer yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı.

Elini uzattı. "Benim adım Christian," dedi.

El sıkıştık.

"Ben de Mac."

Güldü. "Bana göre bir Mac'e benzemiyorsun."

"Off tamam pes ettim, hep aynı şeyi duymaktan bıktım, Mac'e benzemiyorsam neye benziyorum?"

"Çoğu yerlerde Mac bir erkek ismidir ve inan bana sen kesinlikle bir erkeğe benzemiyorsun. Benim geldiğim yerlerde insanlar kendilerini aile isimleri ile tanıtırlar, ben hâlâ senin tam ismini duyamadım."

"Sen İskoçyalı mısın?"

Kafasını salladı. "Evet Keltar ailesinden. Christian MacKeltar."

"Ne kadar güzel bir isim."

"İçeri girdiğinden beri seni izliyorum. Çok düşünceli

görünüyorsun... Yanılmıyorsam bu senin üçüncü içkin. Güzel bir kız tek başına içki içince meraklanıyorum. Her şey yolunda mı, iyi misin?"

"Sadece zor bir gün geçirdim, sorduğun için teşekkür ederim." Ne kadar tatlı biri. Dünyada iyi insanlar da varmış; yalnızca bana denk gelmemiş.

"Yazı mı yazıyorsun?" Günlüğümü görmüştü. Geldiği anda günlüğü kapatmıştım.

"Ben günlük tutuyorum."

"Gerçekten mi?" Merakla bana bakıyordu.

Neredeyse gülecektim. Herhalde yakışıklı çocukları, ünlüleri, makyaj malzemelerimi ve kıyafetlerden yazıyorum sandı. Ona günlüğü verip bir iki sayfa okumasını ve nasıl biri ile muhatap olduğunu görmesini istiyordum ama bunu yapacak gücüm yoktu.

Yalanlardan ve yalnız kalmaktan çok sıkılmıştım. Dünyadan kopuk olmaktan bıkmıştım. Güvenmediğim insanlarla olmaktan yorulmuştum ve bu çocuk gibi birlikte olamayacağım ama güvenebileceğim insanlarla olmak istiyordum. Normal olmak istiyordum ama elime geçen her fırsatı da tepiyordum.

"Al bak istiyorsan," dedim ve ona doğru defteri uzattım.

Kafası karışmış ve şaşırmış bir şekilde bana baktı. Benim en derin duygularımı öğrenmek istediğini biliyordum; sonuçta hangi erkek bir kadının tüm duygu ve düşüncelerini sansürsüz bir şekilde öğrenmek istemez ki? Ya da sarhoş olduğum için beyefendilik yapıp defteri bana geri verecekti. Kim kazanacaktı erkeklik mi, efendilik mi?

Defterimin ilk sayfasını açtı ve gördüğüm, takip ettiğim Melunlar ile ilgili bilgileri okudu; daha sonra da kaç

tanesini nerede ve nasıl öldürdüğümü okudu. Ona bir şey sormadan önce sayfaları okumasını bekledim.

"Artık deli olduğumu öğrendiğine göre," dedim, ona doğru baktım ve bekledim. "Benim deli olduğumu anladın değil mi?" Bana bakışında çok yanlış bir şey vardı.

"MacKayla," dedi yumuşak bir sesle. "Güvenli bir yere gidip konuşmamız lazım, her yer olur..."

Nefesimi tuttum. "Sana adımın MacKayla olduğunu söylemedim." Ona panikle baktım. Normalliğe yaklaşmaya çalışırken kendimi daha da anormal bir durumda buldum; çünkü bu çocuk da anormal çıkmıştı.

"Senin kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum," dedi sessiz bir şekilde. "Senin gibi biriyle daha önce de tanıştım."

"Nerede?" dedim heyecanlı bir şekilde. "Dublin'de mi?"

Kafasını salladı. "Evet. Başka yerlerde de tanıştım."

Tabii ki yalan söylüyordu. Yani mümkün müydü? Adımı biliyordu. Benimle ilgili başka ne biliyordu acaba. "Kardeşimi tanıyor muydun?" Nefesim kesilmişti.

"Evet," dedi üzgün bir sesle, "Alina'yı tanıyordum."

"Kardeşimi tanıyor muydun?" Neredeyse çığlık atmıştım. Bizi nereden tanıyordu? Bu adam kimdi?

"Evet. Benimle özel olarak konuşabileceğimiz bir yere gelir misin?"

Cep telefonum çaldığında, o kadar çok ses çıkardı ki korkudan neredeyse ruhum vücudumdan ayrılıyordu. Belli ki Barrons aramalarını kaçırmamı istemiyordu.

Çantamda telefonu bulup kapağını açtım Barrons'un sesi çok sinirliydi.

"Hangi cehennemdesin?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez!"

"Bu gece şehirde iki tane Avcı gördüm Bayan Lane. Rivayete göre çok daha fazla gelecekmiş. Hemen eve gel."

Söyleyeceğini söylemişti, kapattığında buz kesilmiştim.

Avcı kelimesinin benim için anlamını açıklayamam ama şöyle söyleyim beni uyandırmayı her seferinde beceriyor. Beni en özel, en derin yerimden yakalıyor.

"Yüzün kâğıt kadar beyaz oldu neyin var?"

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Hiç seçeneğim yoktu. İçinde bulunduğum pub hafta içi erken kapanıyordu. Ya şimdi koşarak kitabevine gidicektim ya da birkaç saat daha kalıp hayatımı riske atacaktım.

"Hiçbir şey!' Biraz para bıraktım masaya. Barrons neden benim peşimden gelmemişti? Telefon tekrar çaldı.

"Ben gelirsem çok daha büyük bir yem oluruz ve şu anda biraz meşgulüm," dedi. "Binalara yakın dolaşmaya çalış. Kalabalıkların içine gir."

Nasıl yani artık aklımı mı okuyordu? "Taksiye binebilirim."

"Taksileri kimler kullanıyor dikkat ettin mi?"

Hayır ama bunu söylediğine göre artık kesinlikle dikkat edecektim.

"Neredesin?"

Ona söyledim.

"Çok uzakta değilsin. Merak etme bir şey olmaz ama buraya bir an önce gelin." Tekrar telefonu kapattı.

Günlüğümü ve telefonu çantama koydum ve ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Christian.

"Gitmem lazım, işim çıktı." Barrons'a ne kadar prob-

lem yığsam da onların tümünü halleder ve beni korurdu. Eğer bu gece şehirde avcılar varsa yanımda yirmi yaşında bir İskoç delikanlı değil şehirdeki en tehlikeli adamı yani Barrons'u tercih ederdim.

"Her şeyi öğrenmek istiyorum, seni gelip Trinity'de görebilir miyim?"

Durdu. "Her ne ile uğraşıyorsan MacKayla, bırak sana yardım edeyim."

"Beni yalnızca yavaşlatırsın."

"Bunu bilmiyorsun. Belki de yardımcı olabilirim."

"Üstüme gelme," dedim yavaşça. "Üstüme gelinmesinden çok sıkıldım."

Benimle birkaç dakika durdu. "O zaman gel beni Trinity'de gör, konuşuruz," dedi.

"Yakında," diye söz verdim. Bardan çıkarken ne kadar cahil olduğumu düşündüm. Orada oturmuş oyun tahtamı analiz ederken hiç tanımadığım bir oyuncu masama gelip kendini tanıtmıştı. Ben onun hakkında hiçbir şey bilmezken o benim hakkımda her şeyi biliyordu.

Kendimi yine aptal gibi hissediyordum.

Oyun tahtasında Christian MacKeltar'ın yeri neresiydi?

Düşüncelerle geceye daldım. Şu anda tek yapmam gereken şey kitabevine canlı bir şekilde girmekti.

Neredeyse kitapçıya varmak üzereyken avcı beni bulmuştu.

ON BEŞ

Geçen gece yaptığımız gezi dışında mahalleden uzun zamandır geçmemiştim ve ben yokken Dublin bambaşka bir şehre dönüşmüştü. Dünyama ve etrafıma bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Gece onların zamanıydı ve arabaları ile ortaya çıkıyorlardı. Rhinolar taksileri kullanıyorlardı.

Çok aç ve ıslak gözlü, ağızsız ince ve hayalet beyazlığında yeni bir Melun grubu doğmuştu; bunlar, sokaklardaki satıcılar olarak görev alıyorlardı. Peki, bu dükkânların gerçek sahipleri neredeydi? İnanın bilmek istemiyordum. Sokaktaki her on bin kişiye bir Melun düşüyordu. Çoğu çok seksi ve dikkat çekici insan görünümündeydi; barlara turist olarak gidip insanları kandırıyorlardı. Peki, onları kandırıp ne yapıyorlardı? İnanın bunu da bilmek istemiyordum. Hepsini öldüremezdim. Sayılarına karşı savunmasızdım. Etrafımda çok Melun vardı ve ben çok içmiştim. Buradan acilen çıkmalıydım; hatta çıkıp kusmalıydım.

Sidhe kâhinleri bana çok daha mantıklı görünmeye başlamıştı. Bunlarla savaşmak için bize yüzlerce insan gerekiyordu ama yalnızca iki silahımız vardı. Bu çok çılgıncaydı; onları öldürmek için yeni bir sistem bulmamız gerekiyordu.

Yere bakarak hızla yürüdüm; turistlerin arasına karışıp nefesimi tuttum. Barrons'un bu geceki planlarını düşündüm. Gece, Fae ırkıyla dolup taşıyordu, ben ise aralarından geçerek uzaklaşmaya çalışıyordum. Herkese kaçmaları için bağırmak, oradan uzaklaşmalarını sağlamak istiyordum. Butterfield'a doğru geçerken arkamda ayak sesleri hissettim. Arkama bakmaya korkuyordum. Arkamda her ne varsa ona doğru bakmadan, benim sidhe kâhini olduğumu anlamayacaktı, o yüzden tek yapmam gereken onu görmezlikten gelip kitabevine ulaşmaktı.

"İnsan," dedi arkamdaki ses. "Koş, koş koşmaya devam et tek bildiğin bu zaten ama bizim sevdiğimiz tek şey de kovalamak..." dedi.

Bu ses bir kâbustan çıkmış gibiydi. Ve kesinlikle benimle konuşmuyordu.

"Sen sidhe kâhini koş, koş hadi."

Bana sidhe kâhini demişti.

Bana bakarak sidhe kâhini olduğumu anlamıştı.

Benim suratımı tanıyan tek Melun Lord Master'ın takipçileriydi; bu da şu demek oluyordu, beni bulmak için saklandığı yerden çıkmıştı.

Ben bu gece buraya gelen tüm avcıların tesadüfen burada olduğunu düşünüyordum ama artık planlanmış bir saldırı olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Beni yakalamaya gelmişlerdi. Onları öldürebilirdim, mızrağım belimdeydi ama onların sayısını düşündükçe ürküyordum.

Omzumdan biraz sağa sola baktım, sokağın tümü Rhinolar ve Melunlarla dolup taşıyordu.

Bazen cesur olmak büyük salaklıktır; o yüzden koşmaya devam ettim.

Bir sokaktan diğerine, sonra mahalle aralarından parka koştum. Ciğerlerim yanıp dizlerim titreyene kadar koştum. Yalnızca koştum...

O kadar hızlı koştum ki Dani gibi ayaklarımda kanat çıktığını sandım, koştum, koştum ve arkamdaki ayak sesleri kaybolup kendiminkiler duyuluncaya kadar devam ettim. Etrafı inceledim. Kaybolmuşlardı, başarmıştım onları kaybetmiştim. Rhinolar çok güçlüydü ama seri değillerdi.

Köşeyi döndüm ve neredeyse bir duvara giriyordum. Girdiğim bu sokak aslında çıkmaz bir sokaktı, diğer askerler beni bulmadan buradan çıkmalıydım. Bu duvarı tırmanmama ihtimal yoktu. Barrons'un dükkânından üç sokak ötedeydim. Bu duvarı tırmanıp yalnızca iki sokak koşarsam güvenle evime ulaşabilecektim.

Arkamı döndüm.

Donakalmıştım.

Bir anda gökyüzü bir buzdolabına dönüşmüştü. Hava sıcaklığı aniden düşmüştü, tenime kar damlıyordu.

Orada olduğunu biliyordum. Vücudumdaki her hücre onun orada olduğunu biliyordu. Bunu yanlızca Barrons'un söylediği için değil hissettiğim için biliyordum.

Gökteki canavarlar etrafımda karanlık daireler çiziyorlardı. Devasal kanatların seslerini duyabiliyordum. Antik bir koku, kiremitin kokusu ile birleşmişti; eğer cehennemde ejderhalar varsa bu onların kokusu olabilirdi.

Konuşmadan kafamın içinde bir ses *sidhe kâhini* dedi. *Sen bizim kölemizsin, bizler senin sahibiniz.*

"Çık içimden," diye haykırarak sesleri yok etmeye çalıştım. Kafamdan çıkarmış olsam da gökten kıpırdatamamıştım. Havanın kıpırdadığını hissedebiliyordum.

Sokağın başına ulaşmamın ne kadar süreceğini kafamda hesaplamaya çalıştım. Ne kadar hızlı olabileceğimi hesaplamaya çalışıyordum, peki bu yaratığın hızı neydi? Büyüklüğü neydi? Onun hakkında okuduğum tanımlamaların hepsi farklıydı. Bu binaların arasından geçebilir miydi? Aşağıdan beni kanatlarına alabilir miydi? Kitapçıya gelip beni arar mıydı? Tüm karanlık güçlerini kullanıp kitabevini talan edebilir miydi?

Acaba avcılar, gölgeler ve Karanlık Bölge'dekilerin tümünün aynı hissi verdiğini hissedebiliyorlar mı?

"Siktir!" diyebildim bu kadar düşünce içinde. Bazen söylenecek başka kelime yoktur.

Neden kaçtığımı ya da kaçmaya çalıştığımı bilmeliydim. Bilgi güçtür. Bu beni hiçbir zaman yanıltmayan bir düşüncedir.

Yüzümdeki buz tanelerini silerken yukarı baktım.

Siyah bir buz içinden iki göz direkt bana doğru bakıyordu.

Okuduğum kitaplar Kraliyet Avcıları'nı insanların tanımladığı şeytana benzetirler.

Kitaplar haklıydı; bu şeytanın ta kendisiydi. Asırlardır birkaç sidhe kâhini dini efsaneleri ve İncili kaydetmekte mutlaka yardımcı olmuş olmalıdır. Onlar avcıları görmüş ve şeytan tanımlamasını yapmış olmalılar.

Bir ara geceyi ve yaratığı ayırt etmekte zorlandım. Sonra bir anda görüntü netleşti ve genlerimdeki bir şey bana yardımcı oldu, artık çok net bir şekilde görebiliyordum. Büyük, karanlık ve deri gibi kanatları, yine öyle bir vü-

cudu vardı ve çatallı kuyruğu çırpınıyordu. Dili uzun ve ortadan ikiye bölünmüştü. Büyük siyah boynuzları vardı ve uçları kanlıydı. Simsiyahtı ama siyahtan da öte tüm ışığı kapatıyor, hatta emiyordu. Ve her şeyin yanında bu varlık çok soğuktu. Kanatlarını çırptıkça vücudundan çıkan buz parçaları etrafa yayılıyordu. Bu V'Lane'den sonra bizim dünyamızın etrafında döndüğü tek Fae'ydi. Çok güçlüydü. Midemi o kadar bulandırıyordu ki neredeyse nefessiz kalıp bayılacaktım.

Kahkaha attı. Gözlerimi kapattım ve onu düşünmemeye çalıştım; bu hiç kolay olmadı. Benim içimde, beni nasıl bulacağını çok iyi biliyordu. Acaba bu yüzden mi Fae'den korkuyoruz yani kafamızın içine girip en gizli düşüncelerimizi görebildikleri için mi?

Acaba benim kadar güçlü olmayan bir sidhe kâhini onlara karşı gelip, her birini kafasından çıkarabilir miydi yoksa o güçlü kanatlara, bu varlığa kendini teslim mi ederdi?

Gözlerimi tekrar açtım.

Benim canavarım da bir adım ötede, yaratığın rüzgârı yüzünden pelerinini uçurarak sokağın köşesinde beni bekliyordu. Sessiz ve düşünceli bir şekilde beni bekliyordu. Kafası, gözleri veya onu havada tutan hiçbir belirti yoktu. O da gecenin gölgesi gibiydi ama tek farkı orada değildi. Avcı tam üstümde beni takip ediyordu.

Onu görmezden geldim, ceketimi attım ve kılıfından mızrağımı çıkardım. Bu benim problemim değildi; benim problemim uçan cehennem ejderhasıydı.

Siyah dolu üstüme yağmaya başladı. Avcı hoşnutsuz bir şekilde yukarı doğru havalandı.

Bizim emanetlerimize nasıl dokunursun?

"Defol git!" diye bağırdım. "Beni istiyorsan gel de al

bakalım," dedim. Kafamdaki o yere odaklandım ve ona cevap verdim. Kafamda haykıran bu şey neredeyse beynimi çatlatıyordu.

Avcı kendini bu sokağa sıkıştırabilir miydi? Kendini küçültüp, büyültebilir miydi?

Bunu birazdan görecektik ama eğer sokağa gelirse ona mızrağımı saplayacaktım.

Bekledim.

Oyalandı, etrafımda çırpındı.

Yukarı baktım ve gülümsedim.

Gözlerinde sinir ve nefreti gördüm ama bana doğru gelmedi. Mızrağıma gelmekten korkuyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Onu öldürebilirdim. Onu yöneten bir sahibi vardı ama ne uğruna olursa olsun ölümü göze almayacaktı.

Sonradan hatırladım ki kendi aralarında bile avcılardan korkarlardı. Onların belirli bir özelliği vardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama kraliyet fertleri bile onlara bulaşmazdı. Onlar Fae'di. Çıkarları söz konusu olunca herkese hizmet ederlerdi ama istedikleri zaman da dururlardı. Onlar tamamen paralı askerlerdi.

Mızraktan korkuyordu. Ölümü göze almazdı. Benim daha büyük bir şansım vardı.

Birden koşmaya başladım.

Daha fazla avcı gelmediği sürece ya da askerleri dolmadığı sürece bu gece canım bana kalacaktı. Kitabevine kadar koşabilirdim ve Barrons beni planlarıyla savunabilirdi. Belki de birkaç gün şehri terk ederdik. Hatta belki de diğer sidhe kâhinleriyle birleşip güçlenebilirdik. Çokluk her zaman daha güvenliydi.

Hayaletin tersine koşmaya başlamıştım ki birden bek-

lenmeyen çok akıl almaz bir şey yaptı, beynim bunu kavrayamadı.

Tırpanını fırlattı ve beni orta yerimden kavrayıp yakaladı.

Bağırmaya başladım: *Ama sen gerçek değilsin!* Beni yakalamış ve nefessiz bırakmıştı.

Gerçek olsun olmasın, tırpanı gayet gerçekti.

Bu gece ikinci kez her şey değişmişti. Benim canavarım gerçekti.

Bu imkânsızdı. O sokağın başında pelerini içinde boş bir siluet, bir hayal ürünüydü. Ona doğru fenerimi atmıştım ve ondan kaçarken duvardan geçmişti. Maddeden oluşmuyordu!

Gülerek bana doğru yaklaştı. Artık onun gerçek olduğunu bildiğime göre karanlık, siyah, nefret dolu niyetini hissedebiliyordum. Bu kinin, nefretin tamamı banaydı.

Korkarak, inanamadan ona doğru baktım, nefes almaya çalıştım. Göğsüm sıkışmış, ciğerlerim dolmuştu.

Bana oyun oynanmıştı. Düşmanımın düşman olmadığı kanaatine varıp ele geçirilmiştim. Tüm bu zaman boyunca beni gözlemlemiş miydi? Gözlemleyip, bekleyip saldırmış mıydı?

Onunla konuştum. Ona günahlarımı itiraf ettim. O neydi?

Dehşet verici bir şekilde nefes aldım. Pelerini uçuşarak bana doğru yaklaştı.

Hem bir Fae hissetmiştim, hem de hiçbir şey hissetmemiştim. Düşüncelerimi dondurabilir miydim?

Tırpanını savurdu. Eğildim. Sonra zıpladım altımdan geçti, havayı bir bıçak gibi delmişti. Bu gibi bir tırpan kemiklerimi toza çevirebilirdi.

Beni tırpanıyla ele geçirmeye çalışmıyordu. Benim için acaba özel bir ölüm mü düşünmüştü? Biz kaçış dansımızı yaparken sokağa Rhinolar ve bir ordu dolusu Fae doldu.

Bir düzine Melun tarafından ezilmeme saniyeler kalmıştı. Onları dondurabilirdim ama sayıları çoktu. Beni eninde sonunda ele geçireceklerdi. Dani'ye ve Barrons'a ihtiyacım vardı. Efendilerinin emri altındaki askerlerin önünde bir yemdim.

Yapacak hiçbir şey kalmadığında elebaşlarını öldürmeye çalışacaksın. Bu durumda elebaşları kesinlikle hayalet gibi görünen pelerinliydi.

Ona odaklandım.

Mızraklı elime tırpanını fırlattı ve beni yakaladı. Yere doğru düşerken tek elimle de onun pelerinini yakaladım.

Soğuk değildi.

Hatta hissettiğim şey katı değildi.

Ben beş yaşındayken evimize bir tavşan girmişti. Bahardı ve tavşan muhtemelen açlıktan ölmüştü. Kokmamıştı, teni pürüzsüz ve beyazdı, çok sevimliydi. Battaniyede öylesine yatıyordu, uyur gibiydi. Onu alıp anneme götürüp evde tutabilir miyiz diye sormak istedim. Ellerimle onu kaldırmaya çalıştığımda ise yumuşak erimiş vücudunu ve kokusunu hissettim. Çok kötü bir duyguydu, bir daha asla böyle bir şeye dokunmak istemedim.

Onu şimdi hissediyor ve kokluyordum.

Sol elim direkt onun karnına girdi. Bu şey tamamen çürümüştü. Eli boğazıma yapıştığında tamamıyla yumuşak değil tam tersine soğuk ve sertti.

Bağırdım, tekme attım, savaştım, ısırdım ama bu şeyin gücü inanılmazdı. Bu neydi? Ne ile dövüşüyordum?

Onun inanmamı istediği şeye ne kadar çabuk inanmıştım. Bana kim bilir nasıl gülmüştü. Mızrağım neredeydi?

İkinci kez aynı dakikalar içinde beni boğuyordu.

Ölmek üzereyken avcının deri gibi duran beline bakakaldım.

ON ALTI

Tahmin ettiğiniz gibi ben de kardeşimin kaderi gibi Dublin'in orta yerinde canavarlar tarafından saldırıya uğrayarak ölmedim.

Annem ve babam havaalanından bir ceset daha toplamak zorunda kalmayacaklardı.

Ama bir an için öldüğümü sandım. Biri sizi boğarken beyninize giden damarlar kan pompalamaz, on saniye boyunca bunu sürdürebilirse kendinizden geçersiniz ve eğer biraz daha devam ederseniz önce kalbiniz daha sonra da beyniniz ölür. Tahminimce bu canavar benim ölmemi istemiyordu.

Ağzımda sert, acı bir kimyasal madde ile bileklerim yaralanmış bir şekilde uyandım. Tahminlerimce ilaç içirilip kaçırılmıştım. Gözlerimi kapalı tuttum, derin derin sessizce nefes almaya çalıştım, etrafımda baygın olduğumu sanan varlıkların uyandığımı anlamasını istemedim.

Ayaklarım çıplaktı, üşüyordum ve üstümde yalnızca

bir kot ve tişört vardı. Ayakkabılarım, süveterim, ceketim ve çantam gitmişti. Barrons'un verdiği telefon da onların içindeydi. Barrons beni bulacaktı, çünkü bilekliği takıyor...

Kalbim duracak gibi oldu, o da kolumda yoktu. Hatta tek hissettiğim şey bileklerimdeki sert ve soğuk şeydi. Bilekliğin ne zaman çıkarıldığını merak ettim, nerede olduğumu ve ne kadar zaman geçtiğini düşündüm. Hayaletin ne veya kim olduğunu düşündüm. Lord Master'ın da pelerini aynı pelerindi ama bu kesinlikle o değildi. Bu şeytanlar farklıydı. Ortak doğaları olmasına rağmen hayalet hakkında değişik olan bir şeyler vardı.

Gözlerimi açtım ve taş misali olduğum yerde durdum. Kimse garip bir şey söylemedi. Ben de koluma baktım, alçıya alınmıştı.

"Neredeyse elini kesmek zorunda kalıyordum," dedi yakınlardan bir ses, ödüm patlamıştı. "Kanamadan öleceksin. Alçıya almak zorunda kaldım."

Yavaşça kalktım, oturmaya çalıştım. Kafam hâlâ sızlıyordu. Kolumdaki tüm damarlar ağrıyordu. Demir parmaklıklar altında bir kafeste yerde yatıyordum. Gardiyanım parmaklıkların diğer tarafında duruyordu.

"Neredeyim ben?"

"Burren'dayız yani aslında Burren'in altındayız. Burren nedir biliyor musun?"

Bu ses çok tanıdıktı. Ben bu sesi nerede duymuştum. Sözler, aksan, hepsi çok tanıdıktı.

Evet, Burren'in ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Haritalarda ve kitaplarda burayı görmüş ve okumuştum. Büyük taş anlamına gelen ve taşlık bölge olan Clare'den

alınan Boirean kelimesinden oluşmaktadır. İrlanda'nın bu bölgesinde kalker taşlarının arasında Neolitik mezarlar bulunabilir. Burren'ın altında aktif mağaralar, labirent pasajlar ve bazıları turistlere açık gömüler vardır.

Burren'ın altındaydım.

Bir bomba sığınağının içinde olmaktan bin kat beterdi. Canlı canlı gömülmek gibi bir duyguydu. Karanlık ve sıkışık yerlerden çok korkuyordum. Kafamın üstünde binlerce ton taş olması, beni havadan, dünyadan ayırıyor olması, dışarı çıkamayacağım ve derin nefes alamama duygusu beni klostrofobik yapıyordu. Yüzümde dehşet verici bir ifade vardı.

"Gördüğüm kadarıyla biliyorsun."

"Eşyalarım nerede?" Nerede olduğumu düşünmemeye çalışıyordum. Buradan bir şekilde çıkmalıydım. Daha da önemlisi bilekliğim neredeydi? Bunu soramıyordum ama onları bulmak zorundaydım.

"Neden?"

"Üşüyorum."

"İnan bana üşümek sorunlarının en küçüğü."

Bu doğru değildi. Buradan kurtulsam bile yolu nasıl bulacaktım? Karanlık tünellerden, mağaraların içinden, hiçbir yön hissi olmadan gidecektim. Her ne kadar kıyafetlerim, bilekliğim ve mızrağım hakkında birçok soru sormak istesem de fazla dikkat çekmek istemiyordum. En korktuğum şey, eğer eşyalarım yakındaysa hayaletin onları saklamaya çalışmasıydı. Bileklik acaba nasıl çalışıyordu? Barros beni yerin altında bulabilecek miydi? "Sen kimsin? Benden ne istiyorsun?"

"Hayatımı geri istiyorum," dedi. "Bunun karşılığından seninkini alacağım; çünkü sen benimkini aldın."

"Kimsin sen?" diye tekrarladım. Bu şey neden bahsediyordu. Kukuletasını geri attı.

Çok korktum. Suratına bakmaya korkuyordum. Yüzünde tanıdık bir ifade aradım, gözlerindeki bakışı tanıdım.

O bir insan değildi, o Malluce idi!

Onu oyun tahtamdan öldüğü için kaldırmıştım ama çok yanılmıştım o ölmemişti, vampir hâlâ canlıydı? Ölüden de kötüydü.

Kitapçıdan baktığımda, Barrons'la mezarlıkta gezerken, sokakta, etrafımda hep bu hayaleti görmüştüm. Bazen ona ne kadar tehlikede olduğumu fark etmeden yaklaşmıştım. Gölgelerin içeri girdiği gece o da bahçedeydi; hatta Barrons'un garajına girdiğim gün de oradaydı. Onu bıçakladıktan sonra beni takip etmeye başlamıştı. Acaba hareket geçmek için neden bu kadar beklemişti.

Vücudunun ne kadar iğrenç bir hal aldığını görmemek için suratına odaklanmıştım. Neden kukuleta taktığını şimdi anlıyordum. Bakmamaya çalıştım, kafamı çevirdim.

"Bana bak sürtük, yaptığın şeyi görüyor musun, bunu bana sen yaptın kaltak."

"Hayır ben yapmadım!" Her ne olursa olsun ben kimseye böyle bir şey yapamazdım, en büyük düşmanım olsa bile yapamazdım.

"Evet, sen yaptın. Ve ben sana daha kötüsünü yapacağım. Ben öldüğümde sen de öleceksin ve bunun ne zaman olduğunu asla bilmeyeceksin."

Cevap vermek için ona baktım ama bir şey söyleyemedim. Bir zamanlar yakışıklı ve çekici suratı şimdi bir canavara dönüşmüştü. "Bunu ben yapmadım," diye ısrar ettim. "Bunu benim yapmama ihtimal yok. Benim tek

yaptığım seni bıçaklamaktı. Senin geri kalanını kim bu hale getirdi bilmiyorum." Cümlemi burada bitirmiştim. "Bunu Barrons'un yapmadığından emin misin?" Suçu Barrons'un üstüne atmam saçmaydı ama bu durumda yapacak başka bir şey bulamıyordum. Kendimi küçük ve korkmuş hissediyordum. Malluce başına gelenler yüzünden beni suçluyordu ve başına gelenler hiç de iç açıcı değildi.

"Beni Fae öldüren bir mızrakla bıçakladın kaltak."

"Ama sen Fae değilsin, sen bir vampirsin."

"Benim bazı parçalarım Fae!" diye bağırdı.

Konuşurken ağzını tamamen kapatmadı ve bir parça tükürük yüzüme bulaştı. Asit gibi cildimi yaktı. Yüzümü tişörtüme sildim.

"Nasıl yani?" Bir insanın nasıl belli parçaları Fae olabilir ki? Ama görünüşe göre gerçekten de öyleydi. Mızrak onun bazı parçalarını öldürmüştü. Malluce'nin suratının bazı parçaları hâlâ duruyordu ama diğer parçaları cüzzamlı gibiydi: Sağ yanağından, çenesine, oradan boynuna oradan da aşağı doğru siyah bir damar geçiyordu; gözünün üstünde biraz gri et parçaları vardı. Çok korkutucuydu. Bakmaktan kendimi alamıyordum. Uzun sarı saçlarının yerini kel, damarlarla dolu bir tabaka kaplamıştı.

Elimle ona vurmaya çalıştığımda neden boşluğa denk geldiğini şimdi anlıyordum, vücudunun belli parçaları erimekteydi, ağzı kapanmıyor ve sesi sürekli değişiyordu. Acaba içi de çürüyor muydu?

"Bana bak," dedi sarı gözleri ve yamuk kafasıyla. "İncele beni. Yakında senin suratın da aynen böyle olacak. Çok yakın olacağız, aramızda çok özel bir yakınlık olacak çünkü beraber öleceğiz." Gözlerini kısıp suratımı inceledi. "Asıl

en kötü bölümü ne biliyor musun?" diye sordu ve beklemeden cevap verdi. "Önce çürüyen yerlerini seyretmek olduğunu sanacaksın. Ama daha sonra aynaya bakmaya başlayacak eriyen cildindeki deliklerine parmaklarını sokacaksın. Sonra suratını bandajlamaya çalışıcaksın, geçer sanacak umuda kapılacaksın. Suratın, karnın ve diğer parçalarının yok olduğunu göreceksin. Önce bununla yaşayabilirim sanacaksın. Daha sonra daha fazla yerin çürüyecek. Gündüzleri uyanıp bir parçanın daha eridiğini göreceksin ama geceleri de yatıp nerenin çürüyeceğini hayal edeceksin. Acaba elim mi, gözüm mü, kolum mu? Acaba ölmeden önce kör olur muyum? Dilim? Hayalarım? Penisim? Hangisi? Seni ürküten gerçekler değil, olasılıklar olacak. Beklemek, saatlerce yatıp düşünmek. Anın acısı değil bir sonraki acıyı hayal edeceksin. Ne hale geldiğini görmek değil, bu hal ile ne kadar yaşayacağını bilememek. İşte sen tüm bunları hissedeceksin." Dudaklarından biri pespembe capcanlı, diğeri ise yarı çürümüş ve siyahtı.

"Bana iyice bak, ben senelerdir ölü olarak yaşıyorum. Gotik tarzda, takipçilerime ölümü taşıdım. Onlara çok yüksek duygular verdim, göklere taşıdım, ölümü tattırdım. Bana kimse aynısını yapmayacak mı? Beni kimse karanlığa teslim etmeyecek mi?"

Söyleyecek bir şey bulamadım.

Gülüşü iğrençti, kahkası daha da iğrençti. Ellerini dans edecekmişiz gibi kaldırdı. "Hadi bakalım dans partnerim, cehennemdeki baloya hoş geldin. Ölüm çekici değildir. Saten örtülerle güzel kokularla gelmez. Yalnız ve acımasızdır. Seni almadan önce senden her şeyi alır." Ellerini indirdi. "Bende her şey vardı. Dünyayı top gibi parmaklarımda çeviriyordum. Neyi ne zaman istiyorsam beceriyordum.

Bana tapılıyordu, zengindim ve dünyanın en güçlü kişisi haline geliyordum. Lord Master'ın sağ koluydum; şimdi ise senin yüzünden bir hiçim."

Kukuletasını kaldırdı, düzeltti ve uzaklaştı. "Şimdi düşün bakalım sürtük, yakında ne kadar korkunç bir yaratığa dönüşeccğini düşün. Sabahı ve seni bekleyen dehşeti düşün. Uyumaya çalış. Seni neyin uyandıracağını düşün. Hayal kur. Şimdi elinde bir tek bu var. Benim dünyama hoş geldin."

Minderde yatıp taş duvara baktım. Kafamdaki sidhe kâhini yerine gitmeye çalıştım ve şunu fark ettim ki ben de illüzyon kabiliyeti vardı. Fae tarzı illüzyon değil, yalnızca benim görebileceğim illüzyonlardı bunlar. Benim için yeterliydi. Çünkü kafamda duvarları ve tavanı maviye boyadım ve kapıya da güneş koydum. Artık nefes alabiliyordum.

Yalnızca üç ay önce gerçekten de puantiyeli mayomla annemlerin havuzunda güneşlenip Louis Armstrong'dan, "What a wonderful world" şarkısını dinleyen ben miydim?

Şu an kafamda çalan tek şarkı, "cehennem yoluna hoş geldiniz" şarkısıydı. Ben gerçekten cehennemin yolundaydım ve farkında değildim.

"V'Lane," dedim yumuşak bir sesle. "Buralarda mısın? Eğer beni duyuyorsan şu anda gerçekten yardıma ihtiyacım var." Ona pişman olduğum birçok şey vaat ettim ama bu ölmekten çok daha iyiydi.

İşe yaramıyordu.

Her nerede ise beni duyamıyordu?

Malluce'ye ne olmuştu?

Bazı parçalarım Fae derken ne demek istemişti? Bir insanın bazı parçaları vampir, bazı parçaları nasıl Fae olabiliyordu?

Benim bildiğim kadarıyla ya Fae'sindir ya değilsindir. Bir Fae ve insan üreyebilir miydi? Ve eğer böyle bir şey mümkünse bebek yarı Fae mi olurdu?

Fakat Malluce'den anladığım bu değildi.

Onunla ne zaman karşılaşsam direkt olarak ona konsantre oldum ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Her zaman kafam karışırdı ve şimdi kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı.

Her nasıl yarı Fae olduysa, bunu doğuştan elde etmemişti. Bu oluştuğu bir şeydi. Ama nasıl olmuştu? Vampirlik gibi bir şey miydi? Onu ısırmışlar mıydı? Seks mi yapmışlardı? Neydi?

Bulutlarım yok olmuştu. İllüzyonu korumak zor bir şeydi; bana verdiği ilacın etkisi ve bileğimin acısı yüzünden çok az enerjim kalmıştı. Açlıktan ölüyordum. Üşüyordum ve çok korkmuştum.

Yanıma doğru dönüp parmaklıklardan dışarı baktım. Duvarlarda meşalelerin olduğu bir mağaradaydım. En uç kısmında ise demir bir kapı vardı.

Mağaranın tam ortasında kurbanlık mihrabına benzer bir plaka duruyordu. Üstünde bıçaklar, şişeler ve zincirler vardı. Üç adet pahalı sandalye duruyordu. Malluce, Gotik geçmişinden parçaları buraya taşımıştı.

Mağaranın diğer ıslak duvarlarında da hücreler vardı. Bazıları daha dar ve küçüktü, içine neredeyse bir kişi zor girerdi, diğerlerine ise bir düzine adam bile sığabilir-

di. Karşıdaki bir hücrede bir şeyin kıpırdadığını gördüm. Oraya doğru bağırdım ama cevap gelmedi.

Tekrar yerime yatıp bulutları hayal etmeye çalıştım. Titriyordum. Dünyanın dibinde yer almak beni çok korkutuyordu. Bazı arkadaşlarım mağara meraklısıydı, tüm mağaraları gezerlerdi. Bana göre bu bir çılgınlıktı; neden toprağa erkenden girmek isteyeyim ki.

İllüzyonuma muhteşem bir güneş ve pembe bir elbise ekledim. Kız kardeşimi de bu tabloya dahil ettim.

Sonunda uyuyakaldım.

Uyandığımda benimle mağarada olduğunu anladım.

Yarı Fae'ydi ve ben onu hissedebiliyordum.

Yığınla taşın üstünde yattığım için kafam sızlıyordu. Bileğimdeki ağrı hafiflemişti. O kadar açtım ki kıpırdayacak halim yoktu. Beni aç bırakmayı mı düşünüyordu? Üç günde vücudun susuzluktan iflas edeceğini duymuştum. Geriye acaba ne kadar vaktim kalmıştı? Burada zaman kavramım kalmamıştı. Saatler günler gibi mi geçiyordu? Ya da günler aylar gibi? Ne kadar zamandır baygındım acaba? Ne kadardır uyuyordum? Ne kadar aç olduğum göz önüne alınırsa muhtemelen en az bir ya da iki gündür buradaydım. Benim hızlı çalışan bir metabolizmam var, o yüzden düzenli olarak yemek yemem gerekiyor. Diyelim ki bana yemek vermeye karar verdi o zaman burada geçen bir haftadan sonra nasıl olacaktım acaba? Ya da bir ay geçtikten sonra nasıl olacaktı?

Hücremin içinde biraz ekmek ve su vardı; üstlerine aç bir hayvan gibi atladım.

Ağzıma kuru ekmeğin parçalarını atarken demir parmaklıklar ardından Malluce'yi inceledim. Arkası bana dönüktü. Kukuletasını takmamıştı. Kafası arkadan yamuk ve

korkunç görünüyordu. Boynunda ve bileklerinde dantel süslemeler vardı, her ne kadar korkunç bir halde olsa da lüks giyiminden ödün vermiyordu. Oturmuş bir şey yiyiyordu ve bunu yaparken iğrenç sesler çıkarıyordu.

Vampirler yemek yemezdi ki yalnızca kan içerlerdi. Sırtı bana dönük olduğu için ne yediğini göremiyordum.

Ekmeği çok hızlı yediğim için mideme oturdu. Çok susamış olmama rağmen suyu yavaşça içtim. Cehennemden bozma hücremde tuvalet yoktu. Birinin düşmanı tarafından öldürülmesinden daha büyük bir sorun onun karşısında işemekti.

Hem Barrons neredeydi? Geçen gece kitabevine gitmeyince acaba ne yaptı? Beni aramaya gitti mi? Acaba hâlâ dışarıda beni arıyor muydu? Acaba Malluce ve avcılar onu da yakaladılar mı? Buna inanmak istemiyordum. Umuda ihtiyacım vardı. Eğer Malluce, Barrons'u ele geçirmiş olsaydı beni sinirlendirmek için bunu anlatır hatta karşımdaki hücreye onu koyardı. Acaba hâlâ benim V'Lane'le kaçtığımı düşünüp sinirleniyor mudur?

Bileklik neredeydi?

Neden, neden dövme yapmasına izin vermedim? Sorunum neydi? Şu anda kıçıma bile dövme yaptırmaya razıydım. Ne düşünüyordum? Tanrım ne kadar salağım.

"Bilekliği çıkarabilirsin Bayan Lane ama dövmeyi asla çıkaramazsın," demişti.

Çok ağır bir ders almıştım. Ama asıl soru buradan sağ çıkabilecek miydim?

"Mızrağım nerede?" diye sordum Malluce'ye. Eğer buradaysa bileklik de buralarda olabilirdi.

"Senin mızrağın değil salak kaltak," dedi vampir, eli-

ni kaldırıp bir şeyler yemeye devam etti. Ellerini gördüm, üzerinde gümüş rengi bir eldiven vardı. Acaba elleri de çürümeye başlamış mıydı? Lokmasını birkaç saniye çiğnedikten sonra devam etti. "Sen onu hiçbir zaman hak etmedin. Herkese mızrağın bende olduğunu duyurdum. Beni kim iyileştirirse ona vereceğimi bildirdim."

"Gerçekten onarılabileceğine inanıyor musun?" Mezardan çıkmış yarı zombiye benziyordu. Vücudundaki hasar çok büyüktü.

Bana cevap vermedi ama sinirli olduğu her halinden belliydi.

"Eğer sen Lord Master'ın sağ koluysan neden seni o onarmıyor? O Melunlar'ın başı, o yüzden çok güçlü olmalı," diye bitirdim cümlemi.

Ağzından kırmızı bir şey çıktı ve yere düştü. Çiğ et mi yiyordu?

"O Fae ile kıyaslandığında bir hiç! Benim tek ihtiyacım olan saf kan bir Fae. Belki de Kraliçe mızrak için gelir ve bana ölümsüzlüğü bahşeder."

Gözleri sinirden sapsarıydı. Yine hayal kurmaya başlamıştım, kraliçenin buraya gelip ona ölümsüzlüğü bahşettiğini düşünüp ürperdim.

Beynim gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Yarısı içeride, yarısı dışarıda çiğ bir et parçası ağzından sarkıyordu ve elinde de devamı vardı. Yarısı bana doğru dönmüş vücudunun arasından artık ne yediğini görebiliyordum. Zincirlere bağladığı CANLI Rhino'yu yiyordu. Malluce bir Melun kemiriyordu.

Bir an kusacak oldum, direndim. Enerjiye ihtiyacım vardı. Bana bir daha ne zaman yemek vereceğini bilmiyordum. "Sen! Bunca zamandır onları yiyen sensin! Ama

neden?" Tabii ki yarısı yenmiş cesetlerin bulunduğu her yerde hayaletin izleri vardı. Barrons'la mezarlığa gittiğimiz gece bulduğumuz Rhino cesedini Malluce yemişti. Çöpte gördüğüm Rhino'yu da Malluce parçalamıştı! Hep bir adım uzağımda beni izliyordu.

Kopardığı parçayı ağzına tıktı. Tüm bu zaman boyunca Rhino titreyerek bağlı olduğu yerde durdu. Yemeğini yanaklarının arasında görebiliyordum. Yediği et yalnızca çiğ değil, canlıydı. "Beni hiç düşündün mü sürtük? Çünkü ben hep seni düşündüm. Beni bıçakladıktan sonra hemen hasta oldum. Neyim olduğunu önce anlamadım. Daha sonra yatağımda yattım, mızrağın yavaş yavaş beni zehirledi. İlgimi sana yönelttim, seni takip ettim. Önceleri hiç halim ve enerjim yoktu ama intikam hissi beni güçlendirdi. Yani intikam ve takipçilerimin çoğunu yemek beni güçlendirdi." Güldü.

"Odamda yatıp çürümeyi beklerken kafamdan seninle binlerce diyalog geçirdim, hep bu anı bekledim. Bunların tümünde ölmeden önce bana tapıyordun. Beni tanımak mı istiyorsun? Her şeyi yakında öğreneceksin. Bana Lord Master diyeceksin." Ağzına biraz daha et atıp devam etti. "Onları bana yemeyi öğreten..."

"Neden, niye?" İşte sonunda düşmanım hakkında biraz bilgi edinebilecektim.

"Onları görebilmek için."

"Onlar kim, Fae mi?" dedim meraklı bir şekilde.

Başını salladı.

"Yani diyorsun ki eğer biri Fae yerse, Melun görme yetileri mi oluşuyor? Yani normal bir insan da olabilir mi yoksa vampir mi olmak zorunda?"

"İki korumama da zorla yedirdim, onlarda işe yaradı."

O korumalara ne yaptığını çok merak ettim. Onunla baş edebilecek rakiplere taviz vermezdi. Eğer Malluce gerçekten bir vampirse kimseye acıması yoktu. "Lord Master onları görmeni neden istedi?"

"Onun gayesine katılmam için. Benim paramı ve bağlantılarımı istiyordu. Ben de onun gücünü istiyordum. Ve ben sen gelmeseydin bunların tümüne sahip olacaktım. Onun çoğu gözdesini yanıma çekmiştim." Ağzına tekrar bir dilim et attı ve gözlerini kapattı. Bir an olsun o eğreti suratında zevk belirtisi ortaya çıktı. "Bunun nasıl bir duygu olduğunu asla hayal edemezsin," dedi yavaş yavaş eti çiğneyerek. Sonra gözleri nefret ile açıldı. "Ya da beni mahvetmeden önce nasıl bir his olduğunu... En büyük zevkti, en üst noktadaydım. Bana büyücülük ve insanüstü bir güç vermişti, duyularım yükselmiş ve yaralarım saniyesinde iyileşmeye başlamıştı. Beni yıkılamaz, yenilemez yapmıştı. Ama artık o duyguların hiçbiri yok. Eğer sürekli yersem beni güçlü yapıyor, canlandırıyor ama başka bir etkisi yok ve bunun tek suçlusu sensin."

Benden nefret etmek için bir neden daha saymıştı: Ben onun uyuşturucusunu elinden almıştım. Bu da yetmiyormuş gibi ona bir de ağır yaralar vermiştim ve bunlar Melun yiyerek bile geçmiyordu. Onu yavaş yavaş ve her seferinde bir Fae parçasını öldüren bir yaraydı bu.

"Yani Melun yersen eninde sonunda bir Fae'ye mi dönersin? Sen ve Lord Master'ın yapmaya çalıştığı bu mu? Fae yiyerek Fae olmak?"

"Lord Master'ı..." dedi ve küfürler savurdu.

"Senin dünyan artık benim!"

"O seni terk etti değil mi?" diye tahminde bulundum. "Seni böyle görünce ölüme bıraktı. Artık onun gayeleri için kullanılabilir biri değildin."

Sinirden gözlerinin büyüdüğünü görüyordum. Vampir arkasını dönüp Rhino'dan bir parça daha kopardı. Hareket ederken pelerinini arkaya doğru attı ve boynunda altın, safir ve oniksten oluşan bir şey parladı.

Tılsım! Tılsım ondaydı! Galli adamın evine o gece bizden önce giren oydu!

Ama eğer tılsım ondaysa neden kendini iyileştirmek için kullanmıyordu? Sorunun cevabı, sorunun içindeydi: Barrons bana tılsımın Melun Kralı tarafından Fae olmayan metresi için tasarladığını ve insanların onun gücünü kullanabilmeleri için efsane olmaları gerektiğini anlatmıştı. Malluce'nin bazı parçaları artık Fae'ydi. Yani ya Fae parçaları, tılsımın gücüne erişmesini önlüyordu ya da bir efsane değildi.

Belki de ben öyleydim.

O tılsımı ele geçirmeliydim.

Daha korkutucu bir düşünce beynimi kapladı: O gece Galli adamın evinde tüm o insanları canice öldüren Malluce'ydi. Peki Barrons bunu nasıl açıklamıştı? *Her kim bu gece korumaları ve çalışanları öldürdüyse bunu ya safi psikopatlıktan ya da büyük bir öfkeden yaptı.*

Yani elimde nasıl biri vardı? Bir psikopat mıydı yoksa tamamen öfkeli miydi? Öfkeyle başa çıkabilirdim ama psikopatla çıkamazdım.

Malluce pelerininin cebinden çok şık dantel bir mendil çıkardı ve çenesinden geriye kalan yeri sildi. Sonra bana bakıp güldü.

"Bileğin nasıl sürtük?"
Kırılmasalardı gayet iyi olacaktı.

Artık geriye kalanı kendi hayalgücünü kullanarak tahmin etmeye çalış. Her ne kadar kötü gözükse de bu karanlıkla ilgili bir hikâye değildi, bu aydınlıkla ilgili bir hikâyeydi.

Yani sonuçta Malluce beni öldürmek istemiyordu. Henüz değil. Canımı yakmak için bir sürü yaratıcı fikri vardı. Benim için planladığı korkunç şeyleri yaşamamı istiyordu; hatta daha da önemlisi önceden korkup, dehşet içinde beklememi arzuluyordu. Yatağında yatıp haftalarca vücudundaki zehirle savaşırken benim ölümümü tüm detaylarıyla planlamıştı. Bana kalıcı zarar vermeden canımı yakmak istiyordu. İnsandışı ameliyatlarının ardından ölmemem için bir doktoru bile vardı.

Öldüğümde en az onun kadar delirmiş olmamı istiyordu.

Önce beni iki Melun ile zaptetmişti. Daha sonra onları yollamış, beni hücreme tıkmış ve kişisel tacizine başlamıştı. Bana yavaş yavaş acı çektirecek, bunu yaparken de benimle bol bol konuşacaktı. Tüm bu konuşmaların provasını yapmıştı, hepsi hazırdı. Tüm sahne ve dekorlar hazırdı, Gotik mahsen, punk tarzı kıyafetler, ölüm havası veren bir ışık, her şey mükemmeldi. Son şovu en mükemmel gösterisi olacaktı. Benimle işinin bitmesine yakın zamanda ona yalvarmamı isteyecekti. Bu bildiğimiz işkencelerden değildi, bu psikolojik bir işkenceydi. Malluce her ikisinin de ustasıydı. Dayanmaya çalışıyordum. Çok bağırmıyor-

dum. Bu kadar acı içinde kendime bir mutluluk bulmaya çabalıyordum. Kendi kendime, her şeyin iyi olacağını ve Malluce her ne kadar bilekliğimi almış olsa da para değeri olduğu için onları atmayacaktı. Kendi kendimi onları yakınlarda bir yere koyduğunu ve Barrons'un beni bulacağına inandırdım. Acı durmuyordu. Burada ölmeyecektim, hayatım sona ermeyecekti.

Ve az sonra bombayı patlattı.

O cüzzamlı gülüşüyle iyice yüzüme yanaştı, nefesindeki çürümüş kokudan ölebilirdim. Tek ümidimi yok etmişti, umut gemimi batırmıştı. Bana eğer Barrons'un beni gelip kurtarmasını umuyorsam bu umudumdan vazgeçmem gerektiğini çünkü Barrons'un hiçbir zaman gelip beni bulamayacağını söyledi. Beni o dar sokakta kıstırdığında üstümdeki tüm her şeyi, yerimi belirten bilekliği dahil sokağa atmıştı.

Avcılar bizi buraya kadar uçurarak getirmişlerdi. Malluce onların geçici hizmetleri için Lord Master'dan daha iyi bir ücret sunmuştu. Jericho Barrons veya herhangi biri beni burada bulamazdı. Unutulmuştum, kaybolmuştum. Yalnızca o ve ben vardık, dünyanın ortasında bu mağarada yapayalnızdım. Binlerce ton taşın altında Dublin'e saatlerce uzaktaydım.

Malluce haklıydı, manşetler olmadan beni canlı veya ölü bulamazlardı. En azından annemler Alina'nın cesedini almışlardı, benimkini bulamayacaklardı bile. İkinci kızlarının izini bile bulamadan öldüğünü anladıklarında ne yapacaklardı? Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Barrons artık yoktu. V'Lane'ne de güvenemezdim. Eğer bir şey yapacak olsaydı şimdiye kadar çoktan yapmış olur beni bu işkenceden kurtarırdı. Geriye yalnızca Rowena ve

diğer sidhe kâhinleri kalıyordu ama o da açık ve net bir şekilde düşüncelerini belirtmişti: *Bir kişiyi kurtarmak için on kişiyi asla tehlikeye atmam.*

Malluce haklıydı. Beni aramaya kimse gelmeyecekti.

Burada tek başıma, acı içinde bu çürüyen canavarla ölecektim. Bir daha asla güneşi görmeyecek, şarkı dinleyemeyecek, annemin cevizli tavuğunu ve kayısı turtasını yiyemeyecektim.

Bana yaptığı yavaş ve acı dolu işkenceyle beni bir kötürüme çevirecekti. Yapacağı şeyler için çıkaracağı sesleri beynim duymak istemiyordu, bir süreliğine kulaklarımı kapattım. Artık bir şey duymuyordum. Umut çok kritik bir şeydir. Biz onsuz bir hiçiz. Umut arzuya şekil verir. Arzu ise dünyayı oluşturur. Umudum kalmamış olsa da hâlâ birkaç şeyim kalmıştı: Bataklıkta bir umut ve şans.

Parlayan, üstünde altın ve oniksler olan safir bir şansım vardı hâlâ.

Bugün yemek yemiştim, çok kötü dövülmemiştim çünkü bir kolum hâlâ sağlamdı. Yarın veya ondan sonraki gün nasıl bir şekilde olacağımı bilmiyordum. Burada geleceği düşünmemeliydim. Bugün olduğumdan daha güçlü olmayacaktım. Gerçekten bana psikopatça işkence edecek miydi? Garip ilaçlarla beyin gücümü ele geçireceğini söylemişti. Eğer beynimi ve düşüncelerimi ele geçirirse bu acı çekmekten çok daha kötü olacaktı. Buna izin veremezdim.

Ya şimdi ya da hiçti. Benim bilmem lazımdı, ben bir efsane miydim? Bunu öğrenmek için başka fırsatım olmayabilirdi. Bir dahaki sefere beni zincirleyebilirdi. Ya da daha kötüsünü yapabilirdi.

Konuşuyordu durmadan ve ben kendimi tamamen ka-

pattığım için konuştuklarına dikkat etmiyor ve dinlemiyordum. Psikopat gibi bana bakıyordu, bunu uzun zamandır hayal ediyordu.

Tekrar bana doğru uzandığında onu tutacak gibi öne doğru atıldım. Onu ürkütmüştüm. Pelerinin arasındaki tılsımı yakaladım ve ona iyice asıldım. Tılsım çok soğuktu, o kadar soğuktu ki elimi yakıyordu ama ben hiç umursamadan ona tutunmaya devam ettim. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra bir anda pelerinin içinden ve ellerimin arasından siyah bir ateş ve mavi bir ışık çıktı.

Cevabımı bulmuştum: MacKayla Lane'de muhteşem bir potansiyel vardı. Biraz güç ve buradan çıkmak için bir harita verse iyi olurdu. Tılsıma asıldım ama zinciri o kadar kalındı ki bir türlü koparamadım. Yaşlı adamın boynundan tılsımı almak için kafasının koparıldığını hatırladım. Acaba zincirler büyüyle mi bağlanmıştı? O yüzden mi bu kadar güçlüydü? Tekrar yarısı çürümüş boynuna iyice asıldım. Tılsımın içindeki yarı saydam taş yanmaya başladı, mağaranın tümüne bir anda ışık saçıldı.

"SÜRTÜK!" diye bağırdı şüphe içinde etrafına bakan Malluce.

Haklıydım. O tılsımı çalıştıramamıştı. Güldüm. "Sende gereken meziyetler yok demek ki," diye dalga geçtim.

"İmkânsız bu, sen bir hiçsin, hiçbir şey değilsin!"

"Bu hiç senin kıçına tekmeyi basacak adi vampir." Çok ağır blöf yapıyordum ama işe yaraması için dua ediyordum. Bir anda zincir koptu ve ben duvara doğru tılsım elimde savruldum.

Bir saniye boyunca bakakaldı, eldivenli elini boynuna götürdü ve şaşırmış bir şekilde tılsımın nasıl oradan çık-

tığını anlamaya çalıştı. O tılsım için yaşlı adamın kafasını kesmek zorunda kalmıştı.

Bir anda dehşetle üstüme atladı, tılsımı kullanmamam için tekmeler ve yumruklar savurdu. Yere yattım ve kendimi korumaktan öte tılsıma iyice sarıldım. Hiçbir şey olmadı. Beynimdeki tüm güçlerle tılsımı harekete geçirmeye çalıştım. Mahvet onu, diye emrettim. *Parçala onu. Öldür. Kurtar beni. Yaşamama yardım et. Bana vurmasını engelle, canımı yakmasını engelle.*

Bana vurmaya ve saldırmaya devam ediyordu.

Tılsım elimde ölümden daha soğuktu. Saçtığı ışıkla, gücünü hissediyordum. Bu kesinlikle kutuplardan gelmiş bir şey olmalıydı. Heyecanını elimde hissedebiliyordum, elimde atan bir kalp gibiydi. Benim onu kullanmamı istediğini biliyordum. Amacı için heveslenıyordu ancak onu harekete geçirmek için yapmam gereken şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Sonra fark ettim ki zinciri kopmamıştı, Malluce'nin boynundan koparak bana gelmişti, beni seçmişti, benim kullanmamı istiyordu.

Nasıl çalıştığını bir türlü anlamıyordum.

Ne yapmam gerekiyordu?

Malluce'nin dişleri boynumdaydı, yırtmaya çalışıyordu. Tılsımı almak için ellerini karnıma sokmaya çalışıyordu. Elimdeki tılsım kemiklerime kadar soğuğunu geçiriyordu.

İşe yaramıyordu.

Eğer nasıl çalışacağını bulursam şansım olurdu.

Bu arada Malluce'ye benim bir efsane olduğumu ve onun olmadığını kanıtlamıştım, bu da onu bana karşı daha da kinlendirmişti.

Beni yumruklayıp tekmelemeye devam ederken vam-

pirle ilgili şunu keşfettim: Bu vampir yalnızca basit, insanvari bir kabadayıydı. Bir psikopat falan değildi, sadece başkalarının daha iyi oyuncakları, paraları veya güçleri varsa kontrolsüz bir çocuğa dönüşüyordu.

Beynim Galli adamın evinde bıraktığı cesetlere ve nasıl öldürüldüklerine gitti.

Her ne kadar çürümüş olsa da Malluce'nin fiziksel gücüne yetişmeme ihtimal yoktu. Buradan çıkış yoktu ve bu da tek gerçekti.

Dünyadaki tüm gücünüz elinizden gittiğinde ve ölümle burun buruna geldiğinizde geriye bir tek hızlı veya işkenceyle ölmek seçenekleri kalıyor.

Beni bir kötürüm yapmasına izin vermeyecektim.

Beynimi, zihnimi ve düşüncelerimi ele geçirmesi ölümden daha kötüydü.

Öfke içindeydi, hatta o kadar sinirlenmişti ki kontrolü kaybetmesine ramak kalmıştı. Barrons'un Malluce hakkında söyledikleri hâlâ kulağımdaydı, ailesi çok ani ölmüştü ve John onların temsil ettikleri her şeyin tersi bir hayata biraz hızlı atılmıştı. Vampirin özünden ve geçmişinden ne kadar nefret ettiğini de anlatmıştı.

"Ne kadar zamandır delisin J.J?" Devam ettim. "Aileni öldürdüğünden beri mi?"

"Benim adım Malluce KALTAK! Senin Lord Master'ın benim. Ve babam ölmeyi çoktan hak etmişti kendini hayırseverliğe adamıştı. Benim mirasımı insanlara savuruyordu, ona durmasını söyledim ama o beni dinlemedi."

Barrons, Malluce'yi Junior diye çağırarak çıldırtmıştı. "Asıl ölmeyi sen hak ediyorsun. Bazı insanların dünyaya gelmesi bile yanlış Johnny!" diye onu tahrik ettim.

"Bana asla o ismi söyleme anlıyor musun Sürtük! Asla söyleme!"

Junior'dan bile daha çok nefret ettiği bir isimdi bu. Acaba bu annesinin onu çağırırken kullandığı isim miydi? "Seni canavar yapan ben değilim Johnny, sen böyle doğmuşsun." Acıdan bayılacak gibiydim, kalbim duracak gibi olmuştu, kollarımdan birini artık hissetmiyordum. Yüzümden ve çenemden kanlar akıyordu. "Johnny, Johnny, Johnny," diye tekrarladım. "Küçük zavallı Johnny sen her zaman küçük bir..."

Ölmeye çalışıyordum, bir anda yanak kemiğimde bir yanma hissettim. Dizlerimin üstüne düştüm, tılsım elimden düştü.

"Johnny, Johnny," diye devam ettim, ölmek istiyordum. Lütfen öldür beni, yalvarıyorum!

Bir sonraki tekmesi dizlerime geldi, duvara doğru düştüm. Bacaklarımdaki tüm kemikler kırılmıştı.

ON YEDİ

Nasıl rüya görüyorduk bilmiyordum. Bazen onların anılar mı yoksa ilahi mesajlar mı olduğu konusunda çelişiyordum. Belki de uyarılardır. Belki de gerçekten kullanım kılavuzu ile geliyoruz fakat o kadar kalın kafalıyız ki bunu mantık dışı olduğu için gereksiz buluyoruz.

Bence ihtiyacımız olan tüm cevaplar rüyalarımızda ve bilinçaltımızda. Bence kılavuz tam orada ve her gece uykuya yattığımızda bu kitaptan bir sayfa çeviriyoruz. Akıllı olanlar bunu dikkate alıyor ve okuyor. Geriye kalanlar ise orada bulacağımız rahatsız edici şeylerden kaçıyor.

Küçükken sürekli tekrarlanan bir kâbusum vardı. Dört farklı tatta kâbustu bunlar. İkisi korkunç değildi. Ama diğer ikisinde nerdeyse kendi dilimle kendimi boğuyordum.

Şu anda yaşadığım en kötülerinden biriydi. Pişmanlık duygularımla ilgiliydi.

Ben şu an yaşıyordum. Ama pişmanlığım bu değildi.

Barrons bana doğru eğilmişti. Bu da pişmanlığım değildi.

Suratındaki ifadeden yaşayamayacağımı, hayatta kalmayı başaramayacağını anlamıştım. Canlıydım ama bu uzun sürmeyecekti. Kurtarıcım buradaydı ama ben her şeyi batırmıştım.

Benim için artık çok geçti.

Umudumu kaybetmeseydim hayatta kalmayı başarabilirdim.

Galiba ağlamaya başlamıştım ama yüzümü hissedemiyordum.

Rocky O'Bannion'ı soyduğumuz gece bana ne anlatmıştı? Çok akıllıca gelen bir şeyler söylemişti ama hiçbir şey anlamamıştım.

Umudu ve azmi olmayan bir sidhe kâhini ölmüştür. Bunları yaşayan ve kendiyle ilgili şüpheleri olan bir sidhe kâhini kendini silahla vurmalıdır. İnsanın hayatta kendini konumlandırabileceği iki alan vardır: Umut veya korku. Umut güçlendirir, korku öldürür.

Şimdi anlıyordum.

"Sen... Gerçek misin?" Dişlerimin çoğu kırılmış çenem morarmıştı, o yüzden zor konuşuyordum. Dilim kandan şişmişti. Konuşmaya çalıştım.

Beni anlıyormuş gibi başını salladı.

"Malluce yaptı... Ölmemiş..." dedim ona.

Burun delikleri büyüdü, gözleri genişledi. "Biliyorum, her yerde onun kokusunu alıyorum. Konuşma, kendini yorma. Pislik ne yaptı sana? Ne yaptı sana? Onu bilerek mi kızdırdın?

Barrons beni çok iyi tanıyordu. "Bana... bana... gelme-

yeceğini söyledi." Çok üşüyordum. Onun dışında hiç acı hissetmiyordum. Acaba omuriliğim zarar mı görmüştü?

Üstüme örtmek için bir şey aradı, eğer bu Barrons değil de başka bir erkek olsaydı duygusal durumunu çileden çıkmış olarak tanımlardım. "Ve sen de ona inandın mı? Hayır buna cevap verme. Konuşma, kıpırdamadan dur. Of Mac, ne yaptın off."

Bana Mac dedi. Gülmek istiyordum ama acıdan suratımı hareket ettiremiyordum. "B-Barrons."

"Konuşma dedim," sinirlenmişti.

"Lllütfen burada ölmeme... i...zin verme," diyebilmek için tüm enerjimi kullandım. "Lütfen... be...ni güneşe çıkar." Keşke beni bikiniyle kardeşimin yanına gömse.

"Saçmalama!" diye kızdı. "Bir şeylere ihtiyacım var!" Çıldırmış tavırla yine mağaranın içinde bir şeyler aradı. Ne aradığını veya ne bulmayı umduğunu merak ettim. Ona bunu söylemeye çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Göz kırpmıştım galiba. Yüzü suratıma yakındı. Eliyle saçlarımı okşuyordu. "Burada kullanabileceğim hiçbir şey yok Mac," dedi. "Eğer başka bir yerde olsaydık, yapabileceğim büyüler vardı. Ama seni oraya götürene kadar yolda iş işten geçer."

Uzun bir sessizlik oldu ya da o konuşuyordu ama ben duyamıyordum. Havada süzülüyor gibiydim.

Tekrar suratını yüzüme yaklaştırdı. Yüzü kusursuzdu çok yakışıklıydı. "Mac ölemezsin, buna izin vermeyeceğim," dedi panik içinde.

"O zaman neolur durdur beni..."

Sesim zayıf ve anlamsızdı. Komiktim, en azından Malluce ölmeden beni canavara dönüştürememişti. Babam umarım anneme iyi bakar. Dani'yle de ilgilenen biri olur

umarım. Onu daha yakından tanımak istemiştim; çünkü o öfkeli ruhunun altında çok hassas biri vardı.

Alina'nın intikamını alamamıştım. Şimdi kim alacaktı?

"İstediğim bu değildi," dedi Barrons. "Seçtiğim bu değildi. Bunu bilmen benim için çok önemli."

Neden bahsettiğini anlamıyordum. Kafamın arkasında beni kemiren bir düşünce vardı. Yapmam gereken bir seçim vardı.

Gözkapaklarımda parmaklarını hissettim, onları kapatıyordu.

Ben daha ölmemiştim, ona bunu söylemek istiyordum.

Eli boynumdaydı ve sımsıcaktı.

Burada ölmeme izin verme, sözleri yankılanıyordu kafamda. Ne kadar zayıf, salak ve çaresizdim. Acınacak haldeydim.

Kavga bitmeden umudumu yitirmiştim. Hâlâ aynı hatayı yapıyordum.

Benim kavgam daha bitmemişti. Seçimlerim iyi olmayabilirdi ama kavgam daha bitmemişti.

Bana büyücülük ile ilgili güçler verdi demişti Malluce Melun yerken, *on adam gücünde güç, duyularımı güçlendirdi ve yaralarımı iyileştirdi* demişti.

Ölümcül yaralarımı iyileştirebilir miydi gerçekten. Bu gece yaşama şansımı bir kere kaybetmiştim ama bir daha kaybetmeyecektim. Barrons buradaydı. Hücrenin kapısı açılmıştı. Zincirlenmiş olan Fae'ye gidip bana et koparabilirdi.

Gözlerimi zorla açtım ve son kalan nefesimle, "Barrons," dedim. Kafası boynumdaydı ve derin derin nefes alıyordu. Yasımı tutmaya başlamış mıydı? Beni özleyecek

miydi? Bu kendine tapan, bencil adam acaba beni sevmeye mi başlamıştı? Şunu fark ettim ki iyi veya kötü bir şekilde benim için değerliydi, her ne olursa olsun.

"Barrons," dedim tekrar, bu sefer daha güçlü bir sesle. Bu sefer ilgisini çekmiştim.

Yüzünü kaldırdı, yüzü umutsuz ve üzgün görünüyordu.

"Çok üzgünüm Mac."

"Bu senin suçun değil..." demeyi başardım.

"Senin tahmin bile edemeyeceğin şekillerde benim suçum kadın."

Bana kadın demişti, demek ki gözünde büyümüştüm.

"Seni almaya gelmediğim için üzgünüm, o gece yalnız yürümene izin vermemeliydim. "

"Dinle beni." Yanıma yaklaştı.

"Melun...".

"Şurada eğer tabii ondan bahsediyorsan."

Sesim çıkmıyordu. "Onu bana getir..."

Bana baktı, sonra da Melun'a doğru baktı ve aklı çalışmaya başladı.

"Malluce, ne ol...duğu?"

"Tam olarak ne demeye çalışıyorsun Mac? Bana o eti yemek istediğini mi söylüyorsun?"

Konuşamıyordum, dudaklarımı araladım ama hiçbir şey söyleyemiyordum.

"Sen delirdin mi? Bu etin sana neler yapabileceğini biliyor musun?"

Konuşmadan bakışlarımızla anlaştık.

"Yani kötü tarafından bahsediyorum."

Ölümün daha kötü olduğunu belirttim.

"Ölümden daha kötü şeyler var."

Bu daha kötü değil, ben ne yaptığımı biliyordum.

"Ben bile ne yaptığını bilmiyorum ve inan bana ben her şeyi biliyorum."

Hâlâ küstahtı, içimden gülmek geliyordu.

"Fae bu Mac. Sen bir Melun yemeye çalışıyorsun bunu anladın mı?"

Ölüyorum Barrons...

"Bu fikir hiç hoşuma gitmedi."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Derin bir nefes aldı. Kafasından neler geçtiğini hayal edemiyordum. Ama kıpırdamadan önce birkaç saniye durdu, daha iyi bir fikri olduğunu sanmıyordum. "Daha iyi bir fikrim yok."

Elinde bir bıçak vardı. Taşa doğru giderken bana gülümsedi. "Kalça mı, kanat mı? Pardon hiç kalça kalmamış."

Fae'i doğramaya başladı.

Kanatları da yoktu ama şaka yapması hoşuma gidiyordu. Açıkçası neresini yediğimi de bilmek istemiyordum o yüzden keserken bakmadım. İlk parça Melun etini dudağıma getirdiğinde gözlerimi kapadım. Melun olması yetmiyormuş gibi çiğnerken kıpırdıyordu. Yutarken ve mideme indiğinde bile hareket ediyorlardı.

Melun etinin tadı tüm kâbuslarımdan daha kötüydü.

Çiğnedim, öğürdüm ve yuttum. Eski barmen ve hippi kız MacKayla Lane içimde çığlık atıyordu, çok geç olmadan tükür sakın yeme. Geç olmadan o eski güneyli kızlığımız gitmeden durdur kendini diyordu. Ama bilmiyordu ki o kızdan artık eser yoktu.

Vahşi Mac ise kumun içinde debelenip, mızrağını toprağa batırıyordu, hadi gel gel bakalım, evet gerçek güç sonunda, diyordu.

Bunun için nasıl bir bedel ödeyeceğimi merak ediyordum. Fae yemek beni de karanlığa itecek, garip bir varlığa dönüştürecek miydi? Ya da karanlığa itilmek ve dönüşmek için içinde de kötülük olmalı mıydı? Belki de bir kereye mahsus yersen bir şey olmazdı. Belki de bunun olayı devamlı olarak Fae yemekti. İnsanın birkaç kez kullanıp zararlarını görmediği ilaçlar vardır belki de bu da böyle bir şeydi.

Fae'in canlı kanlı eti belki de beni iyileştirecek, güçlendirecek ve yalnızca çok az kötülüğünü yansıtacaktı. Bu gece en büyük hatayı yapmış ve umudumu kaybetmiştim, o yüzden bunu bu gece bir daha yapmayacaktım. Bu gece yaşamak için ne gerekiyorsa yapacaktım ve bu bana neye mal oluyorsa bunu kabullenecektim. Ölümü asla kabullenmeyecek asla bana ulaşmasına izin vermeyecektim. Beni ne gibi korkunç şeyler bekliyor bilmesem de ölüme sonuna kadar karşı koyacaktım. Umudumu yitirdiğim için kendimden utanıyordum.

Babam her zaman *eğer geriye doğru bakıyorsan ileri doğru gidemezsin,* derdi. *Böyle yaparsan hep duvarlara toslarsın.*

Şüphelerimi suya attım ve ağzımı bir sonraki lokmam için kocaman açtım. Bir parça daha, sonra bir parça daha ve bir parça daha et keserek ağzıma tıkıştırdı. Daha güçlü çiğnedim ve daha gayretli bir şekilde parçaları tek tek yuttum.

Birkaç parça yuttuktan sonra vücudumun yaralarının birer birer iyileştiğini hissetmeye başladım. Süreç çok can yakıcıydı. Bağırmaya ve sızlanmaya başladım. Barrons ağzımı kapattı ve kollarıyla beni kavradı. Beni susturma çabasının tek sebebi ya Malluce civardaydı ya da onun yan-

cıları buralarda gezinmekteydi. En ağır safha geçtikçe ve yaralarım düzeldikçe daha fazla yedim.

Onun sıcak vücudunun, kollarının arasında şifamı buluyordum. Kırılmış kemiklerim bir bir düzelmeye, şişmiş dilim inmeye, kesikler, yaralar kapanmaya başlamıştı. Bu tam anlamıyla bir mucizeydi. Melun etinin vücudumda gezdiğini ve beni onardığını hissedebiliyordum. Yıkılmış, parçalanmış vücuduma antik ve güçlü bir enerji veriyordu. Olağanüstü bir histi, ölümlü olmaktan çıkmış gibiydim.

Vücudum hiç olmadığı kadar genç ve kimsenin olmadığı kadar güçlüydüm.

Artık vücudumda hiç acı kalmamıştı. Gerildim. Kalbimde şimşekler çakıyordu, vücudumda artık Fae kanı geziyordu.

Bir anda kalkıp oturdum, inanamıyorum oturdum. Daha birkaç dakika önce ölümle cebelleşirken şimdi oturuyordum. İnanılmaz bir şekilde vücuduma ve yüzüme dokundum.

Barrons bana gözlerini dikmiş bakıyordu, sanki kafamdan bir kafa daha çıkacakmış gibi bekliyordu. Burun delikleri büyüdü ve beni koklamaya başladı. "Çok garip kokuyorsun," dedi.

"Evet, kendimi farklı hissediyorum, kendimi olağanüstü hissediyorum," diye doğruladım. "Kendimi hayatımda hissetmediğim kadar iyi hissediyorum, bu muhteşem bir şey."

Ayağa kalktım kollarımı ve ayaklarımı gerip gevşettim. Yumruk yaptım ve duvara yumruk attım, hiçbir şey olmadı, bir daha yaptım yine bir şey olmadı, elim hemen iyileşiyordu.

"Bunu gördün mü?" dedim. "Görüyormusun artık ina-

nılmaz güçlüyüm artık sen ve Malluce kadar güçlüyüm, herkesin kıçına tekmeyi basabilirim."

Ayağa kalktı ve düşünceli bir şekilde yürümeye başladı. Ona hep endişeli olduğunu söyledim.

"Sende yeterince endişeli değilsin," dedi.

Biraz önce ölümün kapısını çalarken şimdi dünyanın en sağlıklı insanı gibi hissediyor olmam endişelenmemem için gayet normaldi. Ölüden güçlüye, ölümlüden ölümsüze metamorfoz geçirmiş, korkan biri olmaktan korkusuza dönmüştüm. Artık bana kim zarar verebilirdi ki? Hiçkimse...

İlk defa sidhe kâhini olmanın iyi yanlarını hissediyordum. Dani'nin hızı bir yana artık insanüstü güçlere sahiptim. Güçten sarhoş olmuştum ve bu çok iyi bir histi.

"Bana yumruk at," dedim.

"Saçmalama," dedi.

"Hadi Barrons bana bir yumruk at."

"Sana yumruk atmayacağım."

"Hadi bana yumr..." dememle yüzümdeki tüm kemiklerim neredeyse kırıldığını hissettim. Kafamı salladım, hiç canım acımamıştı. "Bu mükemmel bir şey ya şuna bak bana vurduğunu anlamadım bile."

"Hadi bana bir yumruk daha at hadi..." Kanım kaynıyordu, vücudum çok güçlüydü, kendimi çok canlı hissediyordum.

Barrons kafasını sallıyordu.

Bir anda ona bir yumruk attım, kafası arkaya doğru gidip geldi.

"Mutlu musun şimdi?"

"Canın acıdı mı?"

"Hayır."

"Tekrar vurabilir miyim?"

"Hayır git kendine bir kum torbası al."

"Benimle kavga et Barrons, ne kadar güçlü olduğumu anlamam lazım."

Çenesine dokunarak, "Gayet güçlüsün merak etme," dedi.

Güldüm, ben muhteşemdim güneyli kız artık kıçlara tekme atmaya hazırdı. Güçlüydüm ve artık oyunun içine girmiştim. Mızrağımı ele geçirince çok daha iyi olacaktım. Artık şeytanla olan savaşımda gücümüz eşitti.

Eşit demişken ben Malluce'yi istiyordum, onu hemen şimdi istiyordum ve canını çok yakacaktım. Piç kurusu yaşama isteğimi yok etmişti. O utancımın yaşayan kanıtıydı.

"Buraya gelirken Malluce'yi gördün mü? Gelmekten bahsetmişken burayı nasıl buldun? Bileklik burada değil mi? Bana yalan söyledi."

"Onu görmedim ama asıl dikkat ettiğim şey seni bulmaktı. Burren'ın altındaki mağara çok feci durumda o yüzden seni benim çıkarmam lazım," dedi ve saatine baktı.

"Şansımız yaver giderse buradan bir saate çıkmış oluruz."

"Yani Malluce'yi öldürdükten sonra."

"Ben sonra geri gelip Malluce'yi hallederim."

"Hiç sanmıyorum," dedim soğuk bir şekilde. Ona öyle bir baktım ki cevap vermeye korktu. Hazırdım ve heyecanlıydım. Beni kimse buradan çıkaramayacaktı. Bu benim savaşımdı ve bunu kimse elimden alamazdı.

"Bir kadına birazcık güç ver ne hale geldiğine bak," dedi.

"Beni kırdı Barrons."

"Tanımaya değer herkes bir kere kırar ve önemli olan sağ çıkabilmendir ve sen de çıktın, geriye kalan her şey boş."

"Seni hiç kırdılar mı?" Jericho Barrons'u kim veya ne kırabilirdi ki?

Mağaranın karanlığında, duvardaki meşalelerin yüzüne yansımasıyla elmacık kemikleri belirginleşmişti. Uzun bir aradan sonra bana cevap verdi.

"Evet," dedi.

Sonra ona bu konu ile ilgili birçok soru soracaktım ama şimdilik önemli olan soru şuydu: "Peki sana bunu yapan piçi öldürdün mü?"

Ağzıyla yaptığı o garip şey gülümsemesi miydi anlamamıştım ama bana cevap vereceği belliydi. "Karısını öldürdükten sonra onu kendi ellerimle öldürdüm." Hücrenin kapısına doğru işaret edip, "Siz önden gidin Bayan Lane ben sizi korurum," dedi.

Tekrar Bayan Lane olmuştum, yanlızca ölürken ya da bayginken Mac oluyordum.

"O benim Barrons, sakın karışma."

"Tabii başa çıkamazsan devreye girerim."

"Sen hiç merak etme!"

Mağaranın katları inanılmazdı. Barrons'un beni bulmuş olması mucizeydi. Duvarlardan indirdiğimiz meşalelerle mağaraların koridorlarından devam ediyorduk. Burren'in turistik bölümlerinin resimlerini görmüştüm ve hiç buralara benzemiyordu. Labirent şeklindeki mağaranın en alt

bölümlerinde keşfedilmemiş yerlerdeydik. Eğer herhangi bir salak keşifçi bir gün mağaraya gelirse, Malluce onlardan kurtulmak için muhtemelen onları direkt yerdi.

Barrons olmadan asla yolumu bulamazdım.

Ayaklarım çıplaktı fakat ya taşlar çok düzdü ve ayağımı zedelemiyorlardı ya da o kadar çabuk iyileşiyordum ki yaralandıklarını bile hissetmiyordum. Normal şartlarda sıkışık ve karanlık yerlerde ödüm patlardı ama Melun eti bana garip bir şey yapmıştı, hiçbir korkum kalmamıştı. Duyularım mükemmeldi. Karanlık mum ışığında, gündüz gibi her yeri görebiliyordum.

Tanımlayamayacağım kadar çok koku alıyordum.

Malluce belli ki buraya taşınmıştı. Evinde gördüğüm birçok Viktoryan mobilyayı buraya taşımıştı. Eski bir komodini de getirmişti, üstünde benim fırçam, birkaç parça saçım ve bir de ufak şişe vardı.

Barrons şişeyi aldı ve kokladı. "Seni takip ediyormuş. Onun seni takip ettiğini hissettin mi hiç?"

Ona beni takip eden hayalet yaratığı anlattım. Fırçayı cebime koydum, onun dokunduğu şeylere dokunmaktan hoşlanmıyordum ama bu dünyanın unutulmuş cehenneminde kendimden bir parça bırakmaya niyetim yoktu.

"Ve sen bana bunu hiç söylemedin," diye çığlık attı.

"Kaç kere gördün onu?"

"Ona doğru birkaç kez fenerimin ışığını doğrulttum, gerçek olmadığını düşünüyordum."

"Bana böyle şeyleri anlatmazsan seni nasıl koruyabilirim ki?" dedi.

"Bana kendinle ilgili hiçbir şey anlatmıyorsun ve benim her şeyi anlatmamı mı bekliyorsun? Ben seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum!"

"Ben sürekli senin hayatını kurtarıyorum, bu sana bir şey anlatmıyor mu?"

"Neden? Çünkü bana ihtiyacın var. Çünkü beni kullanmak istiyorsun."

"Peki başka ne neden olması lazım? Yani senden hoşlanmam mı gerekiyor? Bence bir işe yaramak için kurtarılmak hoşlanılmaktan daha iyi. Hoşlanmak bir duygudur." Durdu ve devam etti. "Duygular suyu tutmaya benzer. Birden elini açarsın ve her şey gitmiş olur. Bir kadın olmaktansa silah olmak çok daha iyi."

Şu an ben her ikisiydim. Malluce'yi istiyordum.

Mızrağımı onun bilgisayarının yakınlarında kadife bir kutunun içinde bulduk. Böyle bir yerde bilgisayarın nasıl çalışabildiğini düşündüm, sonra baktım ki bilgisayarın ışıkları da mavi siyahtı yani Kara Büyü kullanıyordu.

"Bekle," dedi Barrons ve ekrana birkaç parola yazdı. Bilgisayar tamamen ölmeden birkaç parça yazı belirdi ve sonra bilgisayar tamamen kapandı.

"Ne yazdığını gördün mü?"

"Mızrağı satmak için iki kişiyi bulmuş, birkaç tanesinin ismini gördüm." Saatine baktı. "Mızrağını kap hadi hemen gidiyoruz."

Tam mızrağı kadife kutudan almak üzereyken durdum aklıma korkunç bir fikir geldi.

Kutunun kapağını kapattım. Kutuyu kolumun altına koyup devam ettim. Barrons bana garip bir şekilde baksa da hiçbir şey demedi.

İçinde kutular ve tanımlanmaz cisimlerin kavanozlara sıkıştırıldığı yeni bir mağaraya girdik. Görünüşe göre Malluce, Lord Master'la tanışmadan çok önce kara büyüye merak salmıştı. Çocukluk dönemlerine ait kalıntılar ma-

ğarada oldukça dikkat çekiyordu, Malluce klasik bir İngiliz erkek çocuğuydu, babasının baskısına dayanamayan ondan nefret eden bir çocuktu. Ailesine karşı gelmiş ve Kara Büyü'ye merak salmıştı. Yirmi dört yaşında ailesinin ölümünü planlayan Malluce'nin içindeki şeytan çok daha önce yer etmişti.

Mağara bir sürü meşalenin aydınlattığı bir tünele çıkıyordu. Duvarda demir bir kapı vardı ve kilitliydi. Ne Barrons, ne de ben açabildik. Birkaç dakika sonra avuçlarıyla kapıya dokundu. Bir anda itti, garip ve tanımlamaz kelimeler geveledi ve kapı ardına kadar açıldı. Yarım kilometre uzunluğunda karanlık bir koridora doğru yol açıldı. Bir sürü hücre ve tüm hücrelerin içinde Melunlar vardı. Burası belli ki Malluce'nin kileriydi. Onların tümünü nasıl yakaladığını merak etmiştim. Bir anda garip bir esintiden onu hissettim.

"Buraya doğru geliyor," dedim Barrons'a. "Galiba yemeğe ihtiyacı vardı. Bana sürekli yemek yemesi gerektiğini söylemişti."

Barrons bana doğru baktı.

Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordum.

"Bağımlılık yaptığı için değil," diye savundum. "Sadece vücudunun bazı parçaları Melun yediği için Fae'e dönüşmüş ve ben ona mızrağımı sapladığım için et yiyerek çürüyen yerlerini iyileştirmesi gerekiyor."

Barrons bana bakmaya devam etti. "Bazı parçaları Fae'e mi dönüşmüş? Ve mızrak onu zehirlemiş mi? Melun yemeden önce bunu biliyor muydun?"

"Başka alternatifim var mıydı sence Barrons?"

"O yüzden mızrağı yerinden çıkarmadın değil mi? Korkuyorsun, sana zararı olacak diye korktun."

"Önceleri silah taşıyordum ama artık asıl silah benim." Mağaradan uzaklaşmak istedim çünkü her ne kadar Fae'in güçlerini almış olsam da zayıflıklarını da almış olmam beni korkutmuştu. Eğer yanlışlıkla kendimi kesersem anında çürümeye başlar mıydım acaba? Ben neye dönüşmüştüm? Düşmanıma hangi yönleri ile benzemiştim?

"Buraya doğru geliyor."

"Onun yemek yemesini engellememiz lazım."

Barrons arkamdan gelip kapıyı kapattı. Cebinden bir küçük şişe düştü, fark ettim ki Barrons vampirin eşyalarından örnekler alıyordu. Birkaç damlasını yere döktü ve anlamadığım dilde bir şeyler söyledi. Etrafa bakındı ve gördüğü şeylerden hiç hoşlanmadı. "İyi bir asker savaşının zeminini belirler. Sen onunla aynı eti paylaştın. Eğer sen onu hissedebiliyorsan, eminim o da seni hissedebiliyordur. Seni takip edecektir."

"Biz ne arıyoruz?"

"Dışarı kaçısı olmayan bir yer arıyoruz. Artık bu sona ermeli."

Seçtiğimiz mağara küçük, dar ve sarkıtlarla çevriliydi. Barrons'un Malluce içeri girdikten sonra kapatmayı düşündüğü bir kapısı vardı. Ona içinde mızrağın olduğu kutuyu verdim. Barrons'un bu silahı bana karşı kullanmasına izin vermeyecektim. Hem bu silahın yalnızca Malluce'nin belli parçalarını öldürdüğünü öğrenmiştim. Ben onun tümünü öldürmeliydim.

"Bir vampiri nasıl öldürürüm?" diye Barrons'a sordum.

"Umarım değildir."

"Bu cevap hiç hoşuma gitmedi."

"Size sunabileceğim tek cevap bu Bayan Lane."

Malluce'nin yaklaştığını hissedebiliyordum. Barrons haklıydı, onunla paylaştığımız yemek bizi birbirimize bağlamıştı. Onu hissettiğim kadar onun da beni hissettiğinin farkındaydım.

Vampir tedirgin ve açtı. Kilerine uzun zamandır giremiyordu. Barrons kapıya her ne yaptıysa işe yaramıştı çünkü artık giremiyordu.

Gittikçe yaklaşıyordu. Vücudum heyecandan sarsılıyordu.

Malluce açıklıktan içeri doğru girdi. Kukuletasını takmamıştı ve suratında çok çirkin bir gülümseme vardı. "Rakibim olamazsın kaltak."

Kapı girişinde hapsolmuştu, çürümüş etinden geçen tüm duyguları koklayabiliyordum. Benim gibi korkusuzdu. Söylediği şeye kendini inandırmıştı ama ben ona bunun aksini kanıtlayacaktım. Kendini benden üstün görüyor olabilirdi ama ben ona nasıl hayatta kaldığımı ve gücümü kanıtlayacaktım.

"O zaman içeri gir ve beni yakala bakalım," dedim.

"Hücrenden nasıl çıktın?"

"Kapısını açık bıraktın," diye yalan söyledim.

Bir an için bunu ciddiye aldı. "Kıpırdamana ihtimal yoktu. Her iki ayağını ve kollarını kırdım. Melunlar'a nasıl ulaştın?"

"Aşağıdaki küçük buzdolabını nasıl büyüyle kilitlediysem aynı şekilde. İyi iş çıkardım öyle değil mi? İçeri giremedin. Ben de biraz Kara Büyü biliyorum. Beni çok hafife aldın!"

Beni incelemeye çalıştı. Kilerindeki kara büyünün bü-

yüklüğünü biliyordu ve eğer ben o büyüyü bozup içeriye girebilmişsem çok güçlüyüm demekti. "Biliyor musun bu her şeyi daha ilginç hale getirdi. Artık sana mızrağını saplar sonra çürümeni beklerim, sana sürekli olarak kendi mızrağını saplayacağım."

Mızrağın kayıp olduğunun farkında değildi herhalde. "Elinden ne geliyorsa ardına koyma," dedim.

Pelerininin önünü açtı ve yere düşmesine izin verdi. Dar siyah deri pantolon, eldivenler ve beyaz dantelli leke içinde bir atlet giyiyordu. Onu mağaranın içine sokmalıydım. Eğer bunu başarabilirsem Barrons kapıya büyü yapabilirdi ve Malluce ömür boyu burada kilitli kalırdı.

"Hadi bakalım Johnny oyuna başlayalım," diyerek sağa sola zıpladım.

Kapıdan insanüstü bir hızla bana doğru koştu ve boğazımı tek eliyle sıkmaya başladı. Barrons'un arkadan yanaştığını gördüm ve gözlerimle ona karışmamasını bildirdim.

Malluce'yi bileklerinden kavradım ve yere eğerek hayalarına tekme attım. Tekme attığım yer boş ve yumuşaktı.

"Orada hiç his yok aptal sürtük!" diye bağırdı.

Tüm gücümle kulağına doğru yumruk attım. "Peki ya burada?" Kafatasından kanlar sağa sola her yere fışkırdı. Yaranın iyileşmesini gözlerimle gördüm. Acaba bana da böyle olur mu diye düşünürken burnumu kırdı ve burnum hemen kendine geldi. Kolunu neredeyse yerinden çıkardım ve iki saniye sonra aynı hızla aynı kolla bana yumruk attı.

"Seninle işim bitince minik sürtük doğru Ashford'a gideceğim, hatırladığım kadarıyla annen oradaydı... Hatta belki de seni sağ tutarım ki anneni ne hale getirdiğimi görürsün."

Onun yüzünü bir kan çorbasına döndürdüm. Malluce buradan asla sağ çıkmayacaktı. Burada ömür boyu kalıp onu dövmek zorunda kalsam bile duracaktım. Kulağımı koparmaya çalıştı. Neredeyse onu ısırıyordum ki onun bir vampir olduğunu hatırladım ve durdum. Onun kanını ağzımın hiçbir yerinde istemiyordum. Onun dizlerine vurdum, titremeye başlayıp yere düşünce üstüne atlayıp yumruklar ve tekmeler savurdum.

İçimde bir şeyin evrim geçirdiğini hissediyordum ve bu çok hoşuma gidiyordum.

Zaman benim için tüm anlamını yitirmişti. Bizler resmen parçalanmaz birer makineydik. Bir tek amaç için yaşıyordum: Onu mahvetmek. Onun artık ne olduğunu veya kim olduğunu bilmiyordum. Malluce artık yalnızca benim düşmanımdı ve ben de onun yok edicisi. Öldürmenin hazzını yaşamalıydım.

Onu mağaranın duvarına fırlattım. Beni on insan gücüyle tekmeledi. Yerden kalkıp doğrulup kavgaya devam ettik.

Bir anda aramızda Barrons'u gördüm bizi birbirimizden ayırmaya çalışıyordu.

Ona doğru döndüm. "Ne bok yediğini sanıyorsun sen?"

"Sen?" diye bağırdı Malluce. "Burayı nasıl buldun? Bilekliği dışarıda bıraktım, beni bulmuş olma ihtimalin yok!"

Gerçekten de Barrons beni nasıl bulmuştu? "Bundan uzak dur Barrons bu benim savaşım!"

Barrons beni hazırlıksız yakaladı ateşler saçarak beni fırlattı.

Malluce gülmeye başladı.

Arkaya doğru düşmüş kemiklerimi kırmıştım. Yerde yatmış iyileşmeye çalışıyordum. Göğsüm ciğerlerim yanıyormuş gibi sancıyordu.

Bir anda Malluce gülmeyi bıraktı ve boğuluyormuş gibi sesler çıkardı.

Barrons, Malluce'yi boğazından yakalamıştı. Tekrar kalkmaya çalışırken bana tekrar vurdu ve havaya uçtum.

Piç kurusu bunu bana tam üç kere yaptı, tam kalkmak üzereyken neredeyse beynimi patlatır gibi vuruyordu.

Beşinci kez kalkmaya çalıştığımda Malluce yerde kıpırdamadan yatıyordu. Neden olduğunu da görebiliyordum. Barrons kafasını vücudundan koparmıştı. Onu öldürmüştü! Barrons benim intikamımı benden çalmıştı!

Her yeri kan içindeydi. Derin derin nefes alıyordu, gözleri büyümüş ve sinirden damarları çıkmıştı. Bana kızmıştı, ben neden olduğunu anlamamıştım ama bana çok kızgındı.

"Vampir benimdi Barrons!"

"Dişlerine iyice bak Bayan Lane, onlar porselen, bu vampir falan değil!" dedi.

Onun omzuna yumruk attım. "Ne olduğu umrumda bile değil! Bu benim savaşımdı anlıyor musun?"

O da bana yumruk attı. "Çok uzun sürdü ve çok vaktimizi yedin."

"Sen kim oluyorsun da buna karar veriyorsun?"

Bana tekrar vurarak, "Zevk almaya başlamıştın," dedi.

"Hayır almıyordum."

"Duvarlar arasında uçuşurken gülüyordun farkında bile değilsin."

"Hayır, kavgayı bitirmeye çalışıyordum!" dedim...

"Hayır, bitirmeye falan çalışmıyordun, tam tersi uzatmaya çalışıyordun, çünkü zevk alıyordun."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye bağırarak çıldırdım.

"İkinizin arasındaki farkı göremiyordum," dedi derin derin sinirli bir şekilde.

Suratına bir yumruk attım. "O zaman dikkatlice bakmıyordun herhalde, ben memeleri olandım!"

"Emin ol memeleri olanın sen olduğunu biliyorum; çünkü ne zaman arkamı dönsem o memeleri suratıma sokuyorsun!"

"Belki de libidona biraz hâkim olman lazım Barrons!"

"Bayan Lane!"

"Gelsene!"

"Benim kıçıma tekmeyi basabileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

Aniden beni tişörtümden yakaladı ve burnum onun burnuna değdi. "Şimdi sana istediğini yapacağım ama sakın kaçma çünkü bunu sen istedin!"

"Sakın kavgayı bırakıp gidip sızlanma," dedi.

"Burada ağlayan birini görüyor musun Barrons?" diye karşılık verdim.

"Tamam hadi bakalım."

"Hadi bakalım."

Tişörtümü ve saçımı kavrayarak beni yere yatırdı, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Neredeyse patlayacak gibi oldum, bunu beklemiyordum. Onu itmeye çalıştım, kendimden uzaklaştırmak, kaçmak istedim. Saçımı çekti, ben kaçmaya çalıştıkça o daha da yaklaşıyordu. Saçlarını çektim, o da benim saçımı

çekti. Ne yapsam aynısını yapıyordu, adil bir kavga oluyordu.

Dudaklarını ısırdım. Beni yere yatırıp mağaradaki taş bloğun üstüne koydu. Yumruk attım, bağırdım, beni tartaklamaya başladı.

Tişörtünü tamamen yırttım, üstünde sallanıyordu. "Bu en sevdiğim tişörtüm," dedi. Bir anda üstümde siyah bir şeytan, bir canavar belirdi ve her yeri dövme içindeydi, vücudundaki ter üstüme damlıyordu. Tişörtümü yakaladı ve boynuma kadar baştan aşağı yırttı. Ona yumruk attım, bana yumruk atmadı, beni yeniden öpmeye başladı. Üstümde hafifçe gidip gelmeye başladı, sesindeki şehveti ve arzuyu hissedebiliyordum. Ufak inlemeleri ile beni iyice tahrik ediyordu.

Şevk ve şehvet denizine düşmüştüm ve can yeleğim yoktu. Burada yanlızca ben ve Barrons'un fırtınası vardı ve kurtulmak istemiyordum. Altımda kana susamış köpekbalıkları olsa bile bu denizden çıkmak istemiyordum.

Vücuduma garip bir şekilde girmişti, Barrons üstümde inleyip duruyordu. İçindeki sesleri ve duyguları hissedebiliyordum.

Duyduğumuz sesle ikimiz de ayağa dikildik ve onun üstümden kalkması saniyeler aldı.

Nefes nefese kalmıştı, gözleri büyümüş bakışları dikleşmişti.

Mağaranın girişinde büyü var mıydı?

Hayır yalnızca içeriyi kapsayan bir büyüydü bu, dışarıdakileri kapsamıyordu.

Ondan tekrar yapmasını istedim, bunun kolay olmayacağını söyledi.

Neyin yaklaştığını anlamaya çalışıyordum...

Bir Fae geliyordu ya da Fae tarzı bir şeydi bu, arkasında ise onlarca Melun vardı.

Malluce'nin vücudunun ötesinde bir şey pırıldıyordu.

Tılsımdı bu... İnanamıyordum... Malluce'nin vücudu ve duvar arasında binlerce zincirin arasında orada duruyordu.

Dışarıda ise ayak sesleri yaklaşıyordu.

Tılsımı almak için bir hamlede bulundum.

Tam almak üzereyken üstüne büyük bir çizme bastı, inanamıyordum kardeşimin katili Lord Master'la göz gözeydim...

ON SEKİZ

Lord Master, Malluce'ye odaklandı. "Buraya onu öldürmeye gelmiştim," dedi. "Çok sorun olmaya başlamıştı, beni bu pislikten kurtardın. Nasıl öldürdün onu?" dedi suratıma bakıp, vücudumdaki ve tenimdeki yaraları inceleyerek. Egzotik ve bir o kadar da güzel suratında hafif bir gülümseme belirdi. " Melun eti yedin değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Arkasında kapının tam girişinde, hiç görmediğim kırmızı işaretli üniformalı bir Melun kastı vardı.

Güldü. "Sen ne büyük bir sürprizsin. Kardeşin gibi sevimlisin ama Alina asla o eti yemezdi."

Katilinin ağzından kardeşimin adını duymak beni çıldırtmıştı. "Sakın onun adını ağzına alma. Onunla ilgili hiçbir şey senin değil ve hiçbir zaman olmadı anlıyor musun?" Eğer Barrons, Lord Master'ı elimden alırsa onu da öldürecektim.

Ama bu gece burada kavga olmayacaktı. Kafamın için-

den garip sesler yükseliyordu; Lord Master'ın sesi beynimin içinde geziyor, sanki beynime hâkim oluyordu. "Bana hemen tılsımı ver!"

Yere eğildim ve tılsımı alıp ona doğru götürdüm. Ona nasıl itaat ettiğime inanamıyordum. Tılsımı tuttuğum anda tılsımdan mavi siyah arası ışıklar saçılmaya başladı. Gözleri gittikçe büyüyordu. Yavaşça onu benden aldı.

"Bir sürpriz daha," dedi ince tiz bir sesle.

Evet piç herif ben özelim, ben bir efsaneyim.

Ona karşı gelmek ve suratına haykırmak istiyordum ama kendimi kontrol edemiyordum.

"Orada dur!" diye emretti. Tılsım elinde parlıyordu, ışığı gözümü kamaştırıyordu ve onun benim sayemde bu ışığı saçması da gurur vericiydi. İplerle bağlanmış bir kukla gibi beni yönetiyordu, bir sonraki emrini bekliyordum. Kardeşime de böyle yapmış mıydı? Yani onu da bir kukla gibi iradesi dışında oynatmış mıydı?

"Gel," dedi ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz otomatiğe bağlamış gibi onu takip etmeye başladım.

Barrons gölgelerin altından füze gibi fırlayarak üstüme atıldı ve beni yere serdi. Lord Master uçuşan pelerini ile arkaya doğru döndü.

"O benimle kalacak," dedi Barrons. Sesi şimşek gürlemesi gibi beynimin içinde çalkalandı. Tabii ki onunla kalacaktım, ben ne düşünüyordum ki?

Birkaç dakika içinde Lord Master hiç akıl almaz bir şey yaptı; bana uzun uzun baktıktan sonra korumalarına gözleriyle emir verip çıkıp gittiler.

ON DOKUZ

Rocky O'Bannion'ın siyah çalıntı Maybach'yle hızlıca Dublin'e döndük. Ne Barrons, ne de ben muhabbet için bir adım atmadık.

Geçtiğimiz şu yirmi dört saat boyunca çok şey yaşadım. Avcı ile karşılaşmış, bir mağarada kıstırılmış, tüm kemiklerim kırılmış, ölümden kurtarılmış, Melun etinden yemiş, bir vampir ile kavga etmiş, kardeşimin uğruna öldüğü tılsımı alıp ezeli düşmanıma elimle vermiş ve Barrons tarafından kurtarılmıştım. Daha fazla hiçbir şey beni şaşırtamaz derken Barrons'a baktıktan sonra Lord Master da ortadan kaybolmuştu.

Bu beni çok endişelendiriyordu. Eğer Lord Master, Barrons'u görüp yok oluyorsa ben her gün bu adamla nasıl bir tehlike içindeydim? Mağaradaki son birkaç dakika dışında kendimi yenilmez hissetmiştim. Lord Master birkaç kelimesi ile beni kuklaya döndürmüştü; mağaradaki diğer adam ise bir kelimesi ile bu şeytanı oradan çıkarıvermişti: Kötü, daha kötüye karşıydı.

Arabada bir ara ağzımı açıp bir şey sormak için yeltendim; döndü ve baktı, direkt sustum.

Konuşamıyorduk, arabada giden iki yabancı gibiydik. Bir gece önce sevişmiş, sabahında konuşamayan yabancılar gibiydik. Bu gece Barrons'la tüm sırlarımızı ortaya sermiştik ama ben hâlâ anlam veremiyordum.

Tam ters tarafa kafamı çevirecekken, Barrons elleriyle çenemi daha sonra da yüzümü okşadı.

Jericho Barrons'un sizi narin elleriyle sevmesi, okşaması insanı dünyadaki en önemli kişi gibi hissettiriyordu. Bu ormandaki en büyük, en korkunç aslanın önüne yürüyüp kafanızı ağzına sokmak ve onun sizi yemesi yerine patileri ile sevip okşamasına benziyordu.

Kafamı çevirdim.

Dikkatini tekrar yola verdi.

Başladığı gibi tüm yolculuğu aynı sessizlikle devam ettirdi.

Garajdaki kapıyı kilitlerken, "Şunu tut," dedi Barrons. Artık kapıda bir alarm sistemi vardı ve çıkarken numaraları giriyordu. Neredeyse gün ağarmak üzereydi. Gölgeleri, Karanlık Bölge'nin belli köşelerinde görebiliyordum.

Bana uzattığı narin cam topu ellerimle tuttum. Yumurta inceliğinde ve kırılganlığında V'Lane'nin plajda giydiği pelerin rengindeydi. Narin bir şekilde onu tuttum. Arabanın kapısını kapatırken bükmüştüm onu o yüzden Barrons bana çok sinirliydi. Kimse kapısının hızla kapanmasını sevmez demişti.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Djai Orb. Mukaddes Kraliyet evlerinden birinin emaneti," dedi.

"Olamaz çünkü bu bir Güç Objesi değil," dedim.

Bana doğru baktı. "Yanlışın var bu bir Güç Objesi," dedi.

"Hayır değil, ben bu şeyleri hissedebiliyorum unuttun mu?" diye onu tersledim.

Bir an için onunla bu konu hakkında büyük bir tartışmaya gireceğimizi düşündüm. Sonra bir anda gözleri büyüdü ve bana doğru döndü. "Hemen kutuya git ve mızrağı çıkar," dedi.

"Yani bunun anlamını anlamıyorum, ne işe yarayacak anlamıyorum?"

Melun eti yemenin beni nasıl değiştirdiğini tam olarak anlayamamıştım ve beni bu kadar değiştirdiğine inanamıyordum. İçimdeki Fae'i öldürebilecek tüm silahlardan da uzak durmak istiyordum.

"O zaman aç şunu," diye ısrar etti.

Bunu yapacağım ama hâlâ ne işe yarayacağını anlamıyorum. Koltuğumun altından kutuyu indirdim, kutuyu açtım ve mızrağa baktım. Onu yerinden almam birkaç saniyemi aldı.

Mızrağı hissetmiyordum.

Hem de hiç.

Hatta Malluce'nin çekmecesinden alırken de hissetmemiştim. Onu orada dururken görmemiştim. İyice ona konsantre olmaya çalıştım ama hissedemedim. Sidhe kâhini hislerim tamamen ölmüştü. "Benim neyim var?" diye haykırdım.

"Bir Fae yedin ne bekliyordun ki?"

Gözlerimi kapattım. "Bir FAE, Fae Güç Objeleri'ni hissedemez."

"Aynen öyle. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Artık o lanet Sinsar Dubh'ı bulamayacağız!"

Sinirden delirmiş bir şekilde kitapçıya girdi.

"Allah kahretsin!" diye bağırdım. Yani artık Barrons'un hatta V'Lane'nin bile bana ihtiyacı yoktu. Birçok insanüstü özelliğim bir yana artık hiç özel biri değildim.

Her şeyin bir de kötü tarafı vardır diye beni uyarmıştı Barrons.

Bu da çok kötüydü işte...

Melun yiyerek, vücudumun bir bölümünü Fae yaparak tüm özelliğimi yitirmiştim.

Pazar günü tüm gün yatakta yatıp uyudum. Yaşadığım korkunç olaylar beni çok yormuştu. İyileşme sürecim beni halsiz bırakmıştı. İnsan vücudu ölümden dönmek üzere yapılanmamıştı. İçimdeki yorgunluğa rağmen vücudumda gezen Fae beni ayakta tutmayı başarmıştı.

Yaşadığım uyku değil daha çok bir bayılma haliydi. Kâbuslar görüp uyanıyordum. Kaçamayacağım soğuk bir yerdeydim. Bir yerlerde siyah büyük bir buzdan kale beni çağırıyordu, ben bu yasak kapılarından girmiştim ve artık buradan çıkış yoktu.

Uyandığımda soğuktan titriyordum, sıcak su bitene kadar saatlerce duş yaptım.

Battaniyelere sarınıp, arkadaşlarımın ve ailemin e-postalarını cevaplamaya çalıştım ama bir türlü konsantre olamıyordum. Kim kiminle öpüştü, yattı, partiler veya Jelo yiyenler şu an hiç ilgi alanıma girmiyordu.

Tekrar uyudum; uyandığımda saat dokuzdu ve pazartesi olmuştu. Tüm gün yatakta yatıp saklanabilirdim.

Bazen durup düşünmek çok tehlikelidir. Böyle anlarda düşünmeden hayata devam etmek gerekir.

Saçımı taramak için kendimi zorladım. Kendime maskeyle bakım yaptım, bacaklarımı tıraş ettim. Duştayken bacağımı kestim ve kan akan yere diş macunu sürdüm. Bu numarayı bana ilk bacaklarımı almaya başladığımda Alina öğretmişti. Eğer şu anda V'Lane gelip Faery'ye çağırsaydı beni hemen gidebilirdim, onu ne kadar özlediğimi fark etmiştim.

Kanım dişmacununun mavisine karışıyordu...

Garip olan bir şey vardı, bacağımı kesmiştim fakat yaram iyileşmiyordu ve kanamaya devam ediyordu.

Tekrar bir deneme yapmak için ayağımı kapıya vurdum ve canım çok acıdı.

Gözlerime inanamıyordum. Tekrar tekrar kapıya vurdum ve canım acımaya devam etti.

İnsanüstü güçlerim yok olmuştu, yeteneğimi kaybediyordum.

Malluce ölmeden önce sürekli Melun yediğini söylemişti, herhalde nedeni bu olmalıydı.

Aynanın önünde kendimi inceliyordum ve bu anı hatırladım birden şekiller ve görüntüler önümden geçmeye başladı...

Kolumun kanaması, kırılması, Malluce'nin beni yakalaması, Barrons'un dövme yapmaya çalışması, kaçırılmam, hücreye tıkılmam, bilekliğin çıkarılması ve Barrons'un beni bileklik sayesinde bulması...

Bir anda durdum. "Bunların hepsi bir oyundu değil mi adi piç, dövmeyi yaptın ve bulacağımdan korktun değil mi!"

Tüm vücuduma baktım, bir yerlere gizlemiş olmalıy-

dı. Göğüslerime, kulaklarıma burnumun içine her yere baktım... En sonunda tam ensemde saç derime yakın bir yerde buldum.

Küçük bir z şeklinde siyah, kırmızı bir dövmeydi bu.

Dövmeyi kesinlikle beni Karanlık Bölge'den kurtardığı gün yapmış olmalıydı. Bana uyumamı söyleyip öptüğü gece olmalıydı bu. Uzun zamandır bilinçsizdim.

Dövmeyi yaptıktan sonra benim öğreneceğimden korkmuş olmalıydı. Bunun beni ne kadar sinirlendireceğini ve iteceğini anlamıştı. Ve haklıydı da. Faery'den döndüğümde tam da zamanında bu konuyu açmıştı. Dövmede ısrar etmişti. Ama ben istemediğimi ve gideceğimi söylediğim için iyice korkmuştu.

Beni isteğim dışında kendi malı gibi damgalamıştı. Onun malı gibiydi kafamın ortasında bir Z harfi vardı. O aptal yerde tüm gün yatıp keşke bana dövme yapsaydı diye dua etmiştim.

Eğer bana dövme yapmasaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdum. Dövmenin etrafında parmaklarımı gezdirdim. Kafamdan daha sıcaktı.

İşin komik tarafı ona bana dövme yaparsa buradan gideceğimi söylemiştim ama beni bugün hayatta tutan tek şey o dövmeydi.

Aynaya bakmaya devam ettim, keşke her şey aynadaki yansımam kadar net olsaydı.

Rowena kesinlikle yanılıyordu. Gölgeler yalnızca gridir. Siyah ve beyaz kafamızdaki azametli ideallerdir, bunlar dünyayı yargılamamız için kullandığımız araçlardır. İyi ve kötü elimizde tutamayacağımız gerçek olmayan kavramlardır. Biz yalnızca onları amaç edinebiliriz, kullanamayız.

Ama güç çok farklı bir kavramdır. Gücü sen kullanmazsan başkası mutlaka kullanır. Bu güçle ya bir şeyler yaratabilirsiniz ya da her şeyi mahvedebilirsiniz. Yaratmak iyidir. Katletmek kötüdür. Benim tek doğruluk çizgim bu.

Eski sidhe kâhini duyularım geri gelmeye başlamıştı, arkamdaki mızrağı hissedebiliyordum.

Yeniden Güç Objeleri'ni hissedebiliyordum. Artık normal bir insan gibi güç ve iyileşme süreçlerine sahiptim. Tekrar ben olmuştum. Yüzde yüz MacKayla Lane'dim.

Geri dönmüştüm ve bundan çok mutluydum.

Hayat siyah ve beyaz değildi. Bu renklere tek yaklaştığımız an onları giydiğimiz zamandır. Giyindim, aşağı indim ve dükkânı açtım.

Biraz yağmurlu olsa da işler bugün fena değildi.

Kasanın diğer tarafında duran ceketimin, çantamın ve botlarımın yanında Malluce'nin o gece sokakta düşürdüğü telefonumu buldum. İyice şarj ettiğimden emin oldum, artık telefonsuz asla gezmeyecektim.

Malluce'nin mağarasında giydiğim ve Barrons'un sokakta bulduğu tüm kıyafetlerimi çöpe attım. Bileklik tezgâhta duruyordu.

Barrons benim bileklik olmadan bulunduğumu bildiğimi anlamıştı. Beni hafife almamıştı.

Saat dörde gelmeden kırka yakın müşteri gelmişti.

Tam tabelayı döndürecekken dışarıda bir şeyin olduğunu hissettim.

Fae ya da tam bir Fae değildi bu.

Vücudum gerilmişti.

Elmas şeklindeki kapı oynadı ve üstündeki zil çaldı.

Derek O'Bannion kibirli bir tavırla içeri girdi. Onu nasıl çekici bulduğumu ve neden çekici bulduğumu düşün-

düm. Yakışıklı değil ilginçti. Hareketleri maço değil iticiydi. Güldü ve ölümümün yaklaştığını gözleriyle bildirdi.

Onun neler hissettiğini biliyordum. Ben de o yollardan geçmiştim. Melunlar'a olan nefreti taşıyordu. Amerika'dan geldiğimden beri insanları algılama şeklim çok gelişmişti.

Gerçekler: Derek O'Bannion bir sidhe kâhini değildi. Melunlar'ı göremiyordu. Melunlar'ı göremiyorsan Melun yiyemezsin. Melun göremeyen biri Melunlar'dan nefret ediyorsa onu bu karanlık dünyaya sokan biri var demektir. Bir insan melez olmayı seçmez, o kişi bu kademeye biri tarafından dönüştürülür.

"Hemen dükkânımdan çık," dedim soğuk bir şekilde.

"Yürüyen ölü bir kadına göre epey gözün kara."

"Sana kim yedirdi onu? Kırmızı pelerinli mi? Güzel bir oğlan mı? Sana Malluce hakkında bir şey anlattı mı?"

"Malluce salağın tekiydi, ben öyle değilim!"

"Malluce'nin içten dışa doğru çürüdüğünü anlattı mı?"

"Bana kardeşimi öldürdüğünü ve sende bana ait bir şey olduğunu ve onu almam gerektiğini söyledi."

"O zaman seni buraya ölmen için yolladı. Seni alman için yolladığı şey Melun öldürebilecek tek şey; Malluce'nin içten içe çürümesine neden olan şeyin ta kendisi. Ona sapladığım şey!" diyerek güldüm. "Yeni arkadaşın sana bunları da söyledi mi? Kendini nasıl bir belaya soktuğunun farkında bile değilsin!" Aynen Barrons gibi konuşuyordum. Barrons içime işlemişti. Biri bana lütfen büyüdükçe nefret ettiğimiz kişilere dönüştüğümüzü söylemesin.

Omzumdaki kılıftan mızrağı çıkardım ve onu usulca tezgâha doğru koydum. "Hadi O'Bannion gel de al bakalım. Senin gibi salaklardan inan bıktım, o yüzden hadi gel al

ve yavaş yavaş çürümeye hazır ol. Ben bir sidhe kâhiniyim ve emin ol kendime ait güçlerim var. Bana yaklaşırsan inan bu mızrağı sana anında sokarım. İçten içe çürümek hoşuna gidiyorsa bilemem ama şunu bil ki Malluce'nin ilk çürüyen organı çüküydü!"

Soru soracak gibi bakıyordu.

"Senin kardeşin beni tehdit olarak görmedi. Kardeşin artık ölü. On beş yandaşı da onunla birlikte öldü. Bunu iyice düşün!"

Mızrağa doğru bakarak düşüncelere daldı. Rocky etrafındaki kara güçlerin farkında değildi. Derek de onları yeni fark etmeye başlamıştı ve böyle bir hata yapmayacaktı. Bunu onun suratında görebiliyordum. O'Bannion kör cahil gibi ölümüne koşmayacaktı. Şimdi düşünecek ve geçici bir süre için geri çekilecekti. Tekrar gruplaşacak, daha güçlü ve tehlikeli bir şekilde karşıma çıkacaktı.

"Bu burada bitmedi," dedi. "Sen ölene kadar bu bitmeyecek!"

"Evet, ikimiz de ölene kadar bitmeyecek, şimdi hemen defol buradan." Mızrağı elime aldım ve ona doğru doğrulttum.

O gün Karanlık Bölge'ye gitmesine izin vermeliydim. Onun yerine hayatını kurtarmıştım, ne kadar aptalım.

O gittikten sonra epey bir süre kapıya doğru bakakaldım. Kalp atışım bile hızlanmamıştı. İçeri gittim, lavaboya girdim ve işime devam ettim.

Barrons pazartesi ve salı gecesi gelmedi. Çarşamba günü olmuştu bile ve ondan hâlâ bir haber yoktu. Perşembe gecesi onu görmeyeli beş gün olmuştu.

Sabırsızlanmaya başlamıştım. Birçok sorum ve suçlamam vardı. Şehvetle sonuçlanan bir kavgamız olmuştu. Kitabevinin arka bölümünde her gece saatlerce oturmuş ve onu beklemiştim. Onsuz burası çok büyük ve sessizdi.

Beş günün sonunda bana verdiği cep telefonundan JB'ye bastım ve onu aradım.

Telefon rehberime iyice baktım: JB, IYCGM, IYD isimleri arasında gezdim.

En son ismi aramaya cesaretim yoktu.

IYCGM'yi aradım. "Ryodan," diye biri açtı diğer taraftan.

Hemen kendimi suçlu ve utanmış hissedip telefonu kapattım.

Telefon elimde binlerce trampetin birleşmesi gibi bir sesle çalmaya başladı.

Arayan IYCGM'ydi.

Derin bir nefes aldım ve telefonu açtım.

"Mac sen misin? İyi misin? Konuş benimle!" dedi derin bir ses.

Ryodan: Alina'nın apartmanına gittiğim gün Barrons bu adamla kavga ediyordu. Bu gizemli adam birçok insana Barrons hakkında anlatmaması gereken şeyler anlatıyordu.

Duraksadım...

"Mac?" diye ısrar etti telefondaki ses.

"Buradayım, iyiyim. Özür dilerim," dedim.

"Neden aradın?"

"Barrons'u merak ediyorum nerede olduğunu bilmiyorum."

Hoş ve hafif bir kahkaha attı. "Artık kendine Barrons mu diyor? Yeni ismi bu mu?"

"Adı Jericho Barrons değil mi?"

Kahkahaları gittikçe artıyordu. "İkinci bir ismi var mı peki?"

"Z diye bir harf kullanıyor, ehliyetinde Jericho Z Barrons yazıyor."

"Ah Omega. Her zaman dramatik olmuştur."

"Alpha?" diye sordum.

"Muhtemelen bunun çok önemli bir anlamı ve sebebi vardır."

"Gerçek adı ne?"

"Bunu ona kendin sor."

"Bana hiçbir zaman cevap vermez. Sen kimsin?"

"Ben Barrons'a ulaşamayacağın zaman arayacağın kişiyim."

"Peki sana teşekkür etmeli miyim? Barrons kim?"

"Sürekli hayatını kurtaran kişi."

Bu iki adamın bu kadar benzer olduklarına ve aynı cümleleri kurduklarına inanamıyordum. "Siz kardeş misiniz?"

"Bir nevi öyleyiz."

Ryodan da aynı Barrons gibiydi, bana yalnızca anlatmak istediği mesajını vermeye çalıştığı şeyleri anlatırdı, onun dışında sorduğunuz hiçbir soruya cevap vermezdi. "Ben artık gidiyorum Ryodan. Bana hep yalan söylüyor ve hava atıyor. Hiçbir zaman bir şey anlatmıyor. Beni terk etti."

"Ben buna inanmıyorum."

"Neye inanmıyorsun? Yalanlara, ihanete ve bu kadar bencilliğe mi?"

"İhanete. Geriye kalanlar zaten klasik şeyler. Adı neydi Barrons muydu? Yani her şeyi yapar ama ihanet etmez."

"Sen onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

"Gözlerini aç Mac."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kelimeleri her şekle sokabilirsin. Sözler ve yeminler kalbi kırar, ruhu mahveder. En sonunda kelimelerin hiçbir anlama gelmediğini görürsün. En akıllı adam sessiz adamdır. Onu böyle yargıla. Sende bir savaşçının kalbi olduğuna inanıyor. Sana inanıyor. Sen de ona inan."

"Neye inanayım? Paralı bir asker olduğuma mı? O kitabı, en çok para veren alıcıya satmak için istiyor. Avcılar da para düşkünü!"

"Ben senin yerinde olsam ona asla paralı asker demezdim. Hem sen kimsin ki onun hakkında böyle konuşuyorsun? Senin amaçların çok mu iyi niyetli sanki. Senin amacın çok mu asil? Hiç sanmıyorum. Senin hangi tarafın iyi acaba? Sen de kan peşindesin. Sen de intikam peşindesin. Dünyanın kaderi umurunda bile değil. Sen geçmişinin peşindesin. Camdan evlerde yaşayan suni insanlarda kafan hâlâ..."

"Nasıl yani? Kimler fanuslarda yaşıyor, kimden bahsediyorsun?"

"Of çok genç ve küçüksün," diyerek güldü.

"Fanuslarda yaşayan insanlar kimseye taş atmaz Mac."

Hat kesilmişti.

Bir anda kapının zili çaldı, Barrons içeri girdi.

"Barrons!" diye bağırdım telefonu yastığın arasına sıkıştırarak.

"Bayan Lane!" dedi.

"Bana dövme yaptın sen adi pislik."

"Ee yani?"

"Buna hakkın yoktu!"

"Yapmasaydım daha mı iyi olurdu?"

"Bu yaptığın hataya bahane olamaz!"

"Ama oldu öyle değil mi? Ve seni sinirlendiren de bu değil mi? Senin isteklerine karşı gelmem. Ben sana eskiden erkeklerin kadınlara baktığı gibi baktım. Hep arkanda oldum kötülükten korudum, ben olmasaydım sen çoktan ölmüş olurdun. Keşke ölseydim diyerek kendini acındıracak mısın? Seni tanıyorum. Bence hayatta olduğun için mutlu olmalısın. Eğer birilerini kandırmaya ihtiyacın varsa kendine bir tiyatro sahnesi bul; çünkü şu anda tek sevinmen gereken şey yaşıyor olman. Gerçekten hayatını abuk subuk değerlerin uğruna feda eder misin? Bundan hemen vazgeç ve bu kadar saf davranma lütfen. Bunun için bana bağırman gerekiyorsa bağır. Büyüdüğün zaman bana teşekkür edersin."

Hemen konuyu değiştirdim. Bazen o kadar çok üstüme geliyor ki konuyu kapatmak daha mantıklı.

"Lord Master neden sana bakıp gitti? Sen nesin ve kimsin Barrons?"

"Senin asla ölmene izin vermeyecek kişiyim ve bu da birinin sana ömür boyu yapacağı her şeyden daha büyük bir şey."

"V'Lane..."

"V'Lane seni o mağaranın dibinden almaya gelmedi ama değil mi? O altın prensin nerelerdeydi o zaman?"

"Bana laf sokmandan bıktım artık. Kimsin sen?" Ona doğru gidip omzuna yumruk attım. "Cevap ver bana!"

Elimi aldı ve itti. "Biraz önce bu sorularına cevap verdim. Tek cevap bu, ya kabul et ya da git, bu senin kararın."

Bir süre bakıştık. Bugünlerde zaten tek yaptığımız buydu.

Yürüdüm ve dükkânın ucundaki koltuğa oturdum, o da bana arkasını döndü.

"Kendine geldin mi bari?" dedi şöminedeki odunlara bakarak.

"Sen bunu nasıl bildin?"

"Geçtiğimiz son beş gündür kendine yaptığın bu kötülüğün dönüşü var mı diye araştırıyordum. Melun yemenin etkileri yalnızca birkaç gün sürüyormuş o yüzden rahat olabiliriz."

"Eğer pazartesi çıkıp gelseydin bunu sana söylerdim zaten ama sen gelmeye tenezzül etmediğin için bunu da öğrenemedin."

"Etkisi bu kadar çabuk tükendi mi?"

Kafamı salladım.

"Yani tamamen eski haline döndün mü? Mızrağı hissedebiliyor musun?"

"Hiç korkma Güç Objesi Dedektörün aynen geri döndü," dedim nahoş bir şekilde. "Ha bir de galiba Malluce'nin yerini artık O'Bannion aldı." Ona O'Bannion'ın geldiğini ve melun yediğini anlattım.

Barrons oturduğum koltuğun ucuna doğru oturdu. Aramızda o kadar boşluk olmasına rağmen fazlasıyla yakındık. Onun o vahşi elektriğini bir anda hatırladım. Tişörtümün yırtıldığını ve onun üzerimde inlerken ki suratı aklıma geldi, kafamı bir anda çevirdim.

"Onun girmesini engellemek için dükkâna büyü yapacağım. Burada olduğun sürece sana zarar veremeyecek."

"Eğer bende çoktandır bu dövme varsa Faery ülkesine gittiğimde beni nasıl bulamadın?" Bu soru beynimi yiyordu.

"Faery'de olduğunu biliyordum ama seni orada takip

edemiyordum. Oradaki ülkeler sürekli yer değiştirir o yüzden takip edemezsin."

"Madem bende dövme vardı o zaman bilekliği neden takmam konusunda ısrar ettin?"

"Eğer bir gün seni bulmam gerekirse açıklamam olsun diye."

"Ne kadar karmakarışık bir ağımız var değil mi? Peki bileklik gerçekten işe yarıyor mu?"

Kafasını salladı.

"Hiçbir işe yaramıyor mu?"

"Seni ilgilendiren bir işlevi yok."

"Lord Master ona itaat etmem için bana ne yaptı?"

"Salon hilesi. Buna biz Voice diyoruz. Çok ince bir yetenek."

"Sen de bu hileyi yapmayı biliyorsun. Bunu başka biri de yapmayı öğrenebilir mi? Mesela ben öğrenebilir miyim?"

"Bence sen bunu yapmayı öğrenecek kadar yaşamayacaksın."

"Sen öğrenmişsin ama."

"Senin hiç eğitimin yok."

"Dene beni."

"Düşüneceğim bu konuyu."

"Babama da aynı şeyi mi yaptın? Babamla tüm gece kavga ettikten sonra kuzu kuzu hiç arıza çıkarmadan eve dönmesini böyle mi sağladın?"

"Kalmasını mı isterdin?"

"Peki babam ikinci kez aradığında da aynı şeyi mi yaptın? Ben bir ay kadar Faery'de kaldığımda onu böyle mi oyaladın?" Artık onun yöntemlerini çözmeye başlamıştım.

"Yani buraya gelip kendini öldürtmesi daha mı iyi olurdu ?"

"Bana neden diğer sidhe kâhinlerinden bahsetmedin Barrons?"

"Çünkü onların hepsi birer cadı ve yalancı. Seni kendi taraflarına çekmek için ellerinden geleni yaparlar."

"Bu tanıdığım birine daha benziyor!" Aslında bu tanıdığım herkese benziyordu.

"Ben sana tutamayacağım sözler vermiyorum. Ve ben sana mızrağı verdim. Onların yanına gidersen mızrağı da senden alırlar. Onlara biraz şans ver bak neler yaparlar. Senin içine ettikten sonra sakın bana gelip mızmızlanma."

"Ben birkaç gün sonra mahalleye gidiyorum Barrons," dedim ona bununla başa çıkmasını ve bana bir şeyler anlatmasını bekledim. Yaşadığım tüm her şeyden sonra artık biz bu işte ortaktık. Ben artık onun Güç Objesi Dedektörü değildim, biz ortaktık ve haklarımız eşitti. "Ben sidhe kâhinlerinin yanına gidip biraz onlarla vakit geçirmek istiyorum, bana öğretececkleri çok şey olmalı."

"Döndüğün zaman ben burada olacağım. O yaşlı cadı canını yakarsa eğer onu öldürürüm bunu da bil."

Neredeyse ona teşekkür edecektim. "Erkek sidhe kâhinleri olmadığını biliyorum." Açıklama yapmaya çalışıyordu ki "Lütfen, yalanlarına karnım tok," dedim. "Senin bir erkek olduğunu ve onları gördüğünü biliyorum. Senin çok güçlü olduğunu ve mızrağa dokunmadığını da biliyorum. Ne kadar zamandır melun eti yiyorsun Barrons?"

Nefessiz kalmıştı, omuzları düştü kafası kalktı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Gayet mantıklı bir tahmin bence," dedim öfkeyle.

"Bence de çok mantıklı, buna lafım yok ama doğru değil."

Onu biraz inceledim. "Belki de bu yüzden gölgeler seni yemiyor yani sonuçta onlar yamyam değil ve siyah et sevmiyorlar."

"O zaman mızrağı sapla bana ve gör," dedi usulca.

Elimi mızrağın kılıfına doğru götürdüm, oradan çıkardım ve sokacak gibi bir hamle yaptım. İkimizde bunun bir blöf olduğunu biliyorduk, bunu asla yapmazdım.

Tezgâhın arkasındaki telefon çalmaya başladı. Telefon çalarken Barrons'un kara gözlerine baktım. Sürekli onu öptüğümü ve ateşli vücudunu düşünüyordum. Bir daha böyle bir an yakalayıp yakalayamayacağımızı düşündüm. Telefon tekrar çaldı. Arayan babam olabilirdi. Kendimi zar zor koltuktan kaldırdım ve telefonu açtım.

"Alo?" Arayan babam değildi. "Christian! Selam, evet, gerçekten isterim. Hayır, hayır tabii ki unutmadım. İşlerim çoktu bu aralar."

Kafamda neler olduğunu bir bilseydi!

Şimdi iyiydim ama. Normale dönmüştüm. Tekrar mızrağı, fenerleri ve bıçakları olan sidhe kâhini Mac Lane'dim. Barrons'la Sinsar Dubh avımız devam ediyordu.

Bu gece, kardeşimi tanıyan yakışıklı bir İskoçla vakit geçirmek için çok idealdi.

"Kırk dakika sonra orada olurum." Üstümü değiştirip bir duş almak istiyordum. "Beni almana gerek yok ben yürürüm."

"Randevunuz mu var Bayan Lane?" diye sordu Barrons ben telefonu kapattıktan sonra. Hareketsiz ve her zamanki

gibi duygusuzdu. "Sence bulunduğumuz durumda, etrafta avcılar geziyorken senin bir randevuya gitmen mantıklı mı?"

"Onlar benim mızrağımdan korkuyorlar!"

"Lord Master dışarıda bir yerlerde bunu da biliyorsun değil mi?"

"O zaman ölmeme izin vermeyeceğin için iyi bir şey bu."

"Dublin'de gece yürümekten çekinmiyorsan adam gerçekten yakışıklı olmalı."

"Aynen öyle." Ona kardeşimin arkadaşı olduğunu söylemedim. Birbirimize bilgi vermezdik hiç. Girdiğimiz pisliğin içinde tek başımıza boğuluyorduk.

"Sana geliş saatini söylemeli miyim?"

"Dene bakalım," dedim. Yüzümü yıkadım, makyaj yaptım, üstümü değiştirdim ve pembe bir şeyler giydim. Bunu bir randevu olarak algılamıyordum sadece Scotty'den bilgi almak istiyordum; çünkü bugüne kadar ablamı tanıyan tek kişiydi.

Pembe giymiştim çünkü geleceğin çok karmaşık olduğunu biliyordum, beni huzura erdiren kıyafetler tercih etmiştim. Dünyadaki tüm çirkinliklere rağmen sevdiğim takılarımı takmıştım. Pembe giymiştim; çünkü griden nefret ediyor, beyazı hak etmiyor ve siyahtan da bıkmıştım.

Hazırdım, kapıdan tam çıkmak üzereyken durdum. "Jericho?"

"Mac?"

Durdum... "Bugün tekrar hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim," dedim ve çıktım.

YİRMİ

Christian'la buluşacağım Trinity'ye ulaşmak için Temple Bar'dan gitmeliydim.

Yolda yürürken Müfettiş Jayne'nin yanından geçtim. O ve birkaç polis daha bir barda birkaç içki içmek için toplanmışlardı. Bana sinirli bir şekilde baktı. Beni unutmadığı gayet ortadaydı. Onu suçlayamıyordum. Ben de bir katilin peşindeydim ve onun kendini nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. Yaşadığım onca şeyden sonra karanlıktan korktuğumu sanabilirsiniz ama korkmuyordum. Beni korkutan karanlık değildi, beni korkutan karanlıkta ortaya çıkan yaratıklardı ve ben de onlara hazırdım.

Avcıların yaklaşmak istemeyeceği bir mızrağa sahiptim. Barrons'un beni bulmasını sağlayacak bir de dövmem vardı. Eğer Faery'ye gidersem, korkmam gereken bir şey yoktu; çünkü o da beni sağ istiyordu. Çok güçlü düşmanlarım olabilirdi ama çok güçlü koruyucularım da vardı. Ve bir de Ryodan vardı. Ryodan, Barrons'u bulamadığımda ara-

yacağım kişiydi, telefon defterimde bir de kim olduğunu bilmediğim IYD vardı.

Eğer her şey salak bir şekilde daha da kötü olursa yakınlarda bulduğum ilk melunu yemeye karar vermiştim.

Melunlardan bahsetmişken bu gece her yerde onlardan bir tane vardı ama bu gece onlara konsantre olamayacak kadar yoğundum. Bu gece insanlara konsantre olmuştum.

Onlar benim insanlarımdı.

Benim bir işim, bir amacım vardı, bu amacım kardeşimin bana vasiyet ettiği Sinsar Dubh'ı bulmaktan daha önemliydi. Ona göre her şey bu kitaba bağlıydı. Onu ilk biz ele geçirmeli ve asla onlara vermemeliydik. Onun bu mesajını kalbime kazımıştım. Biz o kitabı ele geçirmeliydik. Onu ele geçirip tam olarak ne yapacağımızı bilmiyordum ama mutlaka ele geçirmeliydik.

Sorum şuydu: Eğer siz bir sorunu çözebilecek kişilerden biriyseniz bu problemle ilgili ne kadar mesul olursunuz?

Cevap: Sizi tanımlayan esas şey bu soruyu nasıl cevaplandırdığınızdır.

Kalabalık içinde kıvırcık saçlarım, pembe kıyafetim ve güzel kokumla geziniyordum; her yere dikkatlice bakıyor, tüm kokuları içime çekiyordum. Tekrar bahar olmuştu. Hayatımda hiç bu kadar canlı, heyecanlı ve taze hissetmemiştim kendimi. Eve dönerken bir internet kafede oturup ipoduma birkaç şarkı yüklemeye karar verdim. Artık bir maaşım vardı ve onu harcamak hakkımdı.

Son zamanlarda ölüm hep kapımdaydı ve hayatta olduğum için çok mutluydum.

Civardaki yüzlere dikkatlice baktım. Bazılarına güldüm

ve karşılığında da gülücükler topladım. Bazıları bana ıslık çalıp laf bile attılar.

Kafamdaki oyun tahtama döndüm. Malluce artık yoktu, kesinlikle ölmüştü. Derek O'Bannion tahtada Lord Master'ın yanında yeni bir piyon olarak yerini almıştı.

Rowena'yı her ihtimale karşı yanımda tutmalıydım. Christian da umarım bu oyunda iyilerin yanında olurdu. Dani de kesinlikle iyilerin yanındaydı.

Peki ya Barrons?

Bazen bu oyun tahtasını Barrons'un kurduğunu bile düşünüyorum.

Başıma gelenler Trinity'den üç blok ötede kestirme bir yoldaydı.

Kafamı çevirdim. "Hayır. Şimdi olmamalı hayır lütfen." Oradan uzaklaşmaya çalıştım ama izin vermedi. Bacaklarım orada kilitlendi.

Başımdaki ağrı bir anda çıldırtan bir boyuta geldi. Sinsar Dubh'ın bende yaptığı etki hiçbir şeye benzemiyordu. Çenemi göğsüme doğru yaklaştırdım, birazdan bayılacağımdan emindim.

Başımdaki baskı kafatasımı parçalayıp her yeri kemik yığınına çevirecek gibiydi.

"Hayır!" diye titredim. "Lütfen hayır..."

Bir anda dizlerim titremeye başladı ve yere doğru yığıldım. Kaldırıma doğru tırnaklarımla tutundum. Büyük bir çaba gösterip kafamı sokağın ötesine doğru uzattım. Sokak neredeyse terk edilmiş gibiydi; ben ve bir yığın turist vardı.

Gördüğüm manzara karşısında dehşete kapılmıştım.

Birkaç dakika sonra acı tekrar beynime saplandı, kafamı su birikintisinin içine sokmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra su birikintisinden kendimi kaldırıp içimde hiçbir şey kalmayana kadar kaldırımın kenarına kustum.

Artık Sinsar Dubh'ın nerede olduğunu ve onu kimin hareket ettirdiğini biliyordum.

Bu bilginin ne kadar önemli olduğunu bilsem de şu an daha büyük bir endişem vardı.

Kitabın beş metre kadar yörüngesine girmiştim ve bayılmamıştım, bu çok önemliydi.

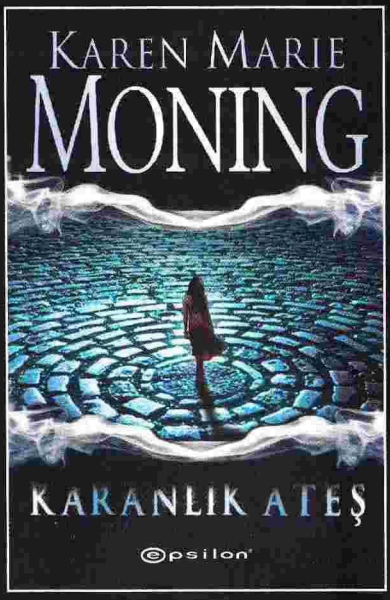
Barrons'un söyledikleri aklıma gelmişti *zıtlıkları hafifletirsek yine de beni iter miydi?*

Sinsar Dubh milyonlarca yıldır vardı ve Barrons'a göre Fae Objeleri belirli bir zaman içerisinde değişirlerdi, Sinsar Dubh hiçbir zaman iyi olmayacaktı.

Hatta zamanla eminim daha da kötü olacaktı.

Daha önceleri beni o kadar kötü defetmişti ki her seferinde kendimden geçip bayılmıştım. Bu gece ilk defa bayılmamıştım, ona ilk defa bu kadar yaklaşmıştım ve bunun tek bir anlamı vardı!

Değişen tek bir şey vardı, o da bendim.

"Ustaca kaleme alınmış. Karanlık ve seksi."
Bookpage

"Tehlikeli ve egzotik. Bu harika seri için rafınızı boşaltın!"
RT Book Reviews

"Tehlike, tutku ve Kelt mitolojisinin baştan çıkarıcı bir karışımı."
Chicago Tribune

ATEŞ DİZİSİ II

Kan görmekten korkar mısınız?

"Bizi tanımlayan asıl şey hareketlerimizdir. Neyi seçtiğimiz, neyi reddettiğimiz hatta neyin uğruna canımızı vereceğimizdir önemli olan."

MacKayla, Jericho Barrons ile beraber yaşamaya başlamıştır. Hem fiziksel olarak hem de ruhen o kadar çok değişmiştir ki kızının peşine düşen ve onu ararken perişan olan babası bile Mac'i tanıyamaz.
Karanlık, gölgeler, çeteler ve sonu gelmeyen birçok cinayet ile artık her şey daha içinden çıkılmaz hale gelir. Güvenlik güçleri her konuda Mac'ten şüphelendikleri için her an onun peşindedirler. Mac'i takip eden sadece polis değildir. Zaten cevapsız sorular da işte tam burada başlar.
Net olan tek şey, Mac'in artık kan görmek istememesidir…

"Nefis bir kara fantezi."
Charlaine Harris

"Bu kitaba daha ilk sayfasından bayıldım! Beni hemen içine aldı… Daha, daha fazlasını okumak istiyorum."
Linda Howard

"Bağımlılık yapacak cinsten karanlık, erotik ve şoke edici."
Publishers Weekly

ISBN 978-9944-82-290-9

₺18

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr